

Ю. ДРУЖКОВ

ПРИКЛЮЧЕНИЯ ПАРАНДАША И САМОДЕЛКИНА

Cuộc phiêu lưu của Bút chì và Khéo tay

Yury Druzhkov

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

Yury Druzhkov

Cuộc phiêu lưu của Bút chì và Khéo tay

Nguyên tác tiếng Nga : Приключения Карандаша и Самоделкина

Dịch giả: Nam Cường

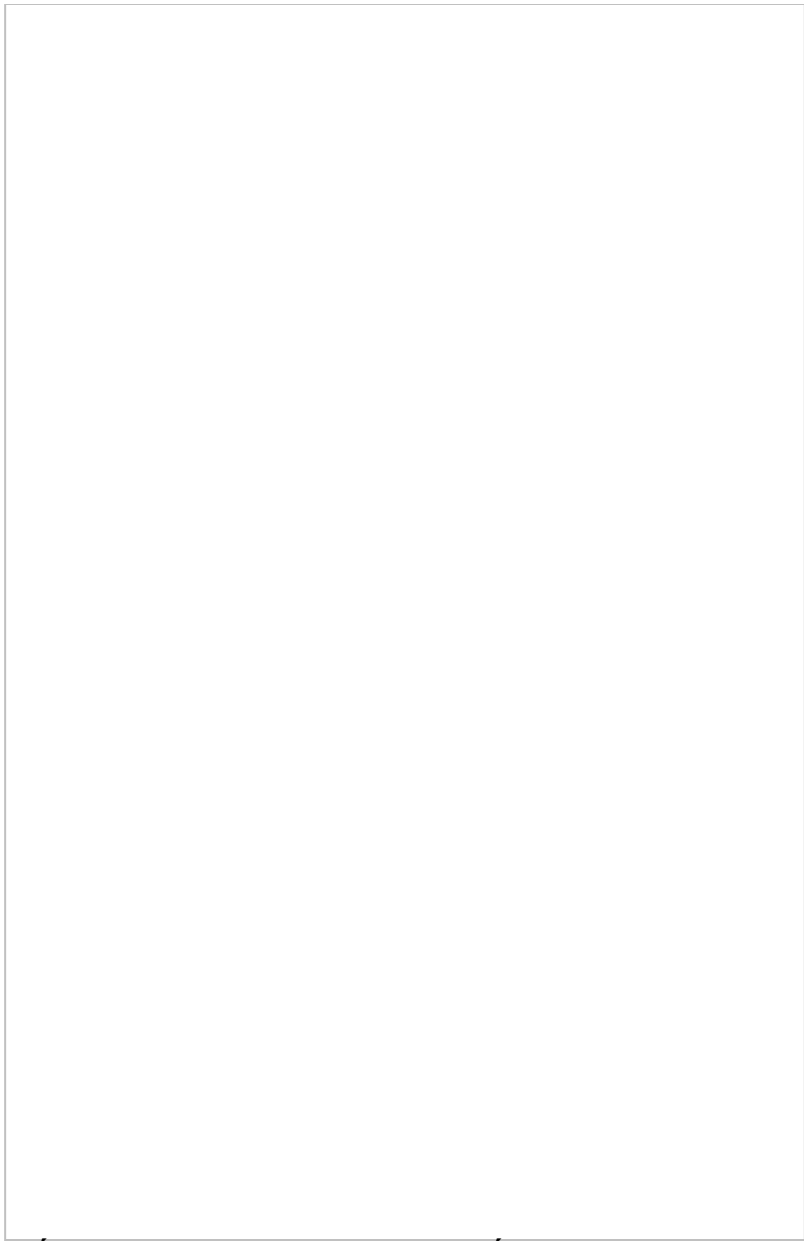
Hiệu đính: Cao Thủy

Chương 1

Là chương có thể ăn một chiếc kẹo vẽ và bay trên một quả dưa chuột lười

rên một đường phố rất đẹp gọi là phố của những chiếc chuông vui, tại một đô thị nọ, có một cửa hàng đồ chơi vô cùng - vô cùng lớn. Một hôm, bỗng có tiếng ai nhảy mũi ngay trong cửa hàng. Nếu kẻ hắt xì là người bán hàng thường giới thiệu các loại hàng đồ chơi cho trẻ nhỏ thì chẳng có gì đáng phải ngạc nhiên. Nếu người nhảy mũi là một cậu bé mua hàng nào đó thì cũng chẳng hề làm cho ai sửng sốt. Nhưng đây lại chẳng có điều gì liên quan đến người bán hàng cũng như một cậu bé con nào hết. Tôi rất biết, người nhảy mũi đó là ai! Thoạt đầu, chẳng có ai tin tôi đâu, nhưng dù sao, tôi vẫn cứ nói.

Chiếc hộp nhỏ vừa mới hất xì đó! Phải! Phải! Một chiếc hộp đựng bút chì màu. Chiếc hộp ở ngay trong kho chứa đồ chơi, nằm giữa các loại hộp nhỏ, to khác. Trên nắp hộp đó có in một dòng chữ màu rực rỡ:

BÚT CHÌ MÀU NHÃN HIỆU << VỊ THẦN TÍ HON >>

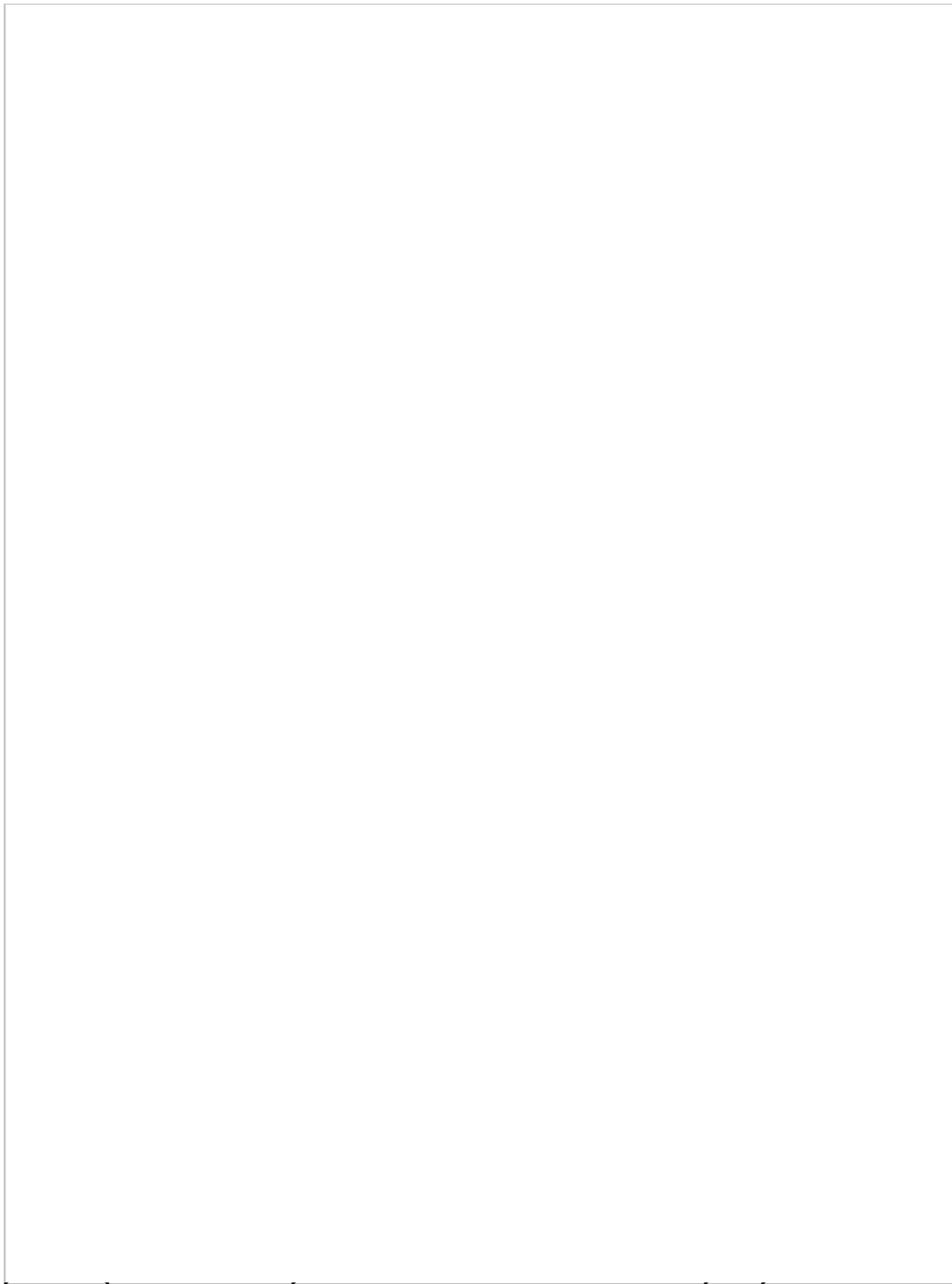
Nhưng nào đã hết. Bên cạnh đó còn có một hộp khác. Hộp này gọi là:

NHÀ CHẾ TẠO MÁY MÓC << THỢ KHÉO TAY >>

Khi chiếc hộp thứ nhất vừa nhảy mũi xong thì chiếc hộp thứ hai bèn nói:

- Trăm tuổi!

Tiếp đó cái nắp lộng lẫy của hộp thứ nhất hé mở. Từ trong hộp xuất hiện một chiếc bút chì độc nhất bé tí xíu. Chiếc bút chì thật lạ! Không phải bút chì thường, không phải bút chì màu, mà là một chiếc bút chì vô cùng kỳ lạ! Xin hãy nhìn xem. Quả là kỳ cục có phải không?

Chiếc bút chì tiến lại gần << nhà chế tạo >> máy móc, gõ lên chiếc nắp hộp gỗ và hỏi to:

- Ai ở trong đó?

- Tôi đây! Tôi là thợ khéo tay - có tiếng trả lời - Giúp cho tôi ra khỏi đây với! Tôi không sao ra được! - Lập tức ở trong hộp có tiếng gì lục cục vang ra.

Bút Chì liền nâng nắp hộp lên, ngó qua khe hở. Trong đó có một hình người bằng sắt kỳ quặc đang ngồi giữa đám ốc, vít, giũa, lò xo, bánh xe và những lá thép mỏng. Anh ta bật nhảy ra tựa chiếc lò xo, rồi lắc lư trên đôi chân mảnh thật tức cười, giương mắt nhìn Bút Chì và ngạc nhiên hỏi:

- Bạn là ai?

- Tôi hả?...Tôi là một họa sĩ thần kỳ. Tên tôi là Bút Chì. Tôi biết vẽ những bức tranh động đậy.

- Tranh động đậy là ra làm sao?

- Chẳng hạn nếu bạn muốn, tôi sẽ vẽ một con chim. Con chim lập tức cử động ngay và bay đi mất. Tôi còn vẽ được cả kẹo nữa. Kẹo ăn được hẳn hoi...

- Xạo! - Khéo Tay liền kêu lên - Không bao giờ có chuyện đó - Anh ta phá lên cười - Không có được!

Bút Chì bực mình nói:

- Các vị thần không bao giờ nói dối.

- Vậy hãy thử vẽ chiếc máy bay đi! Để coi cậu là vị thần gì, nếu như cậu nói thật.

- Vẽ máy bay hả? Tôi đâu biết máy bay là cái gì - Bút Chì nói - Có lẽ để tôi vẽ củ cà rốt hay hơn.

Được không?

- Tôi đâu cần củ cà rốt! Cậu chưa bao giờ trông thấy máy bay thiệt sao? Nực cười quá hà!

Bút Chì lại lên cơn tức:

- Thôi đừng có cười nữa. Nếu cái gì cậu cũng trông thấy cả rồi, hãy nói cho tôi biết, máy bay ra làm sao đi! Hình dáng nó thế nào, nó giống như cái gì chớ? Rồi tôi sẽ vẽ cho coi. Trong hộp của tôi có cả một quyển tranh tô màu. Ở đó có in hình nhà, chim, dưa chuột, kẹo, ngựa, gà con, gà mái, chó, mèo. Ngoài ra chẳng có gì hết! Cũng chẳng có cái máy bay nào!

Khéo Tay nhảy tung tung khiến cho những chiếc chân của mình reo lên:

- Ôi, trong quyển tranh của cậu toàn những hình ngán ngảm! Thôi được rồi. Tôi sẽ nói về cái máy bay cho cậu hay. Nó giống như một quả dưa chuột thật là to và có đôi cánh nho nhỏ. Tôi sẽ lấy các thứ ở trong hộp ra lắp mô hình máy bay.

Khéo Tay lập tức nhảy vào hộp.

Chú ta lục tìm các ốc vít cần thiết rồi chú ta lắp, vặn sao cho đúng chỗ, sử dụng tuốc-nơ-vít thật khéo léo và gõ búa cách cách - Cách! Miệng lúc nào cũng ca hát:

Tự tay ta làm ra tất cả,

Ta không tin vào những thần kỳ

Tài ghê! Tài ghê! Tài ghê!

Còn Bút Chì thì thò tay vào túi lấy ra những cây bút chì màu, nghĩ tới nghĩ lui để vẽ quả dưa chuột. Một quả dưa xanh, tươi, da hơi sần sùi. Sau đó chú vẽ thêm đôi cánh.

- Này, Khéo Tay ơi! - Bút Chì gọi - Lại đây mà coi! Tôi vẽ máy bay nè!

- Chút xíu nữa, - Anh bạn thơ trả lời - để tôi gắn nốt cái cánh quạt cho xong cái máy bay đã. Ta lấy ốc vít, ta vặn cánh quạt vào...Ta nện một hai...Thế là xong! Coi đây, máy bay như vậy đó!

Kéo Tay nhảy ra khỏi hộp, tay cầm theo chiếc máy bay. Máy bay giống in như thật! Tôi khỏi cần phải nói đến loại máy bay nào. Bởi vì trẻ em ai mà chẳng trông thấy máy bay. Chỉ có một mình Bút Chì là chưa trông thấy máy bay bao giờ. Chú ta nói:

- Ôi, anh bạn vẽ giỏi quá!

- Anh bạn lầm rồi - Khéo Tay mỉm cười - Tôi đâu có biết vẽ. Tôi dùng bộ xếp lắp thành máy bay đấy.

Khéo Tay chợt trông thấy quả dưa chuột, quả dưa chuột tươi, xanh.

- Anh bạn lấy dưa chuột ở đâu ra đó? - chú ta ngạc nhiên.

- Đây là...đây là máy bay của tôi.

Anh thợ Khéo Tay rung cả đôi chân bằng lò xo của mình lên mà reo, mà cười to thiệt là to. Ra cái anh chàng Khéo Tay hay cười là như vậy đó! Anh ta cứ cười phá lên tựa như bị ai thọc léc không còn cách nào ngưng lại được nữa.

Bút Chì rất bực mình. Chú ta liền vẽ lên trên tường một đám mây đen. Đám mây biến thành một trận mưa thực sự. Trận mưa làm cho Khéo Tay bị ướt từ đầu đến chân và lập tức bật cười.

- Hừ..ừ..- Chú ta nói - Trận mưa khốn khiếp ấy ở đâu ra vậy? Tôi đến bị giết mất thôi!

Bút Chì liền la lên:

- Ai bảo anh bạn cứ cười hoài? Chính anh bạn nói là nó giống quả dưa chuột!

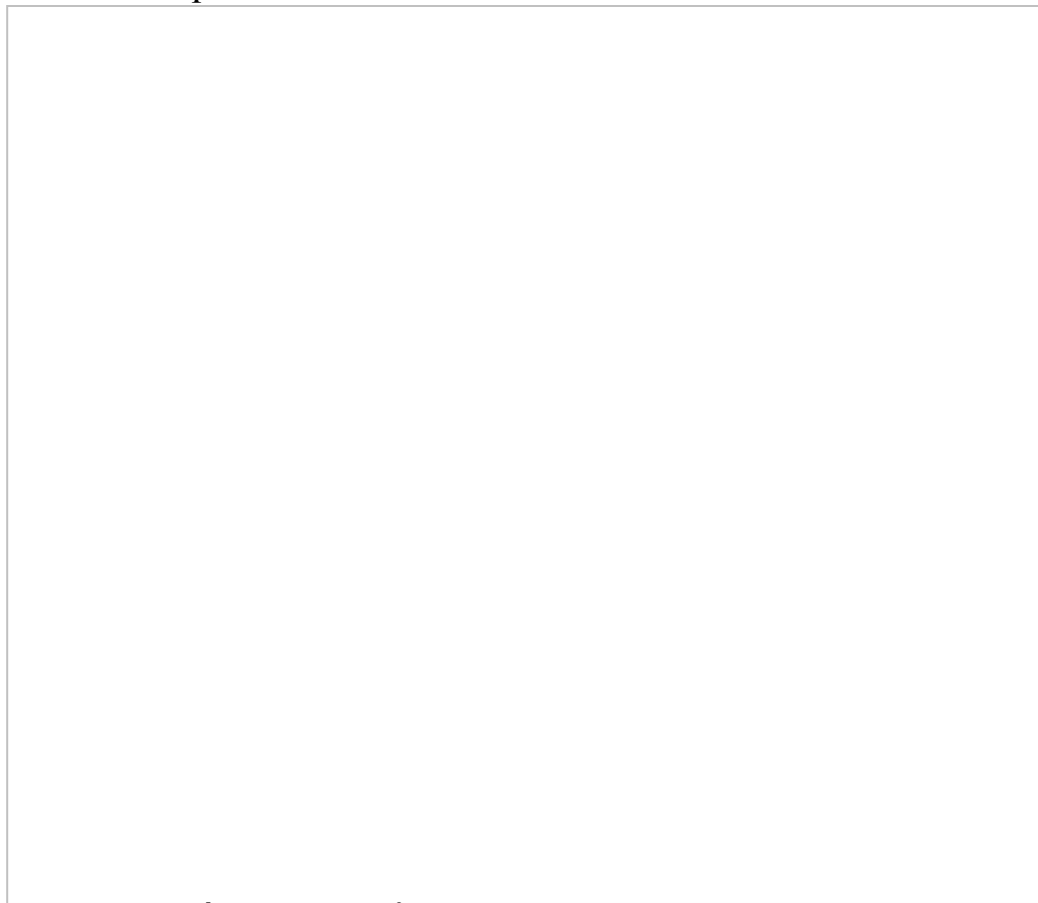
- Ôi, chịu hết nổi rồi! Anh bạn đừng chọc cười nữa kéo tôi long ra hết trơn bây giờ. Máy bay ơi là máy bay! Sao anh bạn lại cắm hai cái lông gà vào quả dưa chuột như vậy? Khà - khà - khà! Máy bay

như thế này thì bay làm sao được!

- Vậy mà bay được đấy! Đôi cánh sẽ cất lên và máy bay sẽ bay lên cho coi!

- Nhưng động cơ trong máy bay của anh ở đâu? Tay lái nữa? Không có tay lái, không có động cơ thì không có máy bay nào bay được hết.

- Cứ ngồi thử lên máy bay của tôi coi! Tôi sẽ cho anh bạn biết là bay được hay không bay được - Bút Chì nói xong liền cười lên quả dừa chuột.

Khéo Tay cười ngặt nghẽo đến nỗi ngã bổ nhà vào quả dừa chuột, ngay lúc đó có ngọn gió bất ngờ ùa vào ô cửa sổ con, làm vung đôi cánh, quả dừa chuột rập rình và bay vút lên như máy bay thật.

- Ái dà! - Bút Chì và Khéo Tay cùng kêu lên.

<< Bốp!....Chát!....>>

Đó là quả dừa chuột tươi, đúng là quả dừa chuột xanh như thật bay vọt lên cửa sổ và rơi xuống đất.

Thực vậy. Máy bay không hề có tay lái nào hết. Mà đã không có tay lái thì bay làm sao được? Tất nhiên là không được rồi! Do vậy máy bay mới vỡ tan ra. Hai cánh bị bay đi hai phía và bị gió cuốn hất ngược lên tận mái nhà.

Yury Druzhkov

Cuộc phiêu lưu của Bút chì và Khéo tay

Chương 2

kể chuyện về hai con ngựa.

héo Tay kêu loảng xoảng chẳng khác gì cái lon sắt rỗng. Nhưng chú ta không hề bị đau. Vì người chú bằng sắt mà! Chú chỉ hơi sợ một chút. Chú có bao giờ bay đâu.

- Cậu đúng là một vị thần thật sự! - Khéo Tay thốt lên - Tôi thì không biết làm ra những bức tranh cử động như thật.

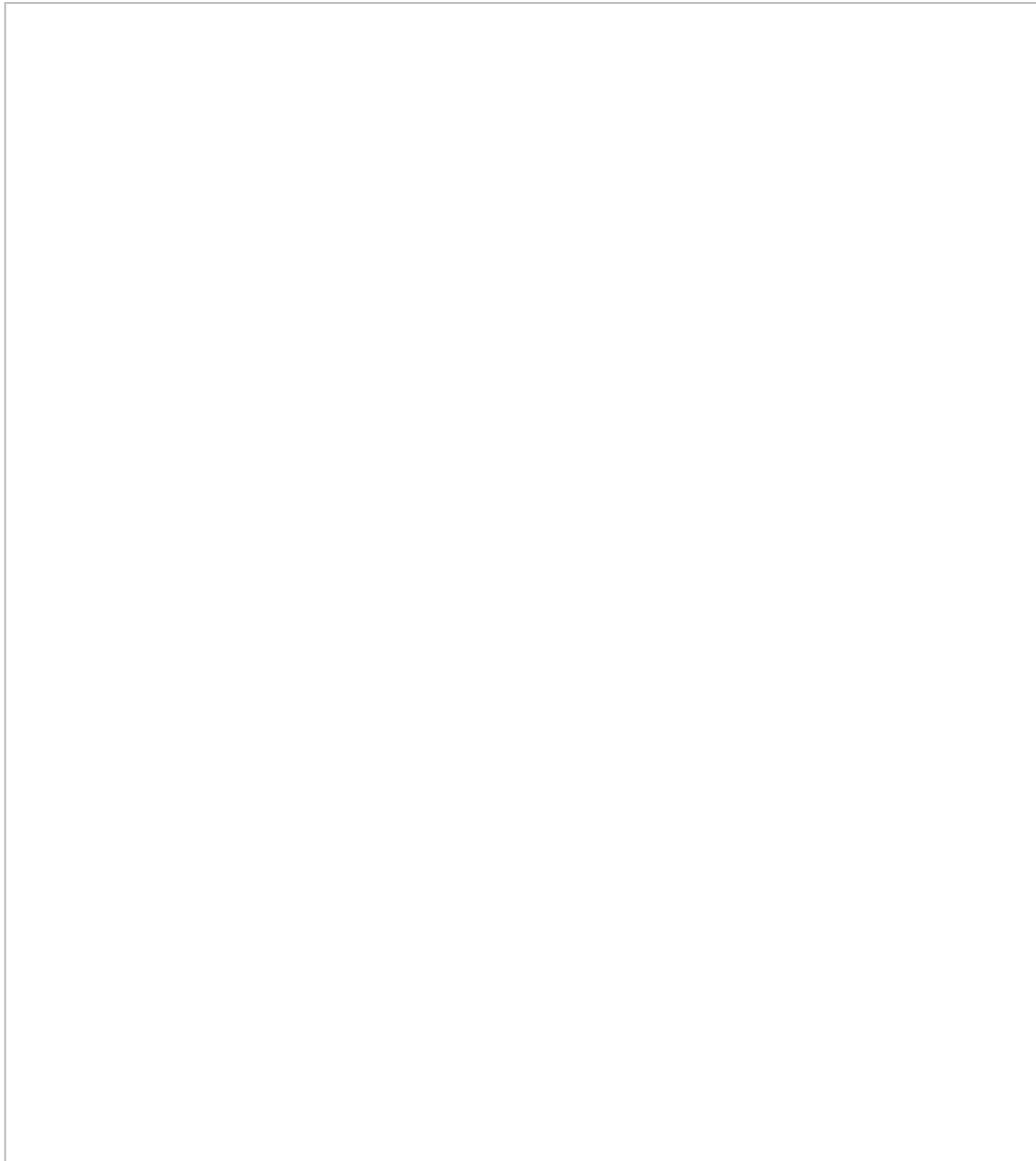
Bút Chì xoa xoa cái trán bị vêu và thở dài:

- Chúng ta làm thế nào trở về hộp bây giờ đây?

- Khỏi cần! - Khéo Tay khoát tay - Ở đó chật lắm! Tôi lắm! Tôi muốn được chạy, nhảy, trượt, bay! Hãy vẽ cái máy bay khác đi! Chúng ta sẽ cùng nhau du lịch! Chúng ta sẽ được thấy những máy bay thật sự! Chúng ta sẽ trông thấy mọi thứ trên đời!

Nhưng không hiểu sao Bút Chì không muốn bay nữa.

- Để tôi vẽ con ngựa còn hơn.

Bút Chì liền vẽ lên tường trắng hai con ngựa giống nhau như đúc. Trên lưng chúng có hai bộ yên cương mềm mại có đính những ngôi sao vàng rực rỡ.

Thoạt đầu hai con ngựa ve vẩy đuôi. Sau đó chúng hí lên vui vẻ và thản nhiên bước ra khỏi bờ

tường. Khéo Tay há hốc miệng ra và ngồi phệt xuống đất. Khi quá đôi ngạc nhiên vì một lẽ gì đó, người ta thường hay làm như vậy.

- Cậu đúng là một vị thần vĩ đại! - Khéo Tay kêu lên - Tôi không sao làm được như vậy!

Bút Chì sung sướng vì được khen, khiêm tốn nói:

- Đã đến giờ lên đường. Hãy chọn ngựa và leo lên!

Khéo Tay thích con ngựa bạch hơn. Họ sẽ nhận con ngựa hồng.

Cả hai lên ngựa và lên đường đi du lịch.

Yury Druzhkov

Cuộc phiêu lưu của Bút chì và Khéo tay

Dịch Giả: Từ Vũ

Chương 3

là chương đôi ngựa phi trong thành phố.

rên quảng trường tên là Sáng Sủa, một quảng trường đẹp nhất của thành phố, có một người cảnh sát. Ô tô, xe cộ tập nập lại qua trước mặt ông. Xe ô tô buýt to, ô tô điện dài, còn xe du lịch thì bé nhỏ. Những chiếc mô tô hăm hở rồ máy tìm mọi cách vượt tất cả loại xe để phóng lên phía trước.

Bỗng nhiên người cảnh sát kêu thốt lên:

- Ai mà tin được!

Có hai con ngựa xinh xắn dễ thương đang phi trên đường phố chật ních những loại xe lớn, nhỏ. Con ngựa hồng pha chen khoang trắng, còn con ngựa bạch mã thì lại

có đốm hồng. Lại có hai người lạ mặt bé tí xiu cười trên hai con ngựa đang vừa phi vừa nhìn bốn phía, vui vẻ hát câu:

<< Ôi, ta như tay kỳ mã

Cho ngựa ăn sô-cô-la thật đã

Ngựa ơi, phi đại lên đi

Đi bộ thường hay mệt lắm! >>

Tất nhiên đó là Bút Chì và Khéo Tay rồi.

Cả hai hết nhìn sang trái, lại nhìn sang phải. Đôi ngựa cũng lúc rẽ trái, lúc rẽ phải, lúc phi, lúc dừng lại ngay trước mũi ô tô.

Trên đường phố thật lắm chuyện kỳ lạ. Nào nhà cửa, đèn hiệu, xe ô tô, giếng phun, cây cối, chim bồ câu, hoa cỏ, người đi đường, biển đề, đèn đường - cái gì nhìn cũng thích mắt!

Phía bên trái đường có một chiếc xe rất lạ. Bên dưới bụng xe có gắn một cái bàn chải tròn to tướng đang quét rác bụi trên đường. Đó là ô tô quét rác.

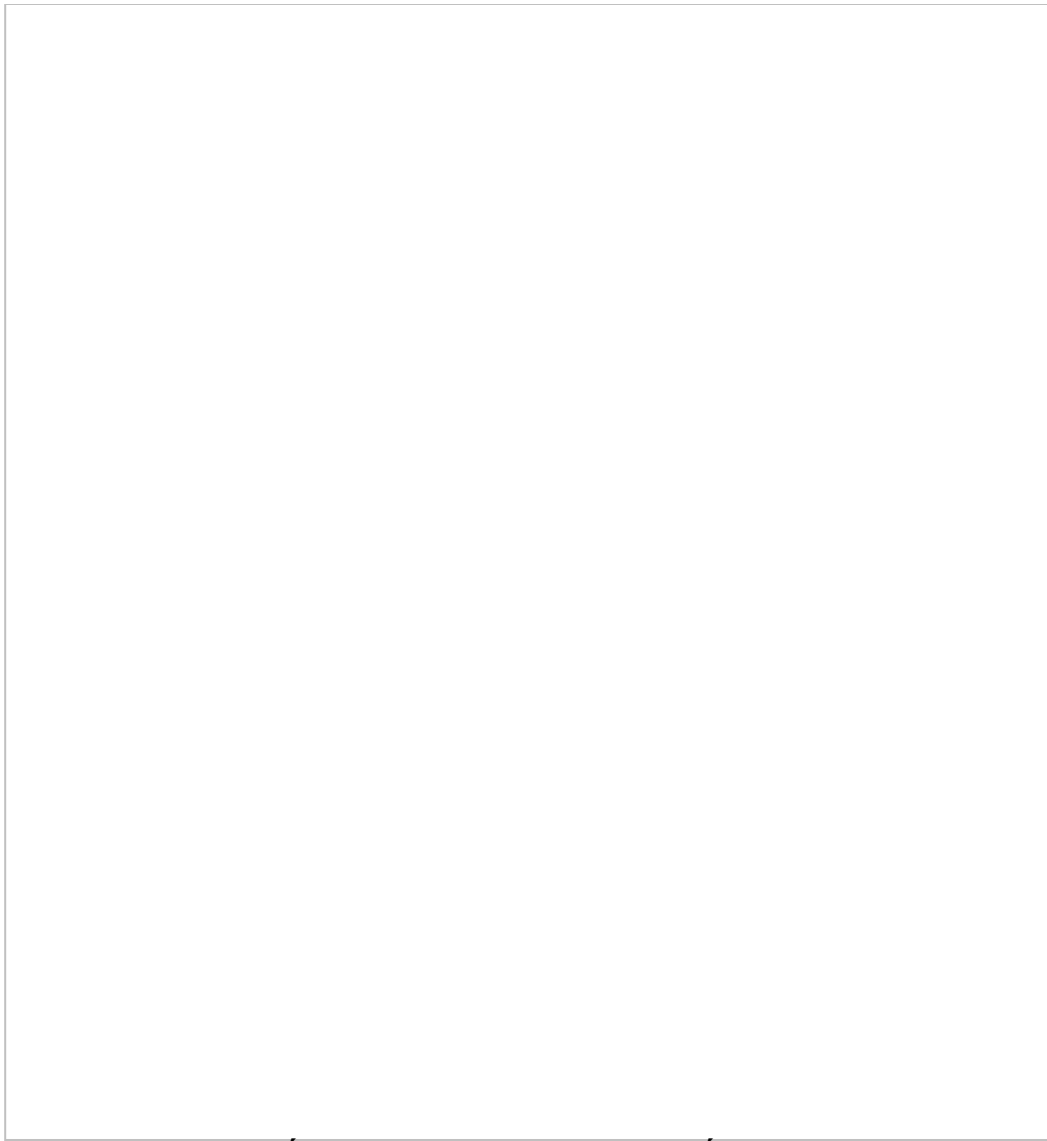
Phía bên phải đường có một cái ô tô. Trên thùng xe có một cái chòi cao, trên chòi đó có mấy người mặc quần áo bảo hộ lao động đang đứng. Họ đang chằng những sợi dây điện mỏng manh ở trên cao.

- Đó là thợ điện đấy! - Khéo Tay bảo Bút Chì.

Người cảnh sát đưa còi lên môi, thổi rất to. Những người lái xe bất ngờ dừng lại nhìn về phía người cảnh sát. Chỉ có Khéo Tay và Bút Chì là coi như không có chuyện gì xảy ra. Cả hai đều không hiểu người cảnh sát thổi còi để *làm gì*.

<< Ngựa ơi, phi đại lên đi

Đi bộ thường hay mệt lắm! >>

Khéo Tay ngồi trên yên ngựa hát rống lên. Còn Bút Chì hát tiếp theo, giọng nhỏ nhẹ:

<< Đi bộ thường hay mệt lả..>>

- Mất trật tự quá! - Người cảnh sát nghĩ vậy - Phá rối luật giao thông. Thế này đến bị xe chẹt mất!...

Một chiếc ô tô màu đỏ rất to đỗ ngay bên cạnh người cảnh sát. Người cảnh sát mở máy, lái ngay xe ra giữa phố Hạt Dẻ. Đèn hiệu màu đỏ bật lên.

Dòng xe cộ dừng lại. Ô tô buýt, ô tô điện, ô tô vận tải, xe du lịch, mô tô, xe đạp đều dừng ngay lại.

Tất cả đều dừng lại. Chỉ riêng Khéo Tay và Bút Chì vẫn bình thản đi tiếp. Có ai giảng giải cho họ biết về đèn hiệu đâu.

Người cảnh sát nghiêm nghị nói:

- Đề nghị dừng dừng lại!

- Ôi!....- Bút Chì khẽ thốt lên - hình như chúng ta không gặp may rồi....

Một đám người lập tức vây quanh người cảnh sát và hai kẻ phá rối luật giao thông.

Một chú bé nào đó nhận xét:

- Đây chắc là những diễn viên ở rạp xiếc!

- Sao vậy, hai anh bạn? Tại sao các bạn phá rối luật lệ giao thông? Nhà các bạn ở đâu?

- Chúng tôi ư?...Chúng tôi sống ở trong hộp...-Khéo Tay sợ hãi trả lời.

- Sao lại hộp? Chắc đó là tên làng của các bạn à?

- Không, chúng tôi ở trong những cái hộp thực sự ấy...

Người cảnh sát đưa khăn tay lên lau trán:

- Chẳng còn hiểu ra sao nữa! Này hai anh bạn, tôi không có thời giờ đùa với các bạn đâu. Phải biết tuân theo luật lệ giao thông!

<< Luật lệ giao thông là gì? >> - Bút Chì vốn ham hiểu biết định hỏi, nhưng Khéo Tay đã kéo tay áo chú. Ai lại đi hỏi cảnh sát những câu thế bao giờ.

Đèn hiệu xanh bật lên. Xe ô tô, xe buýt, xe điện, xe vận tải, mô tô, xe đạp tiếp tục chạy.

Đến lúc đó Khéo Tay mới nói:

- Đó là lỗi ở các con ngựa này. Đi trong thành phố phải dùng ô tô.

Ở đây có chuyện trượt trên những chiếc gối mềm.

- a vẽ ô tô vậy..- Bút Chì nói.

- Cậu cho vẽ ô tô dễ lắm hả? Cậu không vẽ nổi đâu. Có << phụ tùng >> thật tốt thì may ra mới có thể lắp được ô tô. Tôi có thể làm được xe trượt tự hành, nhưng tìm đâu ra bánh xe bây giờ?...

- Tại sao tôi lại không vẽ được? - Bút Chì cắt lời - Tôi đã trông thấy ô tô rồi mà!

- Thôi được, cậu vẽ ô tô đi. - Khéo Tay bằng lòng - Nhưng cậu phải nhớ vẽ bánh xe ô tô có lốp đấy. Không có lốp, xe ô tô đi xóc lắm. Tôi không chịu được va chạm mạnh đâu, tôi sẽ bị long ngay. Còn lốp xe mà mềm như gối, đi rất êm.

- Yên chí! - Bút Chì vừa mãi mê làm việc vừa đáp - Đừng lo! Sẽ rất êm.

Trong lúc hoạ sĩ tí hon vẽ chiếc ô tô lên tường trắng thì Khéo Tay dẫn hai con ngựa vẽ sang một phố bên cạnh buộc chúng vào một hàng rào gỗ không lấy gì làm cao lắm.

Khéo Tay quay trở lại và nhìn thấy bức vẽ. Chú định góp ý với Bút Chì đôi câu thì thấy Bút Chì đã hoàn thành bức vẽ rồi.

<< Xong! >>

Chiếc ô tô giống như thật đỗ ngay bên cạnh.

Khéo Tay ngạc nhiên:

- Cậu vẽ cái gì thế này?! Sao cậu vẽ thùng gối vào lốp xe vậy?

Quả thực, chiếc ô tô mới này có bốn bánh xe có lắp thêm gối vào! Những chiếc gối hoàn toàn thật. Áo gối màu hồng có dây buộc màu trắng. Bút Chì vẽ gối thật là đẹp.

Bút Chì đáp:

- Chính cậu đã nói về những chiếc gối đó thật!

- Tôi không hề nói đến gối nào hết!

- Không, cậu đã nói! Có nói!

- Cậu làm quá đi! Bây giờ xe của cậu không chạy được đâu.

- Chạy được! - Bút Chì bực bội nói.

- Không chạy được! Tôi biết rõ hơn cậu!

- Chạy được quá đi chứ!

- Cậu cứ thử ngồi lên xe xem!

- Ngồi thì ngồi! Chạy làm sao được mà chạy!

Khéo Tay ngồi lên xe bên cạnh Bút Chì. Ô tô nổ máy rồi lao đi.

Bút Chì reo lên:

- Chạy rồi! Chạy được rồi!

Khéo Tay kinh ngạc đưa cả hai tay ra nắm chặt lấy tay lái. Chú ta rất sợ bị bật ra ngoài xe. Chú không có thì giờ để ngoảnh sang hai bên đường nữa. Nhưng dù sao chú cũng vẫn nhận thấy những người đi trên đường đang nhìn và chỉ ta về phía các chú.

- Xe ô tô thật nực cười - những người đi đường nói với nhau - Xe chạy trên gối! Lạ quá!

Yury Druzhkov

Cuộc phiêu lưu của Bút chì và Khéo tay

Dịch giả: nam Cường

Chương 5

ở đây cuộc hành trình vẫn tiếp diễn.

ác nhà du lịch tỷ hon của chúng ta đi dạo trong thành phố không được bao lâu.

Xin lắng nghe, tiếp sau đây chuyện gì sẽ xảy ra như thế nào.

Bút Chì thấy một chiếc xe ô tô rất lạ trông y như cái trống cái đang chạy trên phố. Chiếc xe từ từ lăn trên đường nhựa, nhưng mặt đường chỗ xe chạy qua sao mà đen xì xì và phẳng lì không như những nơi khác. Đã thế lại còn bốc khói sặc cả mùi lên. Tất cả các xe khác đều cố tránh chiếc xe này và cả cái quãng đường ngay sau nó nữa.

Vậy mà Khéo Tay khi trông thấy chiếc xe lạ này lại reo lên sung sướng:

- Chúng ta cần phải phóng vượt xe này mới được. Bằng không các xe khác sẽ

vượt chúng ta, mà chúng ta thì chẳng vượt được ai hết.

Thế là lập tức chú lái ngay chiếc xe của mình vào quãng đường ngửa đen bóng.

<< Hừ- đừ - đừ..>>

Những chiếc gối màu hồng dính vào mặt đường nhựa đen xì và rách toang ra.

Bông gạo nhồi gối bay tung toé dưới bánh xe. Gió thổi đám bông bốc lên cao và rắc xuống các xe cộ, mái nhà, cây cối.

Có một cụ già bé nhỏ đang đi đường bỗng thốt lên:

- Rồi đó! Bông cây bay rồi. Vậy là mùa hè năm nay sẽ đẹp lắm.

Chiếc xe của Bút Chì và Khéo Tay vẫn cứ phóng tiếp, để lại trên mặt đường nhựa những mảnh giẻ hồng mềm mại.

Xe chạy đến cuối phố thì gặp một quảng trường rộng rãi. Quảng trường không rải nhựa mà lại lát bằng loại đá bộp.

Những bánh xe ô tô nhỏ bé kêu âm ào nghe dễ sợ. Xe cứ thế nảy lên - lúc qua bên, lúc giật lùi, khi chồm về phía trước.

Mũi Khéo Tay bị đập vào tay lái. Bút Chì ngồi trên ghế mềm nảy lên như quả bóng.

Khéo Tay lắp bắp:

- Tôi hi-sa-sáp-bít-lo-lo-rô-ra-rồi.

Ý chú ta muốn nói là: << Tôi hình như sắp bị long ra rồi >> Khốn nỗi xe lắc quá mạnh nên anh tài xế tội nghiệp không sao nói ra lời.

Bút Chì nói:

- Tôi -cú-bi-hêu-ca-nóc-ca-ri.

Đó là chú ta định nói: << Tôi cũng bị lắc, không hiểu cậu nói cái gì!>>

Khéo Tay trả lời:

- Cơ-phơ-dơ-lơ-lơ-lơ-cá-sù.

Chú ta muốn nói:

- Cậu phải dừng lại ngay để làm lốp cao su thôi!

Chương 6

nói về cậu bé Vê-nhi-a Ca-sơ-kin và những tên cướp vẽ.

Ừa lúc đó, có mấy chú bé rất hung hăng xuất hiện ngay trên quảng trường. Chúng vừa chạy, vừa hét, tay vừa vung cao những thanh kiếm gỗ thật sự và những khẩu súng lục đồ chơi thật sự. Trông chúng, ta có thể nghĩ là hình như có một bọn kẻ cướp tàn bạo nào đó đang tràn vào thành phố.

Đám con trai hò reo:

- Hoan hô! Hoan hô! Đánh!....Pang! Ùng! Oàng!

Các nhà du lịch tí xiu của chúng ta rất lấy làm sợ sệt. Họ tìm cách lái xe tránh đi một nơi nào đó, nhưng chiếc xe lại lao ngay về phía bọn trẻ.

Một chú bé tóc màu hồng hổ xông lên. Mắt cậu ta có đeo chiếc mặt nạ kẻ cười đen xì, một thứ mặt nạ thật sự làm bằng giấy đen. Loại mặt nạ này ta thường thấy trên phim ảnh và trong các ngày hội hóa trang.

- Theo tôi! - chú ta hét lên - Lên ngựa mau!

Nói vậy chứ chú ta chẳng có con ngựa nào cả. Rõ ràng là chú bé này thích làm chỉ huy.

Chiếc mặt nạ bị tuột sang một bên vì chú ta chạy quá nhanh nên che lấp cả mắt. Có lẽ vì thế mà chú bé tóc màu đã lao vào ô tô của Khéo Tay và ngã nhào xuống mặt đường.

Ô tô bị vỡ toang ra từng mảnh kêu loảng xoảng. Bánh xe lăn đi mỗi nơi một chiếc.

- Tai nạn xe hơi! - chú bé ngồi bệt trên mặt đất nói.

Bọn trẻ dừng lại, thở hổn hển.

Khéo Tay giận dữ:

- Chiếc xe đẹp như thế này, tốt như thế này mà do cậu làm hỏng hết mất rồi!

Cậu này chú đã có thể nói được hoàn toàn đúng, chứ không còn bị lắc nữa rồi mà.

Bọn trẻ kêu lên:

- Chúng tôi không hề làm hỏng. Đó là thủ lĩnh Vê-nhi-a của chúng tôi không may ngã phải xe thôi.

- Không làm hỏng...- Khéo Tay đay lại - Vậy sao cậu vừa chạy về phía chúng tôi, vừa vung gậy gộc mà hét thế để làm gì? Rõ ràng là các cậu cố ý làm hỏng xe!

- Đây không phải là gậy! - Bất giác bọn trẻ nổi giận - Đây là kiếm. Những thanh kiếm chính cống. Chúng tôi chơi trò kẻ cướp và gián điệp. Còn Vê-nhi-a là thủ lĩnh của chúng tôi....

Bút Chì nghe thấy những câu nói lạ tai vội cảnh giác. Cái anh chàng Bút Chì vốn ưa tò mò này thậm chí quên hẳn cả chuyện ô tô bị hỏng.

Chú ta hỏi:

- Các cậu nói là kẻ cướp và gián điệp hả?

- Đúng rồi! Ở khu nhà chúng tôi, tất cả trẻ con đều chơi trò kẻ cướp và gián điệp.

- Kẻ cướp và gián điệp là thế nào? - Bút Chì ngây ngô hỏi.

- Tu-huýt! - Vê-nhi-a huýt sáo - Chuyện vặt thế mà không biết! Cần phải đọc sách...

- Cậu hãy vẽ những tên kẻ cướp và gián điệp ấy ra đây cho tôi xem ra làm sao - Họa sĩ tí hon nói. Không hiểu sao chú ta cứ tin rằng ở trên đời này ai cũng cần phải biết vẽ cả - Chắc là sẽ thú vị lắm - Bút Chì nói:

- Vậy mà tôi chẳng hề biết gì hết. Tôi đã từng trông thấy ô tô, nhưng không hề trông thấy kẻ cướp và gián điệp bao giờ. Tôi cần phải biết mọi thứ. Xin cậu hãy vẽ giùm!

Vê-nhi-a lẩm bẩm:

- Cứ làm như tôi vẽ ngay cho mà coi ấy! Tôi bận lắm!

Bọn trẻ nài nỉ:

- Vẽ đi, Vê-nhi-a! Cậu hãy vẽ tên cướp biển và một thằng gián điệp ấy.

- Cậu lấy bút lông và mực màu của tôi mà vẽ.

Bút Chì đề nghị và thò tay vào túi lấy ra hộp màu, giấy trắng và một chiếc tẩy mềm.

Vê-nhi-a bằng lòng:

- Thôi được. Nếu tất cả đều muốn thì tôi vẽ.

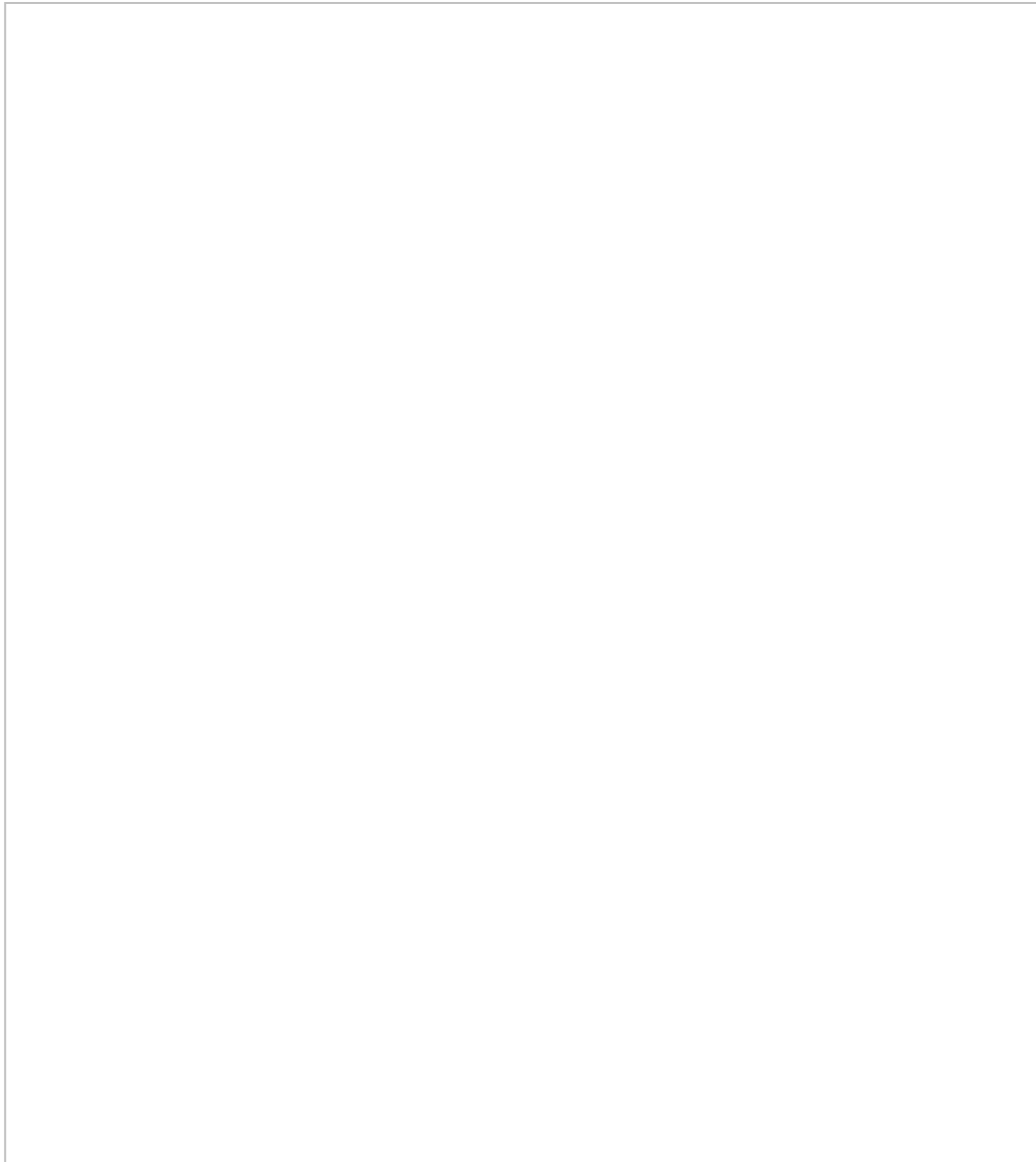
Cậu ta quệt màu, tháo mặt nạ mắt ra và bắt đầu vẽ.

Thoạt đầu, trên mặt giấy trắng xuất hiện một vết mực đen to tướng trông như con chó dữ xù lông.

Đó là giọt mực ở bút vẽ tình cờ nhỏ xuống. Sau đó chú bé vẽ những hình thù rất lạ kỳ và dữ tợn!

Một người nom dữ tợn có bộ râu xồm màu đỏ hung, mặc chiếc áo may ô kẻ sọc, áo hải quân, tay cầm lá cờ kẻ cướp màu đen. Trên cờ có vẽ hình đầu lâu và hai xương chéo...Người đó dắt ở bên hông một con dao găm song lưỡi thật to với hai khẩu súng lục kiểu cổ. Đứng bên cạnh là một người khác mặc áo khoác màu xám, cổ áo bẻ cao. Hắn đeo mặt nạ đen và có cái mũi dài thật đáng ghét.

Tên cướp biển râu xồm vung lá cờ đen. Còn tên kia, tất nhiên là tên gián điệp, thì đảo mắt nhìn khắp phía qua hai lỗ thủng ở mặt nạ.

Vê-nhi-a giảng giải:

- Đây là tên cướp biển. Còn tên kia là gián điệp!

Bọn trẻ khen ngợi:

- Tuyệt quá! Vẽ y như thật vậy!

Khéo Tay thì thầm:

- Thật dễ sợ!

Bút Chì nói run run:

- Ôi, thật là kinh khủng! Tôi sẽ không bao giờ vẽ những bức tranh khủng khiếp như thế này.

Vê-nhi-a cười nhạo:

- Hà-hà! Chẳng qua là không vẽ được như tôi mà thôi.

- Tôi mà không vẽ được hả?! - Bút Chì giận sôi lên (họa sĩ vốn là người hay tự ái).

- Bút Chì mà không biết vẽ sao?! - Khéo Tay tức run cả hai chân bằng lò xo lên.

Các bạn hẳn biết là ngay lúc đó họa sĩ tí xíu bắt tay ngay vào việc vẽ. Cần cho Vê-nhi-a biết rằng, những họa sĩ thực sự vẽ như thế nào!

Vê-nhi-a nhìn bức vẽ và nói:

- Ê, cái này mình biết rồi! Chấm, chấm, hai cái móc, cái mũi, cái mồm....

Họa sĩ phản đối:

- Làm gì ra cái móc nào! Tôi vẽ một chú bé đó chứ!

Vê-nhi-a cau kính ra lệnh:

- Ta đi thôi, các cậu. Mình đâu có nhiều thì giờ để nói chuyện với bọn họ. Tất cả theo tôi!

Bọn trẻ lập tức vung kiếm chạy theo.

Thực ra, trên mặt đường vẫn còn lại một chú bé con. Chắc các bạn muốn hỏi chú bé này là ai phải không? Thì đấy chính là chú bé mà họa sĩ Bút Chì thần kỳ đã vẽ nên.

Chu cha! Bút Chì quả là đại! Sao lại có thể làm một công việc nhẹ dạ như vậy được? Ai lại đi vẽ một chú bé thực sự như thế này? Ai sẽ dạy dỗ chú bé? Ai là người lo ăn lo mặc cho chú bé bây giờ? Gay go quá đi thôi!

Chú bé ngồi im, chớp chớp đôi mắt tròn.

Yury Druzhkov

Cuộc phiêu lưu của Bút chì và Khéo tay

Dịch giả: nam Cường

Chương 7

nói về chuyện người ta xây nhà ra sao.

- ên em là gì? - Bút Chì hỏi chú bé người vẽ.

Chú bé không trả lời.

- Em họ gì?

Chú bé vẫn không trả lời. Chú giơ tay bật bật vào môi. Chú bật theo kiểu từ trên xuống...Tiếng kêu phát ra nghe rất buồn cười, tặc như tiếng "phụt, phụt". Chú bé có vẻ khoái chí. Chú lại bật môi lần nữa: "Phụt! Phụt! Phụt!"

- Em là ai? - Khéo Tay chạm vào người chú bé hỏi.

- Phụt! Phụt! Phụt! - chú bé vẫn giỡn.

- Chú ta là Phất! - Bút Chì reo lên. Cậu không nghe thấy à? Chú ấy bảo: "Em là Phất".

- À ra tên em là Phất! - Khéo Tay mừng rỡ. - Phất! Bé Phất! Cái tên ngộ đấy!....Bé Phất có đi du lịch với các anh không?

Chắc bé Phất không hiểu du lịch là thế nào. Nếu không, hẳn chú ta đã bằng lòng ngay. Chú bé không trả lời Khéo Tay, nhưng chú lại nắm chân Khéo Tay. Chỉ một chút nữa là Khéo Tay bị ngã. Khéo Tay tức tối quát:

- Thôi, đừng nghịch đi!

Chú bé lại bật bật môi: "Phụt! Phụt! Phụt!"

- Thằng bé chả biết nói gì cả! Chúng ta làm sao rồi nó bây giờ? - Chú người sắt kêu lên.

Bỗng nhiên có một giọt mưa rơi bộp vào trán Khéo Tay. Đó là một giọt mưa bình thường.

Khéo Tay rú lên:

- Hừ-hừ, trời mưa rồi!

Một đám mây đen ủa vào bầu trời thành phố. Những người đi đường lo lắng nhìn đám mây, bẻ cao cổ áo, người thì đứng dưới mái hiên, người chạy vào cửa hàng, người leo lên xe ô tô điện. Chỉ có đồng chí cảnh sát là không chạy đi đâu cả. Người đó vẫn thản nhiên đứng ở giữa quảng trường. Cảnh sát vốn không sợ trời mưa.

- Mưa rồi! Mưa rồi! - Bọn trẻ con trai reo lên - Mưa rồi! Mưa rồi!

Sấm rền một hồi và mưa lập tức lớp lớp rơi. Trận mưa ầm ập, không to lắm, nhưng cũng đủ làm ướt người.

- Chú bé có thể ốm mất! Ướt hết! Đến bị cảm lạnh mất thôi! - Khéo Tay thốt lên.

Bút Chì và Khéo Tay nắm lấy taya chú bé chạy nấp vào dưới một lùm cây. Những giọt mưa rơi xuống những tàu lá xanh to mở rộng tựa như những chiếc dù. Nước chảy trực theo các mép lá mà không hề nhỏ vào giữa lùm cây. Ở đây vẫn khô ráo. Ấy thế mà mưa đã làm ướt hết cả mặt đường, ghé băng và các bồn hoa.

"Lách-tách! Bong! Lách-tách! Bong!"

Mưa trút những bông gối trên nóc phố xuống mặt đất khiến chúng chồm vờn trên các vũng nước đọng tròn chẳng khác nào những đám băng đang tan. Lát rồi đám mây đen đông đưa và bay về nơi xa xôi nào đó. Mặt trời lại đã lộ ra và mưa tạnh hẳn.

Khéo Tay ngẩng nhìn lên:

- Không biết cái trận mưa đáng ghét đã tạnh hẳn chưa?

- Tạnh rồi! Tạnh rồi! Ta ra thôi!

- Không mưa nữa đâu.

- Tôi sợ mưa lắm. Cậu hãy vẽ một cái nhà nho nhỏ nào đó có mái hắt hoi đi. Ôi! - Khéo Tay kêu lên, còn Bút chì thì lại cười vang.

Một giọt mưa to long lanh treo trên cành cây rơi trúng mũi anh chàng Khéo Tay vốn hay lơ đãng.

Chú ta lập tức núp trở lại:

- Chừng nào cậu không vẽ xong một căn nhà thì tôi dứt khoát không ra khỏi đây đâu.

Bút Chì vẽ ngôi nhà nhỏ trên đám cát vàng rắc quanh gốc cây.

Đúng là vẽ nhà, chứ không phải xây nhà đâu. Điều này chẳng có vẻ gì đáng phải ngạc nhiên: nhà nào lúc đầu chẳng phải vẽ trên giấy rồi sau đó mới xây.

- Xong! - Bút Chì lên tiếng sau khi đã vẽ xong hòn ngói cuối cùng trên mái nhà.

Khéo Tay chui ra khỏi nơi ẩn náu.

Tất cả mọi chuyện cứ y như trong cổ tích vậy. Trước mặt chú là một ngôi nhà mới có mái cao.

- Tuyệt quá! - chú khen ngợi - nhưng cậu lại vẽ cái giếng nước này để làm gì? Cần phải vẽ ống dẫn nước....

Quả vậy, ngay bên cạnh nhà có một cái giếng nước thật sự. Trên đó có cả một chiếc gàu nước treo lủng lẳng. Tuy Bút Chì không biết vẽ ống dẫn nước, nhưng giếng nước quả là đẹp vô cùng.

Bút Chì thở dài:

- Tôi không biết ống dẫn nước là cái gì. Trong đó tôi đã biết vẽ gì nhiều đâu...

Khéo Tay an ủi:

- Cũng chẳng sao. Dần dà tôi sẽ dạy cho. Trước hết chúng ta cần lau cho bé Phất khô người đi đã. Bé bị ướt hết rồi...Ôi, chú ta đâu rồi? Bé Phất ơi! Lại đây đi!

Khéo Tay rẽ đám cành lá, lần tìm dưới lùm cây, nhưng không thấy bé Phất đâu cả. Chú ta bỏ chạy mất rồi.

Bút Chì hốt hoảng bảo:

- Tôi đã biết mà! Không nên giao trẻ con cho cậu! Phải đi tìm bé Phất. Bé có thể bị chẹt xe. Bé còn nhỏ quá!

ạn đã thấy thành phố trở nên kỳ diệu đến độ nào sau trận mưa chưa? Những dòng nước chảy róc rách dọc theo các phố nếu ta đi chân không mà lội thì quả là thú vị vô cùng. Nước sẽ bắn lên tung toé. Những chiếc xe hơi chạy qua cũng làm cho nước xối lên ào ào thật vui mắt. Mặt trời chiều rọi xuống vũng nước làm cho những tia sáng hắt lên cao tựa hồ như đang nhảy múa khắp các phố phường. Đám trẻ con trai thường rủ nhau ra nghịch nước. Mưa đã tạnh! Mưa ời!...

Bé Phát đã chạy ra chơi cùng với đám trẻ con trai đó. Bé cười. Bé lội bì bõm theo dòng nước để đuổi theo chiếc dép mới của bé đang trôi bập bênh trông chẳng khác một con tàu tự tạo.

Những con tàu xinh xinh trôi trên khắp các phố. Đủ loại tàu thuyền bằng giấy, bằng gỗ, có cả buồm hoặc dây cột vắn, thậm chí còn có cả những mảnh gỗ mỏng thô sơ được cắm cột buồm bé nhỏ mỏng manh. Hàng trăm tàu thuyền như vậy được các em bé thả đang bơi vào những chuyến đi xa.

- Tàu thủy ời! Vượt sóng đi! - bọn con trai reo âm lên.

Bỗng bé Phát cũng bật tiếng rít:

- Tàu thủy ời!

Không rõ, ở nơi các bạn ra sao, chớ tại thành phố chúng tôi sau mỗi trận mưa bao giờ cũng có những con tàu như vậy bơi dọc theo các phố. Riêng hôm nay những chiếc tàu đó lại càng nhiều.

- Sao hôm nay nhiều tàu thế nhỉ? - những người đi đường nói chuyện với nhau.

- Chẳng lẽ các vị lại không biết sao? Ngày mai thành phố chúng ta sẽ có các cuộc thi tàu rất lớn!

- Làm ơn cho biết là sẽ thi ở chỗ nào?

- Tại hồ Thiên Nga, trong vườn bách thú! Con trai tôi là một nhà kỹ thuật trẻ tuổi. Cháu sẽ tham gia vào các cuộc thi này.

Những người đi đường vừa nhìn những tàu thủy đang trôi, vừa chuyện trò với nhau như vậy. Xe cộ đều phải nhường đường cho tàu thủy. Cảnh sát phải ra hiệu cho xe cộ dừng lại ở các ngã tư để nhường đường cho đám tàu thủy trôi băng băng.

Chú bé Phát rất vui. Chú ta nhảy: "Bi-bo, bì-bõm".

Vê-nhi-a chạy sát bên. Vê-nhi-a cũng cười. Nhưng Vê-nhi-a không làm chiếc tàu thủy riêng. Cậu ta chạy theo và lấy sỏi ném vào dép của bé Phát.

Vê-nhi-a ra lệnh:

- Hạm đội nổ súng! Bắn!

"Pang! Pang!" - Sỏi bay rào rào.

Và thế là có một "quả đạn" rơi trúng chiếc dép tàu chiến. Sóng trào vào tàu, chiếc tàu chìm xuống đáy nước.

- Tồm! Tồm! - Vê-nhi-a kêu lên như cố tình chọc tức và chuyển qua bám sát một chiếc thuyền giấy của ai đó. Vừa lúc ấy, Bút Chì và Khéo Tay xuất hiện ở phố. Cả hai đều trông thấy bé Phát, liền vẫy tay gọi to và đuổi theo chú ta.

- Bé Phát ời!

- Thằng bé tệ hại quá!

- Về nhà ngay lập tức!

Nhưng bé Phát không nghe lời.

- Tàu thủy ơi! Tàu thủy ơi! - chú bé cất cao lời hát vui nhộn của trẻ con.

- Em sẽ bị lạnh buốt chân! Đến bị ốm mất thôi!

Khéo Tay giậm giậm đôi chân bằng lò xo lên mặt hè phố và dọa.

Tất nhiên, Khéo Tay thừa sức đuổi kịp bé Phát, nhưng vì chú không dám lao vào dòng nước, cho nên không tóm được cậu ta đấy thôi!

- Anh bảo vậy mà em cũng không nghe lời hả?!

- Tàu thủy ơi! Tàu thủy ơi! - Bé Phát hát the thé lên.

- Kìa, dừng lại ngay, Phát! Dừng lại! Về nhà anh kể chuyện cổ tích cho nghe nhé? Nhưng lại đây đã! Ôi, anh biết một chuyện cổ tích thật hay!...Nghe này...."Ngày xưa...có một...chiếc...đầu máy..không biết nghe lời..." Dừng chạy vào vùng nước nữa Phát!

Nhưng ngoài những cái tàu thủy, bé Phát có để ý gì đâu.

- Ô, anh sẽ còn làm cho em một chiếc tàu thủy đẹp vô cùng! Một chiếc tàu đẹp nhất! Y như tàu thật đấy!

Chú bé lập tức dừng ngay lại. Thế là Khéo Tay đang thở hắt hắt vì vừa phải đuổi theo chú ta, vội túm ngay lấy áo chú.

- Tàu thủy! Em muốn có tàu thủy! - bé Phát kêu lên.

- Được, em sẽ có tàu thủy!....Chao ôi, mệt quá! Đi về nhà thôi! Trước hết em phải lau cho khô người, thay giày ấm, sau đó chúng mình sẽ làm tàu thủy. Này Bút Chì, cậu vẽ cho chúng tôi một đôi giày mới đi. Riêng đối với tôi, cậu hãy vẽ những dụng cụ cần thiết: hai mảnh gỗ thông và các loại ốc vít khác nhau. Không có cách nào khác. Chúng mình cần phải chế tạo một chiếc tàu thủy.

Cả ba đi về nhà, cởi quần áo của bé Phát ra, bằng chiếc khăn bông cũ do Bút Chì vẽ lau khô cho bé và đặt bé vào giường nằm.

Nhà họa sĩ thần kỳ lại lập tức bắt tay vào làm việc.

Giường nệm, chăn bông, ghế, bàn tròn, những chiếc bánh mì vàng óng, cốc sữa nóng, chiếc bếp lò thật to (để phòng khi cần thiết) - Tất cả đều do Bút Chì vẽ ra.

Chỉ có chiếc đồng hồ quả lắc là Bút Chì không vẽ. Không hiểu từ đâu ra mà đã được treo sẵn ở trên tường rồi. Các bạn biết không, trước kia có một loại đồng hồ treo tường rất cổ. Phía dưới đồng hồ có một quả lắc suốt ngày kêu "cà-tích, cà-tắc mà không tắt"...Tại sao chiếc đồng hồ ấy lại xuất hiện trong nhà này thì không ai biết được. Nhưng đối với các vị thần, thì bao giờ cũng vậy: bao giờ cũng có một chuyện gì đó thật là thần thông.

Khéo Tay đã biết, không còn ngạc nhiên về những phép thần thông đó. Tình thật, chú còn đang mãi lo lắng làm sao cho bé Phát khỏi bị cảm lạnh.

Thằng bé nhất quyết không chịu đắp chăn, không chịu uống sữa nóng, nên buộc lòng Khéo Tay phải lựa lời dỗ dành nó...

Khéo Tay bảo bé:

- Nếu em không biết nghe lời anh thì anh không làm tàu thủy cho đâu.

Tất nhiên là bé Phát vội vàng uống hết cốc sữa.

Ở ngoài đường trời đã tối.

Bút Chì ăn xong chiếc bánh mì vàng rộm và uống xong cốc sữa nóng (có phép thần thông cũng phải uống sữa) liền thở dài nói :

- Trời, bữa nay tôi mệt quá! Tôi buồn ngủ quá!

Và chú ngáp dài (các vị thần thỉnh thoảng cũng ngáp như ai).

Khéo Tay bảo:

- Lẽ dĩ nhiên! Đã đến giờ thằng bé phải ngủ, giờ này tất cả trẻ nhỏ đều đã ngủ rồi. Bé Phát, đừng

chớp mắt nữa! Ngủ ngay đi! Rồi anh sẽ kể chuyện này cho nghe....

- Cậu không biết dạy trẻ - Bút Chì nhận xét - Cần phải làm gương cho nó mới được.

Thế là họa sĩ tí hon bèn ngáp một cái thật to, cởi quần áo ngoài ra, vẽ một cái đinh trên tường sát bên cạnh giường để treo quần áo vào rồi leo lên chiếc đệm trắng tinh, trùm chăn kín đầu và ngủ thật say.

- Ngủ đi! - Khéo Tay nói nhanh và bắt đầu kể chuyện - Ngày xưa có một chiếc đầu máy không biết nghe lời....

Bên ngoài khuôn cửa sổ mở rộng, cây lá rì rào. Đêm đó, phía xa có tiếng chân bọn trẻ chạy rậm rịch. Nhưng rồi bọn trẻ cũng bỏ đi. Trong công viên thật yên tĩnh. Đêm đã xuống và không một ai nhận ra ngôi nhà kỳ lạ núp dưới lùm cây rậm rạp ở một nơi thật yên tĩnh trong công viên được mang cái tên: Công viên tươi mát.

Trong giấc mơ, Khéo Tay trông thấy những chiếc đầu máy màu xanh da trời, xanh lá cây, trắng, đỏ, đen và có vân.

Những chiếc đầu máy chạy trên đường tàu, kéo những hồi còi lạnh lốt "Tu-tu-tu-tu! Tu-tu-tu-u!"...

Bỗng đâu có một chiếc đầu máy cót két kêu lên như bị quên bôi dầu vậy: "Cót-két! Cót-két!"...

Đầu máy kêu cót két vừa to vừa náo nê, đến nước Khéo Tay phải dừng máy lại và tất nhiên phải tra ngay dầu mỡ vào tất cả mười hai bánh xe. Đời nào một loại người như Khéo Tay lại có thể để mặc một chiếc đầu máy kêu cót két, dù cho đấy là chiếc đầu máy trong mơ, mà kỳ thực chẳng hề có chiếc nào trắng, đỏ, đen, hoặc có vân hết. Khéo Tay đã bôi dầu mỡ kỹ rồi mà đầu máy lại càng kêu "Cót-két! Cót-két" to hơn.

- Không còn hiểu nổi ra làm sao nữa! - chú thợ Khéo Tay lằm bằm trong mơ và tỉnh dậy.

Trong phòng vẫn yên tĩnh. Mặt trăng chiếu qua cửa sổ và những cành lá lay động trên mái nhà. Chiếc đồng hồ quả lắc vẫn kêu đều đều câu "Cà-tích, cà-tắc mà không tắt" phía góc phòng. Khéo Tay nhắm mắt lại và lập tức trong phòng lại vang lên tiếng "cót-két"

Ra đây là con chuột gặm cót két.

Khéo Tay muốn ngủ nhưng tiếng chuột gặm càng to hơn. Tay liền gõ gõ vào tường để đuổi con chuột tẻ hại đi, nhưng chuột vẫn thản nhiên gặm nhấm đến nỗi Bút Chì và bé Phất cũng phải thức giấc.

Bút Chì hỏi:

- Ai đấy? Ai?

Khéo Tay phản nản:

- Sao cậu lại đi vẽ con chuột làm cái gì?

Bút Chì trả lời:

- Tôi có vẽ chuột đâu! Thú thật là tôi không có vẽ!

- Cũng thật là hay, thật là tài, không vẽ chuột mà lại có chuột gặm! Hay là tôi đã vẽ ra con chuột ấy? - Khéo Tay nói.

Tiếng chuột gặm càng lúc càng to. Bút Chì không chịu nổi bèn vờ lấy chiếc giày của mình ném vào góc phòng tối. Trong phút giây, tiếng chuột gặm im bặt, nhưng sau đó....

- Cót-két! Cót-két! - bé Phất vui vẻ nói.

- Cót-két! Cót-két! - tiếng chuột đáp liền.

- Thằng bé cũng không ngủ! - Khéo Tay bực bội.

- Không, tôi không thể chịu đựng hơn được nữa! - Bút Chì la lên.

Anh ta bật người dậy. Các bạn có biết Bút Chì làm gì không? Chú ta vẽ luôn một con mèo. Một con mèo xám lông và rất dễ thương.

Trong phòng tức thì trở nên yên tĩnh. Con chuột bỗng thôi không gặm cót két nữa. Khéo Tay trở mình nằm nghiêng, thiu thiu mắt. Bút Chì thu mình trong chăn và....

Con mèo vẽ đi đi lại lại khắp phòng. Sau đó nó nghe tiếng đồng hồ kêu tích-tắc. Rồi nó trông thấy cái quả lắc đung đưa. Nó giương đôi mắt màu xanh lên nhìn và kêu meo meo. Nó tưởng rằng đó là một con chuột tròn xoe có cái đuôi dài.

Mèo ta rón rén bước lại và nhảy lên. Cả quả lắc đồng hồ, cả đồng hồ và con mèo vẽ cùng với tiếng kêu meo meo rơi loảng xoảng xuống sàn nhà.

Khéo Tay kêu lên:

- Tôi không thể chịu được nữa!

- Suyt! - Bút Chì ném chiếc giày thứ hai vào con mèo.

Còn bé Phất thì vỗ tay và cười vang. Chú ta không sao nhịn cười cho được.

Cả ba chồm dậy đuổi mèo. Tiếng hò hét, tiếng mèo kêu meo meo. Con mèo chạy khắp phòng. Ghế đổ, chén vỡ, cho mãi tới khi con mèo nhảy vọt ra ngoài cửa sổ.

Khéo Tay trách:

- Chẳng hiểu cậu vẽ con mèo để làm gì?

Bút Chì bảo:

- Thằng bé đến bây giờ vẫn chưa chịu ngủ. Không còn ra làm sao nữa!!

- Cần phải ngủ thôi! - Khéo Tay nghiêm nghị nói.

Chú đắp chăn cho bé Phất và đi nằm. Ngay sau đó, chú lại mơ thấy những chiếc đầu máy trắng, đen và có vằn.

áng sớm tinh mơ, Khéo Tay bật dậy như một chiếc lò xo và nhìn sang giường của bé Phất ngủ tới hôm qua. Chú kêu lên:

- Bé Phất mắt tích rồi! Dậy đi, Bút Chì ơi! Không thấy Phất đâu cả!

Quả tình, giường của bé Phất đã trống trơn.

Bút Chì và Khéo Tay mở toang cửa chạy ra ngoài. Đang không biết chạy đi đâu thì cả hai bỗng nhìn thấy bé Phất.

Theo các bạn thì bé Phất lúc đó đang làm gì? Không đoán nổi đâu! Chú ta đang treo mình lơ lửng trên cây vì bị vướng cả áo lẫn ống quần mà vẫn còn cười nữa! Đầu

và mắt chú bé có trùm một cái túi trong suốt. Đó là loại túi thường dùng để đựng bánh mì cho bánh khỏi bị khô.

Ở dưới cành cây ấy còn thấy một đám trẻ cũng trùm những cái túi như vậy. Một cậu con trai quan sát một hồi rồi ra lệnh:

- Chuẩn bị bay! Tất cả sẵn sàng chưa?

- Sẵn sàng! - tất cả đồng thanh đáp.

- Sẵn sàng! - giọng bé Phất the thé.

- Cho tên lửa hoạt động.

Đám trẻ vội vọt cái cành cây có bé Phất ngồi và lấy hết sức kéo cong xuống...

Đúng vào lúc đó, Bút Chì và Khéo Tay hốt hải khoa tay lia lịa, xông thẳng vào lũ trẻ. Nhưng các "lính tên lửa" đã buông tay và ngã xuống mỗi đứa mỗi nơi.

Cành cây hất lên đưa bé Phất vọt theo.

- Hoan hô! - bọn trẻ đứng từ xa reo lên thán phục - Bay lên quỹ đạo rồi! Lên rồi! Lên rồi!

Muốn cho bé Phất xuống đất phải vẽ một cái thang. Bút Chì hồi hộp quá nên vẽ thang không được thẳng. Khéo Tay gỡ bé Phất ra khỏi cành cây, nhìn bé giận dữ lắc đầu:

- Thật là tai họa với những đứa trẻ như thế này. Chỉ cần chút nữa thôi là tôi sẽ bị long ra vì hồi hộp.

- Ái chà chà! - Bút Chì nghiêm giọng bảo bé Phất.

- Chẳng hiểu sao cậu lại đi vẽ một đứa trẻ không biết nghe lời như vậy?! - Khéo Tay vừa dắt bé Phất về nhà vừa trách móc - Này Phất, sao lại dám tự tiện bỏ nhà đi như vậy?

- Đừng hỏi thằng bé làm gì. - Bút Chì bảo - nó có biết nói và có hiểu biết gì đâu.

Bé Phất bất ngờ bắt vào chuyện:

- Biết chứ! Em biết...mặt trăng...tên lửa...quỹ đạo...mũ sắt...bóng đá....

Bút Chì ngạc nhiên kêu lên:

- Ôi! Toàn những tiếng không đâu. Chắc hẳn nó là người ngoại quốc rồi!

Nhưng không hiểu sao Khéo Tay lại tỏ ra rất vui mừng. Thậm chí đôi chân bằng lò xo của chú ta cứ rung lên mãi:

- Thằng bé nói đúng. Cứ thật đấy! Bây giờ tôi mới nhận thấy là bé Phất của chúng ta rất có năng khiếu! Cần phải mau mau dạy cho nó tập nói. Tự tôi sẽ dạy. Hãy nói theo anh, bé Phất! Ba! Nào, nói đi!

- Ba...- bé Phất nói.

- Một cậu bé hết sức giỏi! - Khéo Tay reo lên.

- Một cậu bé hết sức giỏi! - Bé Phát nhắc lại.

- Trước hết cần phải tắm rửa cho nó đã, - Bút Chì bực bội nói - phải cho ăn rồi mới đến việc dạy nói. Nào bé Phát, hãy xem anh làm như thế nào nha!

Họa sĩ tí xiu lấy khăn mặt hồng, thả gàu xuống giếng mức nước, rồi khoai chí dội nước tung toé (các vị thần cũng thường phải tắm như vậy).

- Hừ-ừ!....Khéo Tay co rúm người lại - Tắm quả là một tập quán đáng sợ làm sao!

Các bạn hẳn còn nhớ chú thợ Khéo Tay vốn sợ nước.

- Một tập quán đáng sợ! - bé Phát nhắc lại, làm cho Bút Chì thêm nổi cáu.

- Cậu đến làm hư thằng bé mất thôi! Cậu dạy nó để làm gì?

Khéo Tay cần nhận:

- Gớm thật!...chẳng còn biết nói gì nữa!...

nói về cây kem sữa, ngày đẹp trời và tuyết rơi thật sự.

hoạt đầu bé Phát không muốn tắm rửa, sau đó lại không muốn uống sữa. Khéo Tay thấy thế mới bảo:

- Nếu mỗi sáng em không chịu rửa ráy và uống sữa thì anh không làm tàu thủy cho đâu.

Bé Phát vội uống cạn cốc sữa và ăn hết ngay miếng bánh mì vàng óng.

Bút Chì vẽ cho Khéo Tay tất cả mọi thứ cần thiết. Và trong lúc Bút Chì còn đang vẽ thì Khéo Tay vẫn kiên nhẫn dạy bé Phát tập nói:

- Nói đi! Cái động cơ.

- Cái động cơ - chú bé nhắc lại.

- Nói đi! Cái đèn.

- Cái đèn!

Khéo Tay khen:

- Em là một đứa trẻ rất có năng khiếu.

- Em là một đứa trẻ rất có năng khiếu.

- Bây giờ nói: cái trục thẳng.

- Cái trục thẳng.

"Thầy giáo" mừng rỡ:

- Quả là tuyệt vời! Hôm nay chúng ta đã học được những từ hay ho nhất!

Nhưng ít phút sau, bé Phát thấy chán. Đáng lẽ phải nói "quạt máy" thì chú bé nói "gạt máy"; đáng lẽ phải nói "cái xeng" thì bé lại nói là "cái keng"

Bút Chì xen vào:

- Cậu quần đảo nó dữ quá. Không nên dạy tất cả mọi thứ trong một ngày. Thằng bé bị lẫn lung tung hết.

"Thầy giáo" bực mình:

- Đấy, đấy, cậu trách tôi, còn cậu thì đang làm gì đấy? Cậu làm cản trở công việc giáo dục! Tôi khuyên cậu....

Bút Chì cắt lời:

- Cậu hãy vẽ được thằng bé ấy đi đã rồi hãy khuyên. Tôi nghĩ chắc thằng bé đã bị nhức óc rồi đó!

- Nhức óc rồi! - thằng bé vui vẻ nhắc lại.

Thấy vậy Bút Chì và Khéo Tay vội chạy lại rờ trán bé Phát, thờ dài. Khéo Tay bảo:

- Nó nóng đấy thôi!

- Nóng - chú bé nhắc lại.

Khéo Tay lo lắng:

- Cần phải nghĩ cách làm ra một cái gì khác ngay đi!

- Tôi sẽ vẽ tuyết. Lúc đó thằng bé sẽ mát - họa sĩ quyết định.

Thực ra khi đó trời đang oi bức thật. Hoa ở công viên không còn thơm nữa. Mặt trời mùa hè hun nóng đường phố, nhà cửa đến nỗi các cửa sổ trong thành phố sáng lên như lửa. Ô tô phun nước đi khắp thành phố tưới các mặt đường, cây cối và cả các cậu con trai nữa. Còn người lớn thì chỉ nhìn chúng và không hiểu sao lại cứ thờ dài hoài.

Khéo Tay cũng bị bỏng người lên. Vì chú ta vốn bằng sắt mà.

- Cậu nóng như cái bàn ủi ấy - Bút Chì vừa nói vừa vẽ một đám tuyết trắng trên bãi cỏ xanh.

Bỗng nhiên bọn con trai đang chơi trong công viên la lên âm ỉ.

- Tuyệt quá! Tuyệt quá! Tuyệt kìa! Tuyệt thật kìa!

- Không thể tin được - những người đi đường nhận xét - Đúng là tuyết! Thật là diệu kỳ!

Tuyết trắng tinh và rất lạnh! Bên cạnh đó những chiếc lá xanh vẫn xào xạc, trong các bồn hoa, hoa nở màu sắc rực rỡ như lửa, mọi người thở dài thườn thượt vì nóng. Họ lấy khăn tay và báo ra phe phẩy. Kem của người bán kem để trong thùng gỗ bị chảy ra. Vậy mà một đám tuyết nhỏ bé trắng xốp lại nhón nhơ dưới nắng. Một đám tuyết thật sự! Mọi người sờ tay vào đám tuyết vừa vuốt ve vừa mỉm cười. Ông thợ ảnh nghiệp dư chụp một tấm hình màu. Ông họa sĩ nghiệp dư bèn vẽ một bức tranh với tên gọi "Tuyết mùa hè". Mọi người đều sung sướng. Ai cũng cảm thấy mát mẻ hơn.

Một bà đội chiếc khăn trắng, mặc áo khoác trắng, đeo chiếc hộp gỗ màu trắng bên hông bước tới. Bà ta nhìn đám tuyết, rồi nhìn Bút Chì và thốt lên:

- Em kiếm được niềm vui này ở đâu vậy? Kem của tôi bị chảy hết rồi! Đá làm lạnh đã hết. Tôi cứ nghĩ thôi thế là hết, kem chảy hết rồi, thì bỗng nhiên nghe tiếng kêu "Tuyết! Có tuyết"

Bà ta đặt thùng kem vào giữa đám tuyết trắng tinh. Sau đó bà ta lấy kem ra đưa cho Bút Chì, Khéo Tay và bé Phát.

- Cầm lấy mà ăn, các cậu ơi. Đừng ngại!

Đó là người bán hàng kem.

Giá như có một người nào đó ngăn bà ta lại mà bảo rằng kem có hại đối với Bút Chì và Khéo Tay, hẳn bà bán hàng vui vẻ sẽ chẳng bao giờ cho Bút Chì ăn kem.

Tiếc rằng không có ai bảo cả. Vì vậy chỉ trong nháy mắt, Bút Chì đã ăn hết chiếc kem và lại còn liếm luôn cả tờ giấy gói nữa.

ê-nhi-a cũng tới vườn hoa. Theo sau cậu ta là đám trẻ cầm súng, đồ chơi và kiếm gỗ. Lập tức, người ta thấy những đám tuyết thật bay rào rào trên không trung. Đó chính là bọn con trai trong nhóm Vê-nhi-a chơi trò ném tuyết.

- Lũ kẻ cướp! - một bà cụ già qua đường kêu lên khi có một đám tuyết của đứa nào đó liệng trúng lưng bà - Thế này là ra làm sao?

"Chẳng lẽ bọn chúng lại là kẻ cướp sao?" - Bút Chì toan hỏi nhưng bị một nắm tuyết ném trúng mũi.

Những người đi đường kêu lên bức tức:

- Thật tồi tệ! Cần phải chặn đứng ngay cái cuộc chiến tranh này!

- Rời khỏi đây thôi! - Bút Chì vừa nói, vừa lấy khăn tay lau cổ, vì chú bị tuyết rơi vào cổ áo rồi.

Nhưng bé Phát đâu có chịu đi. Bé cũng bốc tuyết lên nặn và chạy lại phía bọn trẻ. May sao Khéo Tay kịp túm lấy áo bé. Bé kêu lên:

- Không thích về nhà đâu!

Chú ta giãy giụa, bần bật nảy người lên vì nóng ruột. Chú giương đôi mắt nhìn lũ trẻ kia hăng say

chiến đấu, nhưng bị Khéo Tay giữ rất chặt.

Khéo Tay dỗ dành:

- Đừng đến với bọn chúng nữa. Bọn chúng chẳng đem lại được cho em điều gì tốt lành đâu. Đã đến lúc mình cần làm tàu thủy.

Tất nhiên khi nghe nói đến "tàu thủy" bé Phát lập tức thôi không giãy giụa nữa, mặc dầu lúc ấy trận ném tuyết đang sôi nổi.

Vê-nhi-a vung tay ném một nắm tuyết mới. "Pang! Oàng! Chiu!"

Nắm tuyết bất ngờ rơi trúng vào cửa sổ ngôi nhà hàng xóm. "Chiu...Oàng!"

Đó là tiếng những mảnh kính cửa sổ rơi xuống hè đường. Một giọng nói bức tức từ trong khuôn cửa sổ vọng ra.

- Tôi đã biết mà! Một thằng bé hư hỏng! Tôi đã báo trước rồi! Con của người ta đâu có làm sao, còn cái thằng này thì chỉ đọc toàn những chuyện chiến tranh, chuyện cầm súng ngấn chạy như một tên ăn cướp, ngày nào cũng chỉ thấy đánh nhau, không có học hành gì hết trơn! Không làm được một tích sự gì hết. Nó đúng là một thằng lười!

Cánh cửa sổ tức giận đóng sập vào. Chỉ còn tấm kính nguyên vẹn là kêu lên một tiếng "Oàng!"

Yury Druzhkov

Cuộc phiêu lưu của Bút chì và Khéo tay

Dịch giả: Nam Cường

Chương 13

kể về chuyện bé Phất bị lạc.

Khéo Tay dẫn bé Phất về nhà, lấy các phụ tùng do Bút Chì vẽ ra và lắp lại thành con tàu.

Chú vừa bào gỗ bằng cái bào thật, cưa gỗ bằng cái cưa thật, cắt khoan nện; vừa hát một khúc hát thân quen:

Tự tay ta làm ra tất cả

Ta không tin vào những thần kỳ

Tài ghê! Tài ghê! Tài ghê!

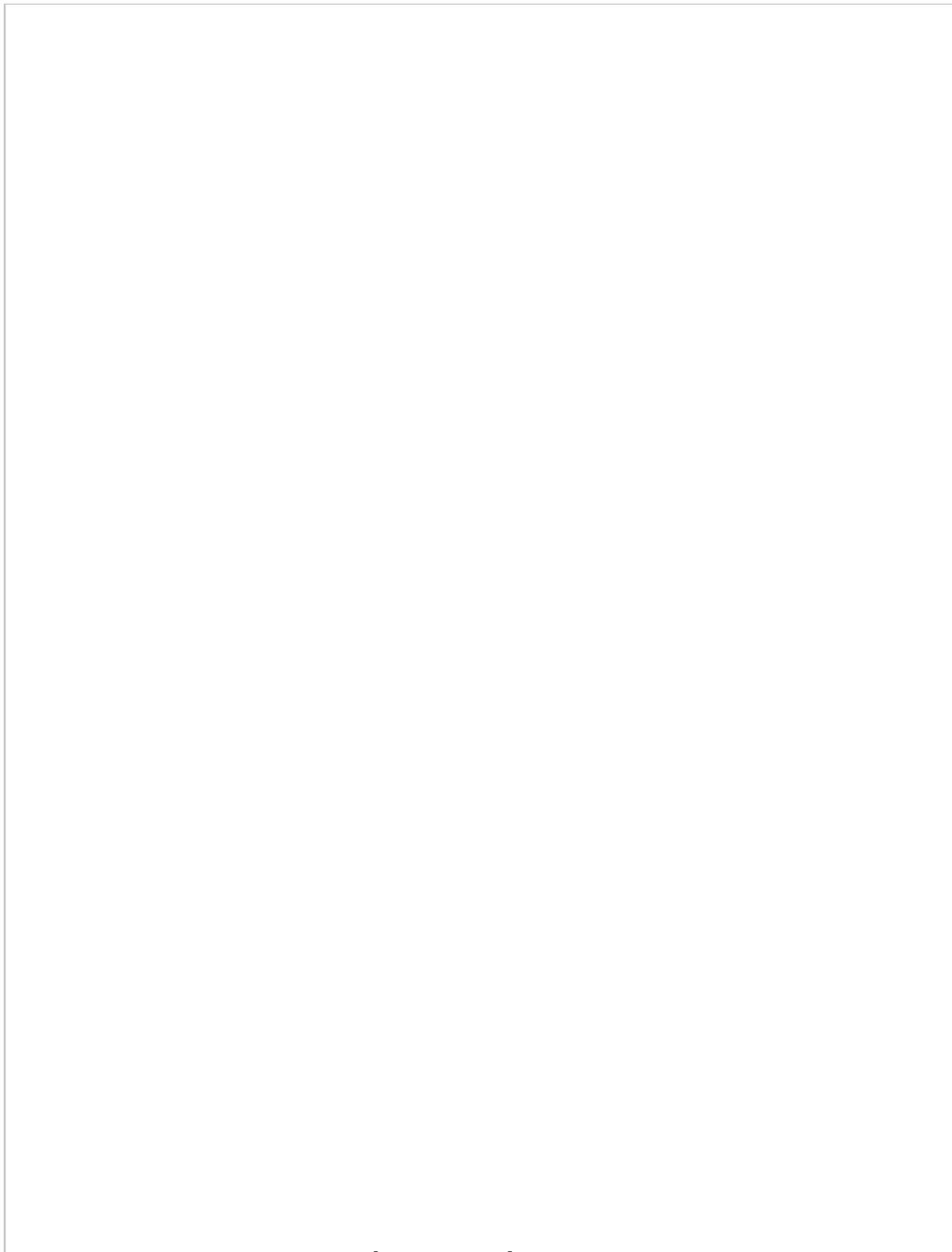
- Tài ghê! Tài ghê! Tài ghê! - bé Phất nhắc lại.

Trong khi đó, chú thợ Khéo Tay bày ra nào ốc, nào vít, nào các loại bánh xe khác nhau và những lò xo cần thiết: chú đang lắp động cơ cho tàu thủy.

- Kỳ diệu thật! - Bút Chì vừa xem chiếc tàu thành hình, vừa tấm tắc khen.

Khéo Tay lắp động cơ vào tàu thủy, đặt boong tàu, dựng cột buồm, vặn chặt các ốc-vít và nói:

- Xong!

Chiếc tàu thủy thật đẹp. Tàu có hai cột buồm cân đối với những thang dây, tay lái, phao bơi, xuồng cứu đuối, phòng tàu với những ô cửa sổ hình tròn, bệ thuyền trưởng....Trên sợi dây xinh xắn có lấp lánh một chiếc mỏ neo to bằng cái lưỡi câu.

Bút Chì khen:

- Cậu đúng là một vị thần! Tôi không tài nào làm nổi đâu!

Chú bé Phát vừa nhảy vòng quanh Khéo Tay vừa nhắc lại:

- Một vị thần! Một vị thần! Cho em tàu thủy! Em muốn thả cho nó chạy.

Chú thợ Khéo Tay nhăn mặt:

- Rồi em lại chạy ra vũng nước chứ gì?! Hừ-ừ-ừ...Đừng có chạy ra nghịch ở vũng nước.

Bút Chì bảo:

- Tôi sẽ đi cùng với bé. Tôi không sợ nước!

Khéo Tay tinh ranh nghĩ: "Cứ đi đi! Đi đi! Làm gì còn nước nữa. Khô từ lâu rồi!"

Bút Chì và bé Phát đem tàu đi, vừa đi vừa hát;

Tôi không tin vào những diệu kỳ

Tài ghê! Tài ghê! Tài ghê!

Có mấy cô gái mặc áo khoác trắng rao hàng trên phố.

- Kem đây! Kem sữa đây! Một hào một chiếc. Hào rưỡi hai chiếc! Kem ngon, kem ngọt hơn cả bánh đây!

Nghe thấy tiếng rao kem đây, "họa sĩ tí xiu" rùng mình đi chậm lại. Chú thở dài và tự bảo: "Đúng cô ta là cô tiên. Bà tiên hiền hậu đã cho mình ăn kem. Trên đời này không có gì ngon hơn kem..."

Bút Chì không nghe thấy rằng ở ngay bên cạnh âm nhạc đang cất lên ầm ĩ và loa truyền thanh nói ồm ồm:

- Chú ý! Chú ý! Quá ba mươi phút nữa trên hồ Thiên Nga ở vườn bách thú sẽ có cuộc thi các mô hình tàu thủy. Xin mời những người tham gia cuộc thi đến ngay bên hồ.

- Chao ôi, bà tiên diệu kỳ! - Bút Chì lẩm bẩm và không nhận ra rằng bé Phất đã tụt lại phía sau.

Bọn trẻ con mang tàu thủy đang đi ở trên phố. Chúng trông thấy bé Phất.

- Nhìn tàu thủy của nó kìa. Này, đi cùng với chúng tớ đi!

Bé Phất và bọn trẻ chạy sang bên kia đường phố, nơi có một chiếc cổng sắt cao và hai con sư tử đá lớn. Trên cổng có mấy dòng chữ sáng rực dưới ánh mặt trời:

VƯỜN BÁCH THÚ

VOI SỐNG

CÁ SÁU ĐẦY RĂNG

LỮ HỒ HUNG HĂNG

SƯ TỬ HOANG DÃ

RẮC ĐỘC ĐẾN LẠ

MỜI TẤT CẢ CÁC EM

GIÁ VÉ: MỘT HÀO

Những em bé có tàu thủy không phải trả tiền.

Bé Phất tung tăng bước qua chiếc cổng vui tươi. Không hiểu sao tất cả bọn con trai khi bước vào chiếc cổng này đều nhảy cẫng lên như vậy.

- i! - Bút Chì hốt hoảng - Bé Phát đâu rồi? Chẳng lẽ lại bị lạc rồi sao?

Bút Chì vừa chạy khắp các phố, vừa hỏi những người đi đường "Các bác có thấy bé Phát đâu không?" Tất cả đều nhún vai lắc đầu. Không một ai trông thấy. Có một cô bé con vội đưa cho Bút Chì cái que bằng bạch dương của mình. Họa sĩ tí xiu hoàn toàn thất vọng, quay về nhà.

- Bé Phát chưa về hả? - vừa bước tới ngưỡng cửa, chú đã vội hỏi.

Khéo Tay giận sôi người lên:

- Cậu chẳng ra sao hết, thấy chưa? Phát đâu rồi? Không bao giờ tôi giao trẻ con

cho cậu!

Cả hai chạy ra phố. Nhưng đoán làm sao được là bé Phát ở đâu?!

Các em bé mang tàu thủy tiến lại họ. Các em tiến về phía cổng sắt náo nhiệt có hai con sư tử đá.

- Các em có trông thấy một chú bé nho nhỏ cầm chiếc tàu thủy không?

Bọn trẻ trả lời:

- Tất cả trẻ em có tàu thủy hôm nay đều đi thi. Cuộc thi sắp bắt đầu rồi đó!

Khéo Tay và Bút Chì suy nghĩ "Hay là thằng bé cũng đến đó dự thi".

Nhưng đi qua được cái cổng sắt ồn ào náo nhiệt này không phải là chuyện dễ.

Người soát vé rậm rầu đứng ở cổng hỏi:

- Các anh không có tàu thủy hả? Cả vé cũng không có à? Xin mời đến phòng bán vé mua vé.

Khéo Tay định trả lời: "Chúng tôi không có gì để mua vé" nhưng lại thôi. Chú nhìn vào khung cửa sổ nhỏ có đề "Phòng bán vé" ở phía trên. Phía bên trong cửa sổ có một bà lạ mặt đang ngồi lấy kéo cắt những chiếc vé màu xanh. Bà có vẻ nóng bức lắm.

- Ôi, nóng quá! - bà ta thở dài.

Khéo Tay xoa xoa đỉnh đầu. Những người đang nghĩ ngợi gì đó đôi khi vẫn hay làm như vậy.

- Tôi nghĩ ra rồi! - chú bảo Bút Chì đang buồn bã - Cậu vẽ ngay chiếc kem đi.

Bút Chì vẽ kem rất nhanh. Nhưng không hiểu vì sao chú ta lại nhầm lẫn vẽ những ba chiếc chứ không phải là hai. Thật tình Khéo Tay không nhận ra điều đó. Chú đón lấy hai chiếc kem trong tay Bút Chì, trong lúc anh chàng kia khoan khoái ăn hết chiếc kem của mình. Khéo Tay đi đến bên ô cửa sổ nhỏ.

- Cô ơi, cô nóng bức lắm hả? Cháu mang kem đến cho cô đây này!

- Ái chà, thật là thông minh! - bà nọ tỉnh táo hẳn lên. Thật là một người tốt bụng. Này, hai vé của chú đây. Ôi, tuyệt quá!...

Cánh cửa sổ đóng sầm lại, và phía trên đó hiện lên dòng chữ: Đóng cửa! Nghỉ năm phút.

Bút Chì và Khéo Tay phóng đi tìm bé Phát. Vừa lúc đó, cậu Vê-nhi-a đầy vẻ cáu kỉnh bức bối đang bò vào cổng bách thú.

Cậu ta không có tiền mua vé. Hẳn các bạn còn nhớ vụ Vê-nhi-a đánh vỡ kính cửa sổ. Không hiểu sao bao giờ cũng vậy, một khi mình đã đánh vỡ cửa kính rồi thì đừng hòng được ai cho một xu nào mua kem, mua vé xem phim hay vào vườn bách thú. Vê-nhi-a mong muốn, một cách khùng khiếp làm sao qua được cái cổng vui nhộn này vào xem cuộc thi. Nhưng Vê-nhi-a làm gì có tàu thủy. Gay go thật! Vé không có, tàu thủy cũng không!

Vê-nhi-a nhăn nhó nhìn đám trẻ, và bắt đầu nhận ra được đứa bạn quen là cậu Chi-nua bé nhỏ. Chi-nua ôm chiếc tàu thủy tự tạo trên tay.

- Này, Chim-ca! - Vê-nhi-a gọi giật - Đưa cái tàu của mày đây cho tao. Mau! Mày là cái then cửa, không cần vé cũng vào được.

- Đứng hòng! - Chi-nua mạnh bạo trả lời.

- Cái....gì? - Vê-nhi-a hùng hổ - Tao nện chết bây giờ đó!

- Tôi sẽ kêu ba! - Chi-nua hét lên - Ba tôi đang mua vé kia kìa, thấy không?

Ông bố của Chi-nua bước tới chỗ hai đứa.

- Thằng bé ưa gây gỗ này cần gì vậy?

Vê-nhi-a vội làm ra bộ hiền lành và nói bằng cái giọng đáng ghét:

- Cháu đùa đó mà..hề...hề...Vậy mà nó lại tưởng là thật..hì..hì..Đùa một chút thôi!

Ông bố của Chi-nua nhìn Vê-nhi-a chăm chú và cảm thấy vẫn có điều gì khó hiểu.

- Tôi không ngờ một thằng bé như thế này lại có hai giọng nói...Có lẽ đúng là nó định cướp tàu thủy của ai đó! - Thôi tốt nhất là nên để cho nó đi cùng với nhóm mình - Ông nói với người soát vé - Xin hãy cho chúng tôi vào. Vé đây!

nói về chuyện con voi, con hổ, con sư tử và về những chiếc thuyền buồm

é Phát ở đâu hả? - hai người bạn của chúng ta vừa lo lắng, vừa chạy khắp vườn bách thú - Không chừng cái thằng bé búống bình này chui vào một chuồng thú nào đó cũng nên.

Không có chuồng thú, không có cửa nào là Khéo Tay và Bút Chì không dừng lại.

Đằng kia trên bãi cỏ xanh, có một con voi to đang ve vẩy cái vòi xám "Xin chào! - nó muốn nói: Tôi thật to lớn. Những con vật to lớn không hề bắt nạt ai bao giờ" Nhưng ngay cả ở đây cũng không có bé Phát.

Một đám khi con hét lên inh ỏi "Mấy đứa con trai thật đáng buồn cười không! - Khi thấy Bút Chì và Khéo Tay, chúng toan nói vậy. - Buồn cười hơn cả khi con! Như vậy có nghĩa là chúng ta không đáng buồn cười! Không có gì là buồn cười hết! không có gì hết!" Chà, lũ khi mới ồn ào làm sao.

Riêng chú hổ vẫn là không nhận ra hai anh bạn nhỏ. Nó đi đi lại lại ở trong chuồng và nghĩ: "Người ta hả...tôi với mèo giống nhau. Nhưng không đúng! Không đúng! Tôi đâu có bắt chuột bao giờ!"

Có một con sư tử to tướng bị người ta bắt được ở sa mạc đang buồn rầu nằm gối đầu lên chân, cô độc trong chiếc chuồng trống trải.

Khéo Tay nói:

- Tội nghiệp! Nó buồn quá! Mình muốn vuốt ve nó một chút!

Bút Chì cũng thương con sư tử cô đơn. Chú ta nghĩ đi nghĩ lại và rồi về một con sư tử con. Con sư tử con bé bỏng như một chú mèo.

Nếu ta rút hết chỉ ra khỏi một cái lõi rồi cuộn quanh lõi đó mảnh giấy kẹo, đem ra dứ dứ, nhất định chú sư tử con ấy sẽ đuổi theo mảnh giấy. Bởi vậy tất cả các học giả vẫn thường nói rằng sư tử con giống mèo.

Sư tử con chui qua chấn song vào chuồng. Sư tử lớn rất mừng. Trẻ con vốn bao giờ cũng đem lại niềm vui cho những người cô độc.

Sau đó, Khéo Tay và Bút Chì đi tới chỗ đàn gấu, hà mã, cá sấu, hưu cao cổ, vẹt. Không hiểu sao Bút Chì lại đi nhìn vào cả thùng bán kem, làm như bé Phát chui vào xe kem không bằng! Cái anh chàng Bút Chì kỳ quặc là như vậy đó!

Tiếng loa trên lễ đài vang lên:

- Chú ý chú ý! Cuộc thi tàu thủy trên hồ Thiên Nga lớn bắt đầu. Xin các tay thợ trẻ hãy nhanh chân!

Vê-nhi-a và hai cha con cậu bé Chi-nua xuất hiện trên con đường nhỏ trong vườn bách thú. Người bố nói:

- Chúng ta đến muộn mất rồi!

Chi-nua cầm trên tay một chiếc tàu bằng gỗ làm đúng theo quy cách của những người thợ đóng tàu.

Khéo Tay đã từng làm thợ nên không thể không chú ý đến chiếc tàu bằng gỗ thông tuyệt đẹp "Đúng là bằng gỗ thông! Thân tàu đúng là bằng những tấm gỗ thông bình thường. Trên thân tàu có cột buồm. Cột buồm căng buồm bằng giấy trắng kẻ ly".

Trên thành tàu có một dòng chữ viết bằng bút chì màu xanh: "Chi-nua".

Khéo Tay lịch sự hỏi:

- Em bé ơi, ai làm cho em chiếc tàu đẹp như vậy?
- Không ai làm cho cả. Tự em dùng dao gọt lấy.
- Thế sao tàu lại mang tên là "Chi-nua"?
- Chi-nua, đó là em. - cậu bé nói với đầy vẻ quan trọng.

Khéo Tay muốn khen tàu, nhưng tất cả đều đã đi đến một cái hồ rộng hình tròn.

Mọi người tụ tập xung quanh hồ. Trẻ em ở khắp nơi đều đến đây. Phía trên đầu các em, cờ hàng hải bay phất phới và âm nhạc hành khúc cất lên. Đứng trên chiếc cầu bắc sát mép nước là một thuyền trưởng chính cống, mặc áo cổ dựng trắng tinh. Ông ta nhìn qua chiếc ống nhòm thật sự xuống hồ nước, tựa như ở trong hồ có những con tàu thật sự và những lượn sóng thật sự mà thuyền trưởng không hề sợ hãi bao giờ.

Nhưng Khéo Tay và Chi-nua đứng đằng sau một người nên không trông thấy cả tàu lẫn sóng.

Có một người đứng gần đây chỉ tay về phía Chi-nua và bảo:

- Chú bé này cũng có tàu thủy! Đề nghị các em tránh ra cho chú đi. Chú bé đi thi tàu thủy tự làm đây.

Chi-nua mang tàu đến, theo sau là ông bố, rồi đến Khéo Tay và Vê-nhi-a. Tất cả đều đến sát mép nước.

Trên mặt nước màu xanh có những con tàu thật oai phong. Tàu thủy có ống khói, tàu ngầm, cả một hạm đội tàu buồm. Gió lay động những cánh buồm, nhưng tàu vẫn đứng nguyên một chỗ vì bị neo chặt vào bờ.

Tất cả bọn con trai đều say sưa nhìn những chiếc tàu buồm. Các vị thuyền trưởng dừng cảm xuất hiện và đồng dục hô to bằng giọng trầm trầm:

- Nhỏ neo!

Gió thổi căng buồm, tàu ra khơi xa. Nơi đó có đàn hải âu trắng đang bay trên mặt biển, sóng áp đến phía những hòn đảo hoang xa xa. Tàu biển tất nhiên cũng bơi trên mặt biển, trườn trên những lớp sóng, chở hành khách đến những thành phố khác nhau. Nhưng không hiểu sao tàu biển không bao giờ cập vào những đảo hoang. Riêng tàu buồm thì bơi đi đâu đó thật xa xôi! Ở những nơi đó, mỗi em trai đều sẽ tìm được cho mình một hòn đảo hoang. Thế nhưng không bao giờ có một chiếc tàu buồm nào đi tới đó cả. Chính vì thế mà đám con trai dừng cảm ở trên đời này đều thích cánh buồm trắng....

- Nhỏ neo! - thuyền trưởng đứng trên cầu tàu lớn tiếng ra lệnh. Đúng là một vị thuyền trưởng lớn tuổi chân chính nhất.

Những người lớn cũng thích loại tàu có buồm.

huyền trưởng ra lệnh và lập tức đám trẻ nhỏ trên bờ vội cởi dây neo tàu.

Tàu thủy rúc còi. Tàu biển chuyển mình bơi trên mặt hồ phẳng lặng, sang bờ bên. Ở đó có các chú lớn tuổi, tay áo đeo băng đỏ đang đón chờ. Họ nhìn đồng hồ tính xem tàu nào cập bến nhanh nhất. Vê-nhi-a thở dài:

- Hừm, mai mốt tôi mà có phép thần, tôi sẽ hoá phép cho một chiếc tàu buồm phình to ra và tôi sẽ điều khiển nó bơi ra đại dương...Tôi sẽ ra lệnh "Qua trái! Qua phải!"

Ông bố của Chi-nua khen:

- Bơi ra đại dương thú vị biết chừng nào! Nhưng muốn thế trước hết cần phải là một con người dũng cảm, rất can đảm và thật nhân từ.

Vê-nhi-a nói:

- Cháu là người dũng cảm.

- Chà-chà! - ông bố vui vẻ nhận xét - Xem ra cháu là một tay ba hoa tệ! Trước hết hãy tự làm một con tàu như thế kia đi đã.

Vê-nhi-a trả lời:

- Dễ ợt! Loại tàu đó có thể mua được ở cửa hàng. Nhưng cháu thích là thích tàu thật kia!

Ông bố nói:

- Ra vậy đó! Cháu không muốn làm gì hết, chắc hẳn cháu là thằng lười?

- Ai lười? - một người đàn ông đứng gần đó vội hỏi.

- Tên lười đâu? - mọi người đều hỏi và nhìn về phía Vê-nhi-a - Chỉ cho chúng tôi biết tên lười đi! Ở thành phố chúng ta làm gì có người lười. Đã lâu rồi làm gì có ai lười nữa đâu?

Ông bố Chi-nua vội nói cho mọi người yên lặng:

- Ôi quý vị ơi! các vị nghe lầm đó. Cháu bé này hoàn toàn không lười. Chắc hẳn là cháu nó có đọc sách. Cháu đọc những sách gì nhỉ? - ông hỏi Vê-nhi-a.

Vê-nhi-a huênh hoang:

- Đọc truyện chiến đấu, truyện gián điệp và truyện về bọn cướp biển.

- Thế cũng đã là tốt rồi. - không hiểu sao ông bố Chi-nua lại thở dài.

- Nhìn kia! Nhìn kia! - Chi-nua reo lên - Con tàu của ai đang vượt hết cả rồi kia.

- Đó là tàu của tôi đấy! - Khéo Tay kêu lên - Như vậy là bé Phát ở đây.

- Tàu của chú hả? - người đàn ông đứng gần đó hỏi.
- Của tôi! Của tôi đó! - chú người sắt trả lời khiến mọi người xung quanh đều nhìn chú với vẻ kính trọng.
- Chú đúng là tay thợ lành nghề chân chính! Xin phép cho tôi được bắt tay chú. - ông bố Chi-nua nói.

Tàu của Khéo Tay lao nhanh tới chôn bờ xa. Tàu vượt hết các tàu chạy bằng hơi nước, tàu ngầm và tàu phá băng. Nó sắp vượt cả những tàu loại lướt sóng. Nhưng những cỗ tàu chiến giăng buồm, thuyền buồm làm vướng đường bơi của nó. Lập tức tàu đổi hướng, tựa như ở trong tàu có những thủy thủ tí xíu, thuyền trưởng và người lái vậy. Nó bơi vòng bên hạm đội tàu buồm, tránh tránh trên sông và lao

lên vượt đuôi những chiếc tàu phản lực chạy nhanh như gió.

Tàu càng lúc càng gần tới đích. Chẳng mấy chốc cả hạm đội đã bị tụt lại phía sau. Chiếc tàu của Khéo Tay cặp bến trước tiên. Nó giảm dần tốc độ, thả neo và dừng lại hẳn. Trên cột buồm của tàu có một lá cờ nhỏ được kéo lên.

- àu của ai về trước tiên đó? - ông thuyền trưởng Hải quân cất tiếng hỏi vang vang.

- Tàu của ai? Của ai? Các vị có biết ai làm ra cái tàu này không? - tất cả những người đứng ở chỗ cách xa Khéo Tay hỏi nhau.

Tiếng loa vang lên:

- Chú ý! Xin mời người nào làm ra chiếc tàu số 1 lên cầu thuyền trưởng. Người thắng cuộc sẽ được tặng bằng danh dự và được nhận những món quà quý giá.

Vê-nhi-a làu bàu:

- Họ thật gặp may.

- Xin chúc mừng chú. Cha con tôi rất vui mừng được quen biết chú. - ông bố Chi-nua một lần nữa bắt tay Khéo Tay - Xin mời chú lên cầu thuyền trưởng gặp. Người ta gọi đấy!

Một người đứng gần đó nói:

- Nhường đường cho thợ giỏi! Kìa, tránh ra cho người thợ giỏi đi!

Chưa bao giờ Khéo Tay thấy vui như vậy. Chú người sắt nhỏ bé sáng lên vì sung sướng. Mọi người nhường đường cho chú.

Bỗng có tiếng ai đó lanh lảnh vang lên:

- Đây là tàu của em! Của em!

Bé Phát, chú bé người vẽ trèo lên cầu thuyền trưởng. Khéo Tay sung sướng reo lên:

- Tìm thấy bé Phát rồi!

- Đây là tàu của em! - chú bé đứng trên cầu thuyền trưởng nói - Đưa tặng phẩm cho em!

Mọi thứ đều đặt sát bên nhau. Một hộp to, đẹp đựng đồ chơi, kẹo bánh và sô-cô-la.

- Tên em là gì? - thuyền trưởng hỏi - Em họ gì?

- Em tên là Phát, con ông Bút Chì!

- Cấp một hay mẫu giáo? Em là ai?

- Em là một thằng bé có năng khiếu! - bé Phát trả lời.

- Có phải em đã tự tay mình làm lấy tàu không? Chỉ những ai tự tay mình làm lấy tàu mới được gọi là người thắng cuộc. Hiểu không? Tự tay đó!

Thằng bé nhìn tặng phẩm đẹp chưa từng thấy, rồi lại nhìn thuyền trưởng và nói:

- Tự tay! Tự tay em đã làm tàu này!

Thuyền trưởng viển dương chính công trình trọng tuyên bố:

- Do chiếc tàu này mà em xứng đáng là một nhà kỹ thuật trẻ tuổi. Xin chào và chúc mừng em!

Ông thuyền trưởng bắt tay chú bé và giơ tay chào.

Âm nhạc cất lên hùng tráng. Đám trẻ con reo "hoan hô" và vỗ tay. Ông bố của Chi-nua nhìn Khéo Tay và lắc đầu ngán ngẩm.

- Ngượng quá anh bạn ạ, - một người đứng gần đó nói giọng đầy khinh bỉ. - Anh bạn toàn tranh công của người khác!

- Không tốt! - mọi người đứng xung quanh đều nói.

Khéo Tay rầu rĩ rung rung đôi chân bằng lò xo.

- Đồ ăn cắp! - Vê-nhi-a nói - Cần cho hấn một cái bộp tai.

Những nhà nhiếp ảnh, nhà báo, nhà hoạt động xã hội vây quanh cầu thuyền trưởng. Tất cả đều muốn nói chuyện với người thắng cuộc. Người đó được thưởng vé đi xem các buổi chiếu phim hay nhất vào các buổi sáng dành riêng cho thiếu nhi. Câu lạc bộ nhà kỹ thuật trẻ tuổi cử đại diện đặc mệnh toàn quyền đến để mời người thắng cuộc đến làm khách quý suốt hai tuần liền.

Bên trên cầu thuyền trưởng có một chiếc máy bay lên thẳng lơ lửng với dòng chữ viết trên thân:
CHÚC MỪNG NGƯỜI THẮNG CUỘC!

Tiếng loa trên máy bay lên thẳng vang dội:

- Xin mời bạn Phất, con ông Bút Chì lên bay một vòng quanh thành phố!

Những người trên máy bay thả thang dây xuống. Ông thuyền trưởng viễn dương chính công nâng chú bé may mắn lên tay và trao cho những người lái.

Khéo Tay buồn rầu kêu lên:

- Phất! Phất ơi! Bọn anh tìm em mãi.

Nhưng bé Phất không trông thấy chú người sắt. Máy bay đưa bé lên tít trời xanh.

- Trời, Bút Chì! Bút Chì ơi! Cậu vẽ cái thằng bé này làm gì cơ chứ! - Khéo Tay thở dài và và bỗng hốt hoảng hét như chúng ta. - Ôi, Bút Chì đâu rồi?

Bút Chì đâu rồi? Chúng ta hoàn toàn quên mất chú rồi!

- Đây, Bút Chì đây! - cậu bé Chi-nua tốt bụng rút chiếc bút chì màu tạc ở trong túi ra.

- Không phải Bút Chì này! Bút Chì biến mất rồi....

Khéo Tay hốt hoảng len ra khỏi đám đông, hét chạy sang trái lại chạy sang phải.

- Bút Chì ơi! Bút Chì ơi! - chú gọi - Bút Chì thân yêu ơi!

- Hi...hi...hi... - Khéo Tay nghe thấy đâu đấy tiếng ai cười tội nghiệp. Chú trông thấy Bút Chì đang ngồi sau chiếc ghế dài.

- Hi...hi...- Bút Chì cười vẻ biết lỗi. Đó là chú ta định bảo "toi đây!".

Phía trước mặt chú ta có một đồng que kem.

- Cậu thật đáng ghét! - Khéo Tay kêu lên thất vọng - Cậu đến bị cảm lạnh mất thôi! Cậu ăn nhiều kem quá. Cậu Bút Chì ngốc nghếch quá! Ai cho cậu lăm kem thế?

- Hi-ha-hu - Bút Chì nói thì thào.

Chú ta muốn nói: "Tôi vẽ. Tôi trót lỡ. Tôi sẽ không thể nữa" Nhưng cuống họng chú ta đã bị sưng và giọng nói khàn đặc rồi.

Có một ông lão đi ngang qua khuyên:

- Cậu ấy cần phải uống sữa nóng. Bị nhiễm lạnh uống sữa nóng rất tốt.

Khéo Tay nổi nóng, vừa giậm chân vừa quát:

- Đi về nhà nhanh lên! Cậu Bút Chì bướng bỉnh, đáng ghét, đáng đánh đòn này!

Bút Chì vừa thở dài vừa đi về nhà.

Lũ khỉ con cười chú. Con voi thì lắc đầu "ôi! ôi! ôi!"

Con sư tử không có nhận xét gì. Nó đang chơi mèo đuổi chuột với sư tử con.

Về con sư tử con thì ngày hôm sau trên báo có đăng tin thế này:

"MỘT SỰ KIỆN XẢY RA TRONG VƯỜN BÁCH THÚ

Hôm qua trong chuồng sư tử xuất hiện một con sư tử con.

Con sư tử con uống sữa và nặng một kilogam.

Các nhà bác học đang theo dõi con vật mới sinh này."

Khéo Tay đưa Bút Chì về nhà và đặt chú ta nằm lên giường.

Cần phải quay điện thoại gọi xe cấp cứu, nhưng trong nhà làm gì có cái máy điện thoại nào đâu.

Tình trạng sức khỏe của anh chàng Bút Chì tội nghiệp thì mỗi lúc mỗi sút kém. Vị thần tí xiu bị ốm. Nhiệt độ trong người chú rất cao, mà chú lại cảm thấy trong nhà rất lạnh. Chú rét run lên, răng đánh vào nhau lập cập.

Khéo Tay kéo rèm cửa sổ, đắp tất cả chăn và cả gối cho Bút Chì, nhưng nào có ăn thua gì đâu.

Ngoài phố trời đã tối rồi, tiếp đó là đêm. Trong nhà vừa tối vừa vắng vẻ. Chỉ nghe thấy tiếng hai hàm răng Bút Chì va vào nhau.

Khéo Tay quyết định nhặt lá khô đốt lò. Chú ra khỏi nhà và đi nhặt lá rơi.

Trong công viên không một bóng người. Tất cả đều đã về ngủ từ lâu.

Khéo Tay vừa chạy trên mặt đường vừa lẩm bẩm:

- Cái anh chàng Bút Chì ngốc nghếch. Chẳng biết vẽ lấy cái bếp điện! Bút Chì quả là ngốc nghếch!

Khéo Tay cứ lẩm bẩm mãi. Chú rất buồn, nhưng cố để không rơi nước mắt, chú làm ra vẻ tức giận.

Bút Chì thì nằm trong phòng tối và nói mê sảng. Khi người ốm nói mê, bao giờ cũng nói lung tung và nói sai.

- Hai lần hai là bảy. - Bút Chì lắp bắp - Ba lần ba là năm, bảy lần bảy là chín.

Bút Chì bị sốt mê man. Khi người ốm bị sốt mê man thường có thể bật dậy làm việc gì đó, nhưng đều làm sai.

Bút Chì chui ra khỏi đồng chăn gối, chuệnh choạng bước tới gần bờ tường. Chú bắt đầu vẽ mà không hiểu là mình vẽ gì.

- Bảy lần bảy là năm - Bút Chì vừa vẽ vừa nói lẩm bẩm.

Ôi, Khéo Tay ôi, anh bạn ở đâu? Hãy về nhà ngay! Đừng để cho người ốm vẽ bậy.

Nhưng Khéo Tay đã vờ một ôm lá thật to và đang cố công bế về nhà. Ôm bó lá to thế này thì chạy làm sao được.

Bút Chì vẽ lên tường một tên cướp biển khủng khiếp với một con dao găm to, hai khẩu súng lục dắt ngang hông và một lá cờ kẻ cướp màu đen. Tên cướp biển này Bút Chì trông thấy một lần trong bức vẽ của chú bé Vê-nhi-a hiếu chiến.

Tên cướp vẽ ở trên tường nháy mắt với Bút Chì, quần lá cờ đen lại và giấu vào trong túi quần.

Nhưng họa sĩ đang bị ốm nên không nhận thấy gì cả. Chú vẽ thẳng gián điệp mặc áo khoác màu xám, cổ áo bẻ cao và đeo mặt nạ đen.

Sau đó Bút Chì bôi vết mực giống hình con chó. Tất cả đều giống như trên bức vẽ của Vê-nhi-a.

Khéo Tay khệ nệ ôm bó lá vào cửa. Chú quăng lá xuống đất và đặt Bút Chì nằm trở lại giường.

Người ốm hươ tay, quát:

- Hai lần hai là năm! Đưa kem cho Vê-nhi-a! Đưa kem!...

Bút Chì tội nghiệp quá!....

Khéo Tay thậm chí không còn nhận ra hai bóng người hắc ám bước ra khỏi mặt tường và lặng lẽ lướt ra khỏi cửa đi ra công viên giữa đêm đen. Theo sau chúng là cái bóng thứ ba nhỏ tẹo trông giống

con chó.

Cây cối trong công viên đung đưa không thành tiếng. Khéo Tay đóng cửa và nhóm bếp. Ngọn lửa ấm áp chiếu sáng căn phòng. Lá khô trong bếp nổ lách tách, ngọn lửa chập chờn, ánh lửa nhảy múa trên tường.

Bút Chì thiếp ngủ.

Khéo Tay ngồi bên bếp thờ dài cay đắng:

- Bút Chì tội nghiệp quá!...

hông hiểu sao đêm hôm đó trong thành phố đèn đường bị tắt hết. Trời tối đen như mực. Vào những đêm đen như thế này bao giờ cũng xảy ra những chuyện không hay.

Dân phố đã ngủ từ lâu. Không còn một cửa sổ nào sáng ánh đèn. Khi ngủ thì con người cần đèn làm gì?!

Vào cái đêm đen ấy, có hai bóng người nhỏ bé lạ mặt và một con chó kỳ quặc chạy trên đường phố. Chúng nhìn khắp mọi phía, chọn vỉa hè tối nhất và rẽ vào ngõ hẻm tối nhất.

"Boong! Boong! Bo-ong!" - tiếng chuông đồng hồ trên tháp vang lên.

"Ăng-ăng" - con chó lạ lên tiếng.

- Xuyt! - tên lạ mặt với bộ râu xồm màu hung, có con dao găm to tướng và hai khẩu súng lục dắt bên hông quát con chó.

- Ôi ông bạn ơi! chu-úng to-a chạy đi đờ-đơ-âu đây? - tên mặc áo khoác xám hỏi. Hắn không sao chạy nổi nữa vì đứt hơi rồi.

- Chắc bọn họ đang đuổi theo ta! - tên râu xồm trả lời bằng cái giọng chói tai.

- Tôi nghĩ rằng không có ai đuổi theo chúng ta đâu.

Tên mặc áo khoác dừng lại. Tên có râu xồm cũng dừng lại. Cả hai nhìn xung quanh nghe ngóng. Không hề có một bóng ai.

Tên râu xồm rên rỉ:

- Lạ thật! Không có ai đuổi thật. Chúng ta là kẻ cướp mà không hề có ai săn đuổi chúng ta. Trong sách vở không hề có chuyện như vậy bao giờ!

Tên mặc áo khoác bất bình:

- Tao không phải là kẻ cướp. Tao là gián điệp chính công! Tên tao là Lỗ Thủng...

Thằng râu xồm huýt sáo:

- Xi, kẻ cướp và gián điệp hoàn toàn như nhau. Có điều, mày là tên cướp bình thường, còn tao là tên cướp không bình thường. Tao là cướp biển. Tao là thuyền trưởng Bun-bun lừng danh. Tao là con đông của biển!

- Rất hân hạnh được làm quen với kẻ cướp biển đáng sợ! - tên gián điệp Lỗ Thủng sợ hãi nhìn kẻ đồng hành hung hãn.

Nếu có ai đó nghe được câu chuyện của chúng hắn sẽ nghĩ rằng đó là một người nói chuyện, chứ không phải hai. Kẻ cướp và gián điệp có giọng nói giống nhau. Chúng nói theo cái giọng của Vê-nhi-a.

Thực ra thì giọng chúng không hoàn toàn giống nhau đâu. Tên kẻ cướp nói bằng thứ giọng mà Vê-nhi-a thường nói với bọn trẻ. Còn tên gián điệp thì lại nói bằng thứ giọng mà Vê-nhi-a vẫn dùng khi nó nịnh hót mẹ nó để chứng minh rằng chính chuột chứ không phải là nó đã ăn vụng kẹo ở trong lọ. Thường cũng có loại người sống bằng hai thứ giọng như vậy đó.

"Gừ-gừ!" - đó là con chó xù gầm gừ. Nó muốn nói "Các người quên tôi rồi!".

Tên kẻ cướp bảo:

- Khả khả, đây là con chó trung thành với biệt hiệu "Nhem Nhuốc" của bọn ta! Lại đây Xù! vậy là toàn bọn chúng ta, quên, toàn đội ta đã đủ mặt. Tao tự phong tao là thủ lĩnh thuyền trưởng. Tao sẽ chỉ huy! Ai không đồng ý với tao?

Tất nhiên tất cả đều đồng ý.

Tên cướp nói:

- Tuyệt! Rất tuyệt! Tao đoán trước là sẽ phải như vậy. Còn bây giờ chúng ta sẽ đi cướp của một nhà nào đó, không có tao buồn lắm rồi!

Tên gián điệp Lỗ Thủng ngại ngần hỏi:

- Sao lại ăn cướp?

- Một câu hỏi ngu ngốc. Mà thấy ở đâu có những tên cướp mà lại không ăn cướp? Hả? Trong sách vở không hề có chuyện đó bao giờ!

- Lỡ người ta đánh chúng ta thì sao?

- Tao không sợ! Tao dũng cảm! Theo tớ, bạn ơi! Một hai! Một hai! một hai!

Bọn kẻ cướp đi ra con đường lớn.

nói về chuyện Khéo Tay muốn kiếm sữa nóng cho chú Bút Chì ốm như thế nào.

héo Tay chặt lá khô vào đầy bếp rồi khẽ khàng đi đến bên người ốm.

Bút Chì ngủ không ngon giấc.

Chú người sắt nghĩ bụng "Bút Chì cần phải uống sữa nóng thì mới khoẻ được. Mình lại không biết vẽ sữa. Nhưng mình sẽ nghĩ ra cách nào đó".

Chú sữa chặn cho Bút Chì và buồn rầu đi ra phố.

Trong thành phố, trời đã sáng. Ban đêm cây cối có màu đen, còn bây giờ là màu xanh xám. Cây cối mỗi lúc một xanh hơn. Cửa kính trong các căn nhà đã bắt đầu lấp lánh. Trong công viên đã thấy có mặt bác công nhân vệ sinh khoác tạp dề xanh, tay cầm chổi quét đường.

Bác công nhân vệ sinh tự nói với mình:

- Hay thiệt đó! Ban đêm cây cối rụng không biết bao nhiêu là lá, vậy mà bây giờ đường phố lại sạch trơn.

Làm sao bác công nhân vệ sinh biết việc Khéo Tay đã thu nhặt tất cả lá để đun bếp!

Còn Khéo Tay thì đứng ở quảng trường phân vân không biết đi đâu. Chú vẫn chưa nghĩ ra được điều gì.

Trên quảng trường, trên những đường phố gần đây, trong không khí tươi mát của buổi sáng, phảng phất mùi bánh mì nướng nóng. Ai mà chẳng biết rằng mùi bánh mì nóng vốn thơm lạ thường!

Hai tên cướp đêm xuất hiện ở góc quảng trường đằng kia. Khéo Tay không trông thấy chúng. Bọn chúng cũng không trông thấy Khéo Tay.

Hai tên cướp dừng lại sừng sốt. Tên cướp biển hít hít không khí. Tên gián điệp cũng hít hít không khí. Nó rên rĩ:

- Thơm quá!

- Mùi ngon ghê. - tên cướp biển tiếp lời, bụng nó sôi lên sùng sục. - Tao bây giờ có thể ăn được cả một con cá mập rán - ăn tuốt cả xương! Chao ôi, tao đói quá!

"Boong! Boong! Boong!" - tiếng chuông đồng hồ trên tháp vang lên. Cây cối trở nên xanh tươi. Chim bồ câu tỉnh dậy vỗ cánh bay trên ban công, dưới mái hiên, trên các nóc nhà. Đàn chim như một đám mây xanh sà xuống quảng trường, làm cho quảng trường có màu xanh.

Có một chiếc ô tô dài như một toa tàu hỏa chạy đến quảng trường. Ô tô chạy đến đó và dừng lại. Đàn chim bồ câu không hề để ý gì cả. Chúng đậu choán mặt đường và không hề nghĩ đến chuyện phải bay đi.

Ô tô rù máy bực bội. Nhưng lũ chim bồ câu vẫn đứng y nguyên trước mũi xe không tỏ ra vội vã gì cả.

Lúc ấy, từ trong buồng lái có một người mặc áo choàng trắng bực bội bước ra, xua xua tay:

- Xùy! Xùy!

Lũ chim bồ câu hờ hững bay lên. Người mặc áo khoác trắng đi trước xua xua tay. Ô tô từ từ đi sau ra khỏi quảng trường.

Ô tô dừng lại bên cạnh một cửa hàng bánh kẹo lớn. Cửa hàng này suốt ngày đêm không bao giờ đóng cửa. Ban đêm người ta mang đến cho cửa hàng các loại bánh kẹo. Ban ngày từ sáng đến tối, những người khách vui vẻ mua bánh kẹo mang ra khỏi cửa hàng.

Những người khách hàng buồn bã không hiểu sao lại không vào cửa hàng này.

Mùi bánh, mùi va ni trong xe bốc lên thơm phức. Những người công nhân từ trong cửa hàng bước ra mở cửa thùng xe, bắt đầu khiêng những chiếc thùng bánh vào nhà.

Hai tên cướp thận trọng bám theo chân những người công nhân. Một tên đi đằng trước, một tên đi đằng sau. Con chó "Nhem Nhuốc" đi rón rển bên cạnh. Một tên bảo:

- Mày hãy hô họ "giờ tay lên" còn tao sẽ đứng đây. Khi bọn họ hốt hoảng, tao sẽ nhảy ra cướp. Nào, đi đi!

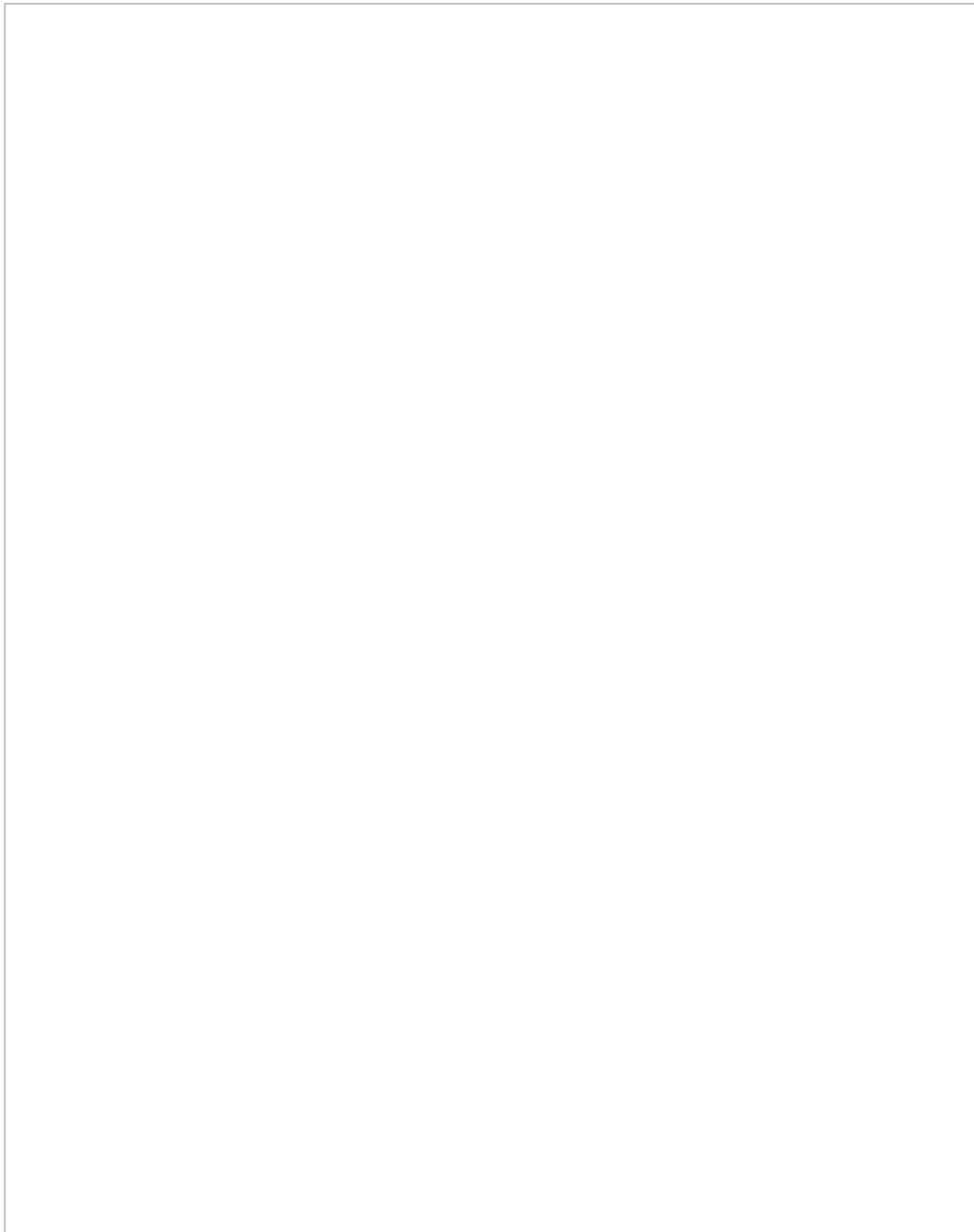
Tên kia van nài:

- Tao chịu thôi! Tao yếu lắm! Bọn họ không nghe tao đâu. Mày bảo họ "giờ tay lên!" còn tao thì đứng đây.

- Mày nói trước. - tên thứ nhất rít lên.

- Tao sau! - tên thứ hai thì thầm giọng đầy nước mắt.

- Đừng quần chân, lũ nhóc này! - một người công nhân trông thấy bọn cướp liền bảo. Người này chắc không nhận ra chúng là bọn cướp. - Đừng quần chân, lũ nhóc! Giờ này các cậu vẫn còn phải ngủ đấy! Cút về nhà, mau!

- Giờ tay lên! - tên cướp thứ nhất xông đến bên chân người công nhân, quát rống lên.

- Bảo giờ tay lên mà! - tên cướp thứ hai đứng ở đầu nhà cũng rít lên.

- Bọn nhóc ă, tao không có thì giờ đùa với chúng mày. - người công nhân không quay lại, cười bảo chúng.

Anh ta kéo ở trong thùng xe ra một hòm kẹo thơm lừng.

- Giờ tay lên!!! - tên cướp thứ nhất lại hét.

"Gừ-ừ gâu!" - chó "Nhem Nhuốc" sủa lên.

Người công nhân quay lại vô tình va hòm kẹo vào tên cướp. Tên cướp bị bắn sang một bên, bộ râu xồm quét xuống hè phố như cái chổi.

Người công nhân ngạc nhiên nhìn quanh và không thấy ai cả.

Tên cướp thảm hại ngồi bệt trên hè phố sau ngôi nhà gần đây. Tên cướp thứ hai và con chó xù không hiểu sao lại chui ngay vào thùng rác và ngồi đó ngó ra vừa run sợ, vừa rên ư ử.

Người công nhân mang hòm kẹo vào trong cửa hàng, quay ra lấy hòm khác thì thấy Khéo Tay đang đứng bên cạnh xe ô tô.

- Em vừa la hét đấy à? - người công nhân hỏi.

- Không, em không hét. Để em mang các hòm bánh kẹo giúp anh. - Khéo Tay nói chững chạc như người lớn.

Người công nhân mỉm cười:

- Thôi, cảm ơn em. Đây, thưởng cho em một chiếc kẹo. Một mình anh làm cũng được rồi. Những chiếc hòm này nặng đối với em đấy.

Chương 21

nói về những con bồ câu không biết nghe lời người cảnh sát

Người công nhân không hiểu sao chú bé Khéo Tay lại buồn bã đi chơi phố sớm thế. Người đó cũng chẳng hiểu rằng đối với chú Bút Chì đang bị ốm thì một cái kẹo là quá ít. Cần phải có sữa nóng và bánh mì nóng. Khéo Tay định nói với người công nhân, nhưng ngay lúc đó những chiếc ô tô tải dài như các toa tàu sơn màu khác nhau từ mọi phía đổ về quảng trường. Những người mặc áo choàng trắng từ trong các buồng lại bọc bột bước ra giờ tay buổi chim.

- Xuyt! Húi! Xuyt! – Họ kêu lên.

Đàn chim bồ câu đậu kín quảng trường liền bay vút lên. Nhưng khi một người nào đó ngừng đuổi, chúng lại sà xuống đậu chắn mặt đường. Lúc đó có một người nói:

- Tôi là thợ làm bánh. Tôi chuyên chở bánh mì, các cửa hàng sắp mở cửa bán bánh đến nơi rồi. Dân phố sắp đi mua bánh. Còn tôi thì không kịp chở bánh mì nóng đến.

Một người khác nói:

- Tôi chở sữa. Các trẻ em sắp ngủ dậy rồi. Không có ai mang sữa cho chúng. Mẹ chúng không kịp khuấy xoong bột sữa ngon lành. Tôi không mang kịp sữa đến các cửa hàng.

Người thứ ba than phiền:

- Tôi là người bán cá. Tôi chở cá. Ngày nào cũng mất bao nhiêu thì giờ để đuổi chim. Thành thử cửa hàng không mấy khi có cá tươi.

- Tôi là người bán giò. Tôi chở giò. – Người thứ tư nói, giọng khàn khàn, nhỏ nhỏ. – Giọng tôi khàn khàn là vì ngày nào tôi cũng phải rất cố đuổi chim. Tôi mỏi cả tay vì đuổi chim. Cái lũ chim bồ câu này chẳng nghe ai, mà cũng chẳng sợ ai. Thậm chí cả cảnh sát chúng cũng không sợ! Chim bồ câu không để ý đến tín hiệu đèn.

Những người khác kêu lên:

- Không thể nào để tình trạng này mãi được. Cần phải nghĩ ra một cách nào đó. Tờ báo nào cũng viết về chuyện này. Các nhà khoa học cũng nghĩ đến chuyện này mà chẳng giải quyết được gì. Làm thế nào bây giờ?...

- Không đúng! – Khéo Tay thốt lên. – Tôi giải quyết được.

- Đây là ai vậy? – Mọi người hỏi nhau.

Người làm bánh nói:

- Chắc hẳn đây là một nhà phát minh nào đó. Tôi đã trông thấy người này từ lâu. Người này cứ đứng nghĩ ngợi gì mãi.

- Tôi giải quyết được! – Khéo Tay nói. – Các bác không cần phải hò hét và giờ tay đuổi chim nữa, các bác hãy đưa dây thép, que sào, cưa, búa, ốc vít, kềm, giẻ rách cho tôi. Tôi sẽ hướng dẫn cách làm.

Người thợ mộc nói:

- Tôi sẽ đem những thanh gỗ mỏng đến. Bao nhiêu cũng có. Tôi sẽ làm giúp chú một tay.

Người thợ nguội nói:

- Tôi sẽ đem các dụng cụ đến. Hãy ghi tên tôi vào làm việc.

Người thợ điện báo:

- Tôi sẽ cung cấp dây thép.

Người thợ dệt tham gia:

- Tôi sẽ đem đến những mảnh vải.

Những người khác cười áo khoác ra bảo:

- Chúng tôi sẽ cùng làm.

Ngày hôm sau trên báo chí có in:

MỘT PHÁT MINH PHI THƯỜNG!

“Sáng sớm hôm qua có một nhà lắp ráp khuyết dành đầy tài năng đã sáng chế ra một thứ mà lâu nay các lái xe và cảnh sát đều mơ ước. Người dân nào cũng có thể phóng xe trong thành phố mà không sợ cán phải chim bồ câu. Đây chính là cái mà khắp thành phố đều nói đến. CẦN đuôi chim chính là một thành gỗ mỏng gắn vào mũi xe ô tô. Ở đầu chiếc cần buộc một nắm giẻ. Có hai sợi dây thép buộc chiếc cần nối với hai chiếc que gạt trên mặt kính buồng lái. Khi động cơ chuyển động, que gạt sẽ kéo sợi dây thép lúc sang bên trái, lúc sang bên phải và chiếc cần sẽ phát phát nắm giẻ. Các nhà kỹ thuật phải ngạc nhiên về sự giản tiện của cơ cấu này!...

Đáng tiếc là trong lúc bận rộn, không người nào biết tên nhà phát minh ấy. Thật là một sai lầm không thể tha thứ.

Nhưng đó là tất cả những chuyện đăng trên báo chí ngày hôm sau.

Còn bây giờ Khéo Tay đi từ xe này đến xe khác hướng dẫn, vừa tham gia làm trực tiếp. Nửa giờ sau, mọi việc kết thúc. Mọi người cảm ơn, bắt tay Khéo Tay và mời chú đến chơi.

Người thợ làm bánh đem bánh nóng ra. Bác ta cười sung sướng và bảo:

- Đây là phần anh.

Người chở sữa đem đến hai bi đông đầy sữa, một miếng bơ vàng thơm và một hộp váng sữa. Người chở cá mang cá đến. Người chở giò đem giò và xúc xích đến.

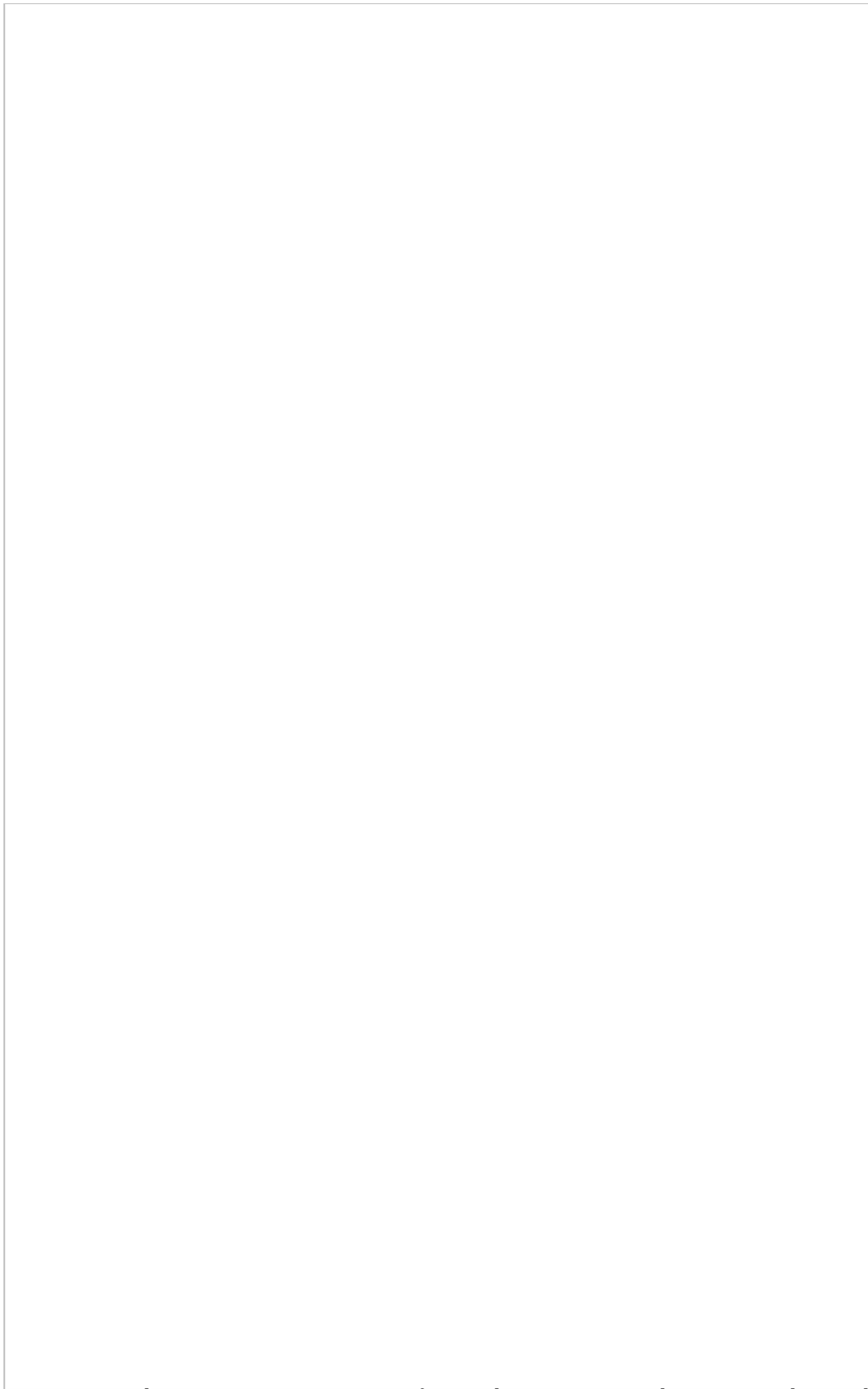
- Đây là quà của tôi. – Bác nói giọng khan khan. - Anh đúng là một người thợ diệu kỳ.

Người bán hoa quả đem quả tươi đến. Người bán kẹo đem bánh ngọt và kẹo. Người thợ nguội tặng Khéo Tay một chiếc xe để chở các tặng phẩm. Khéo Tay cảm ơn từng người một. Nhưng chú nhất định không nhận kem. Thành thử người bán kem hơi mếch lòng.

Tên kẻ cướp nuốt nước bọt, nói:

- Thấy chưa? Bao nhiêu là thức ăn! Người ta may thật! Còn tao và mày lại bị hằm hiu!...

- Giá họ cho chúng mình lấy một miếng nhĩ!

Trong lúc mọi người và thằng kẻ cướp không để ý, hắn đã đánh cắp luôn mấy miếng bánh và giấu vào trong áo khoác. Nhưng bây giờ hắn rên rỉ như vậy là để giả vờ và khỏi phải chia bánh với ai thôi. Bánh nóng làm tên gián điệp bị bỏng người, nhưng hắn cố chịu đựng. Những chiếc xe được trang bị cần đuôi chim thanh toán chuyển bánh, tỏa đi khắp nơi. Người thợ làm bánh đi sau cùng. Bác ta cứ nhìn mãi chiếc áo choàng trắng, nhưng không thấy. Chiếc áo khoác bị thằng Lỗ Thùng ăn cắp rồi. Nó ăn cắp để dùng khi cần thiết.

Hình như những tên gián điệp vốn có thói quen như vậy...

héo Tay chắt quả tặng lên xe và chậm chạp kéo về nhà.

Chiếc xe rất nặng. Khéo Tay rán sức kéo xe, chú bấm chân xuống mặt đường nhựa mà kéo, chú thở hổn hển mà chiếc xe cũng chỉ nhích nhích đi.

Lão Thuyền trưởng Bun-bun rống lên:

- Đồ khốn! Nó đi rồi mà tao không sao ăn cướp được! Những tay kẻ cướp dững cảm đàn anh không bao giờ ăn cướp giữa ban ngày. Trong sách không bao giờ có chuyện như vậy.

Lỗ Thủng nhìn Khéo Tay và nảy ra một ý nghĩ bất ngờ. Nó tái mặt thì thầm, đảm mắt nhìn quanh:

- Tao.. hình như đã nghĩ ra.. một ý gì đó.

- Sao? Sao? – Tên kẻ cướp cũng chuyển sang giọng thì thầm: - Nó đi, nhanh lên!

- Chúng ta cần phải bắt cóc tên Bút Chì và buộc nó... - Thằng gián điệp nhìn quanh. - ... và buộc nó phải vẽ cho chúng ta những gì chúng ta muốn. Chúng ta không phải làm cần đuôi chim, không phải khuôn vác các hòm bánh! Chúng ta không phải làm gì cả! Chúng ta sẽ có tất cả mọi thứ! Bút Chì sẽ vẽ cho chúng ta tất cả, tất cả!!!

- Hoan hô!... – Lão thuyền trưởng Bun-bun hét lên nhưng lập tức đưa hai tay lên bịt miệng.

- Hoan hô! – Tên cướp nói thầm. – Tao sẽ bắt nó vẽ một chiếc tàu! Không thể có chuyện cướp biển mà lại không có tàu được! Tao sẽ có một chiếc tàu với những khẩu đại bác thật to. Tao sẽ lái tàu thủy ra đại dương! Trong hầm tàu của tao sẽ có thức ăn khô gọi là dồi sấy và những kết sữa... phì! Những kết bia! Và... và sau đó! – Lão thuyền trưởng lặng đi với khoái trá. – Sau đó nó sẽ vẽ thật nhiều tàu, còn tau thì sẽ cướp những tàu ấy! Ô-ô-ô! ... Và sẽ đốt! Và đánh đắm! Nó sẽ vẽ tàu, còn tao thì cướp! Nó sẽ vẽ tàu, còn tao thì cướp! Hết cái nọ đến cái kia! Hết cái này sang cái khác!

“Gừ-gâu!” – Con chó “Nhem Nhuốc” sủa. Nó muốn nói: “Còn tôi, tôi sẽ bắt nó vẽ cho những khúc xương. Vẽ hết khúc nọ đến khúc kia”.

- Mày sẽ là tên cướp vĩ đại nhất, sau tao! – Lão thuyền trưởng Bun-bun thốt lên và ôm lấy tên gián điệp ra vẽ thân mật.

Những chiếc bánh mì nóng áp chặt vào người tên gián điệp.

- Ái! – Nó rống lên.

Bánh mì rơi xuống mặt đường. Con chó “Nhem Nhuốc” vội dớp lấy một chiếc.

- Thế này là thế nào? – Lão cướp biển cất giọng đe dọa, mắt sói nhìn những chiếc bánh mì và bộ mặt thảm hại của thằng bạn. – Giấu à?! Giấu tao à?! – Lão rút sung lục, nhắm vào cái mũi dài của thằng bạn – Nếu mày còn giấu tao một lần nữa, tao sẽ bắn chết. Thế rồi vĩnh biệt. Nhưng bây giờ mày hãy đi vào căn nhà nhỏ của mấy thằng bé lêu lổng kia và thăm dò xem làm cách nào bắt cóc được thằng Bút Chì.

Thằng gián điệp than thở:

- Tao sợ lắm! Tao yếu lắm.

- Không nói nữa! – Tên thủ lĩnh gầm lên. – Đi ngay, trong lúc thằng người sắt Khéo Tay còn đang ịch ạch kéo xe ở trên đường.

Chương 23

Nói về thầy thuốc uyên bác muốn chữa bệnh cho Bút Chì.

iên thầy thuốc đi đến căn nhà nhỏ núp dưới lùm cây trong công viên màu xanh dịu. Ai cử thầy thuốc đến đây và ai nói cho thầy thuốc biết là Bút Chì đang ốm, điều đó chúng ta không biết.

Thầy thuốc mặc chiếc áo khoác trắng. Không hiểu sao áo không thấy có mùi thuốc, mà lại là mùi dầu phết vào bánh. Có lẽ thầy thuốc chữa bệnh bằng loại dầu này?

Thầy thuốc có chiếc mũi dài nhợt nhạt và một bộ mặt ủ ê. Thầy thuốc đảo mắt nhìn tứ phía và lắng tai nghe ngóng. Ông ta chui vào trong lùm cây và nhìn quanh.

Ông ta đi vòng quanh nhà, nhòm vào cửa sổ rồi mở cửa.

Bút Chì đang ngủ say.

Viên thầy thuốc xoa tay cười:

- Khê-kê! Ra là chú Bút Chì tội nghiệp ở đây! Trong khi cậu bạn của chú còn ị ạch kéo xe, tôi sẽ chữa cho chú! Khê-kê! Tôi sẽ đưa chú ra ngoài trời và sẽ giầu... Khê-kê!...

Viên thầy thuốc tỏ ra thật hài lòng. Ông ta lấy chiếc khăn mặt buộc chặt miệng chú Bút Chì đang ngủ. Sau đó ông ta nhanh chóng trói tay chân Bút Chì.

Nhưng cửa bỗng xịch mở và Khéo Tay bước vào. Có một người đi đường giúp chú đẩy xe về công viên, nên chú mới về được nhà nhanh chóng đến như vậy.

Thầy thuốc lặng đi vì bất ngờ.

Khéo Tay ngạc nhiên hỏi:

- Ông là ai?

- Tôi... tôi... tôi là thầy... thuốc- Lão thầy thuốc trả lời thì thầm và đưa mắt nhìn quanh tìm cách lủi – Tôi là thầy thuốc uyên bác!

- Sao ông lại biết là Bút Chì bị ốm?

- Tôi ... tôi.. tôi biết hết...

- Ông làm gì cậu ấy đấy?

Lão thầy thuốc mạnh bạo hăn lên:

- Chú bé ngốc nghếch ơi! Tôi chữa cho cậu ta đấy!

- Tôi đứng xem được không?

- Không được! Lão thầy thuốc hoàn toàn trở nên bạo dạn. – Thôi, chú đi chơi đi. Lát sau tôi sẽ gọi... Khi-khi!...

- Tôi không làm phiền ông đâu. Tôi sẽ ngồi im.

- Các chú người sắt này thật là đàn độn! – Lão thầy thuốc nói riu rít.

- Sao lại trói cậu ấy như vậy? – Khéo Tay hỏi.

- Dốt quá! – Lão thầy thuốc bực bội. – Người ốm không được nói chuyện và không được động đây! Chẳng lẽ chú không biết điều đó sao?! Đừng có làm phiền tôi bằng những câu hỏi ngu ngốc ấy. Tốt nhất là chú hãy đi ra hiệu thuốc mua thuốc đi. Nếu không thì chú Bút Chì nhỏ bé tội nghiệp, đáng yêu sẽ bị chết và không bao giờ được nếm món bánh ngọt chú mang về đâu...

Tất cả các lò xo trên thân Khéo Tay rung lên.

- Xin ông cho biết ngay cần phải mua thuốc gì để tôi đi mua!

- Ủ-hừ... - Lão thầy thuốc nói. – Hãy mua... hãy mua thuốc “bu-ca-ra-đu-ra-pur”. Đây, mua thuốc

ây.

“Cái tên thuốc thật khó hiểu thế này thì chắc là khó kiểm thuốc lắm đây – Khéo Tay nghĩ. – Chỉ có các thầy thuốc uyên bác mới biết tên loại thuốc này.”

- “Buramura – durapur” – Khéo Tay nhắm lại tên loại thuốc và chạy ra phố.

Đang lúc rẽ qua phố khcas, vì quá mải chạy nên chú đã va phải một người lạ mặt có bộ râu xồm màu hung, mặc chiếc áo kẻ ngang. Chiếc bánh mì của lão ta bị căng ra. Lão kêu lên:

- Đồ khốn kiếp! Mày dám va phải những người đáng kính trọng như vậy sao?

- Xin thứ lỗi. Tôi vô tình...

Khéo Tay có cảm giác lão râu xồm nháy mắt với chú. “Hình như mình đã trông thấy ông ta ở đâu đó rồi?” – Khéo Tay bỗng chốc quên mất tên thuốc.

- Ôi! – Chú nói. - Mình quên mất rồi! Mình quên mất tên thuốc rồi! ... Cu-ra... nu-ra... - Khéo Tay cố nhớ. – Đây, ông có biết tên thuốc ấy ra sao không? – Chú hỏi lão râu xồm.

- Lại còn thuốc với men gì nữa? – Lão râu xồm hỏi lại. – Tao không muốn biết cái tên thuốc lơ mơ ấy của mày.

Khéo Tay quay lại chạy về nhà. Các bạn nghĩ rằng chú ta đã đoán ra rồi phải không? Không phải đâu! Chú ta chỉ muốn hỏi lại thầy thuốc tên loại thuốc ấy thôi.

Lão râu xồm hốt hoảng:

- Đây, đứng lại! Mày cần thuốc gì?

Nhưng Khéo Tay vẫn chạy không ngoái cổ lại.

- Tao bảo mày đứng lại kia mà! Đừng về nhà! Đứng lại! tao đoán ra câu hỏi của mày rồi! Đứng lại! Tao sẽ kể chuyện cổ tích cho mà nghe! Kể chuyện này, câu chuyện rất khủng khiếp!... – Lão râu xồm gào lên, cố ghim chân Khéo Tay lại.

Một tiếng còi ngân vang lên.

- Đây ông kia. – Người cảnh sát ngăn đường lão râu xồm – phá rối luật lệ giao thông trên đường phố rồi. Đây không phải là chỗ qua đường.

- Tôi là người ở nơi khác đến đây. – Khéo Tay nghe thấy giọng nói lão râu xồm. – Tôi sẽ không thể nữa! Tôi thật thà hứa từ nay sẽ không thể nữa!...

Khéo Tay chạy lên thêm nhà, khẽ mở cửa. Chú rất xấu hổ vì đã quên mất tên thuốc. Chú muốn hỏi lại thầy thuốc.

Nhưng thầy thuốc không nhận ra Khéo Tay đã vào cứ vừa thở hỏn hển vừa cố vác chú Bút Chì đang bị trói chặt chân tay lên vai.

Khéo Tay hiểu ra tất cả. Chú hét lên, nhảy đại tới bê cái bếp lò bằng sắt ném vào cái đầu uyên bác của lão thầy thuốc.

Lão thầy thuốc kêu thét lên, quăng Bút Chì xuống. Và lão chạy mới nhanh làm sao! ... Lão chạy vượt bốn cái ô tô điện, hai cái mô tô, sáu cái xe đạp, một cái tắc xi và bốn ô tô vận tải.

- Cừ chưa! Cừ chưa! – Bọn con trai reo lên – Ôi, cừ thiệt đó!

Người râu xồm nọ trông thấy viên thầy thuốc đang chạy, lẩm bầm nói thật khó hiểu: “Quả tang rồi!” – Và lão cũng chạy theo tên thầy thuốc. Ra đến ngoại ô thành phố, hai kẻ đó mới gặp nhau.

Lúc này Khéo Tay mới sực nhớ ra là chú đã trông thấy bộ mặt của lão râu xám và lão thầy thuốc ở đâu rồi.

Ở trong bức vẽ của Vê-nhi-a.

Khéo Tay cười trối cho bạn và nhận thấy Bút Chì mở được một mắt, rồi một mắt nữa và chớp chớp như muốn hỏi: “Sao cậu trối mình?” – “Cậu không được nói. – Khéo Tay ra hiệu cho bạn. – Cậu không được nói chuyện. Cậu phải hứa là không nói chuyện, thì tôi mới cười trối cho cậu”.

- Ừ-ừm... - Bút Chì đáp lại.

Đó là anh ta muốn nói rằng: “Tôi hứa là sẽ không nói chuyện”.

Khéo Tay cười trối cho Bút Chì xong, nhóm bếp hâm ấm sữa, rót cho Bút Chì một cốc, hai cốc rồi ba cốc, bắt uống hết.

- Nào bây giờ cậu nói đi: “A-a-a”.

- A-a-a-a!

- Nói đi: “U-u-u-u”

- U-u-u-u!

- Nói đi: “Ê-ê-ê”

- Ê-ê-ê-ê! – Bút Chì nói lại và thè lưỡi ra cho Khéo Tay – Ê-ê-ê-ê!... Thôi xin cậu đi! Tôi khỏe lắm. Có ốm đau gì đâu. Tôi còn nằm mơ thấy tôi và cậu bay trên máy bay, sau đó bị vỡ ra thành từng mảnh. Thật là nhộn.

- Cậu khỏe rồi chứ?

- Khỏe rồi!

Khéo Tay kéo bạn ra khỏi giường. Cả hai sung sướng nhảy múa khắp phòng.

Chúng ta không cần thầy thuốc

Cậu khỏe mạnh và tôi cũng khỏe mạnh!

Sau đó họ tổ chức một bữa tiệc linh đình, vừa ăn vừa vớt vỏ bánh ngọt choc him.

Bút Chì bỗng hỏi:

- Thằng bé con đâu rồi? Chắc cậu cho nó đi chơi với bọn trẻ phải không? Phải gọi nó về cho ăn bánh ngọt.

Khéo Tay buồn rầu. Chú không cười nữa. Chú chỉ đau khổ rung rinh đôi chân bằng lo xo.

Bút Chì rất ngạc nhiên:

- Cậu ốm sao?

- Không tôi vẫn khỏe. Tôi chỉ buồn thôi.

Thế rồi chú kể cho Bút Chì nghe câu chuyện đáng buồn về việc bé Phát đã trở thành nhà kỹ thuật trẻ tuổi như thế nào.

Họa sĩ thần kỳ đứng lên.

- Chúng ta sẽ tìm ra bé Phát! Chú bé sẽ không còn là đứa trẻ nói dối nữa! Ta đi thôi, Khéo Tay.

ão thuyền trưởng Bun-bun, tên cướp biển túm được áo khoác của lão thầy thuốc. Mãi đến lúc đó tên thầy thuốc xảo quyết mới dừng lại. Trên trán lão ta nổi lên một cục to tướng. Lão cởi áo khoác ra và thế là không còn phải là ông thầy thuốc uyên bác nữa. Lão xé áo khoác ra làm từng dải vải dài như băng và quấn vào đầu để không ai trông thấy cục nhục nhĩ ấy!

- Đẹp mặt anh hùng gớm! – Tên cướp biển nói kháy. – Có mấy cái thằng vớ va vớ vẩn vậy mà chọi cũng không xong!

- Thì mày hãy cứ thử “chơi nhau” với cái thằng người sắt ấy xem. Nó đánh hung

lắm!

- Tưởng bở! Tao cũng thích đánh hung lắm chứ bộ! Cần cho luôn một cái bạt tai.

- Tao biết mày mạnh bạo ra làm sao rồi! – Thằng gián điệp đáp lại.

- Cái gì? Cái gì? – Tên cướp biển cau có.

- Tôi nói là ông anh đừng cảm lắm... Ôi, đau quá! Cái thằng người sắt trời đánh! – Tên gián điệp

Lỗ Thủng rên rỉ.

- Đừng có kêu rên! – Thằng cướp biển vỗ vai bạn. – Chúng ta sẽ bắt bọn nó! Bút Chì bút chổng gì cũng đừng hòng chạy thoát! Tao thề đấy!

- Ôi, tao sẽ tháo tung cái thằng người sắt ấy ra! Tao sẽ tháo lò xo, sẽ vứt đi, sẽ giẫm nát! Tao sẽ cưa nó ra thành từng mảnh! Tao sẽ.. Tao sẽ... Ôi, đau quá!

- Thôi, không nên mất thời giờ nữa! Này, mày cầm lấy một khẩu súng của tao. Sẽ có lúc mày cần đến. Nhanh lên! – Thằng cướp biển nói xong, đưa cho thằng Lỗ Thủng khẩu súng.

- Chúng ta sẽ tìm được ra làm sao đây? – Thằng Lỗ Thủng than vãn. – Bây giờ tao không còn nhớ gì nữa.

- Tiến lên phía trước! – Lão thuyền trưởng Bun-Bun chỉ huy. – Đi tìm! Bắt lấy! Tháo tung ra! – “Nhem Nhuốc” dẫn đường cho chúng ta đi! Tao ngựa ngáy chân tay lắm rồi...

Tên cướp biển định nói rằng nó sẽ bầm vằm ai nhưng nó bỗng trông thấy hai con ngựa xinh xắn buộc vào hàng rào ở một khu vườn nhỏ. Hai con ngựa đang ngoan ngoãn gặm cỏ non. Một con màu hồng có đốm trắng, một con màu trắng có đốm hồng.

Lão thuyền trưởng Bun-bun quát tháo bằng cái thứ giọng của Vê-nhi-a:

- Lên ngựa! Lên... ngựa!

Hai tên cướp cười lên hai con ngựa và lao đi.

ều các bạn muốn biết nơi bán vé bay lên mặt trăng, nơi các em trai ghi tên bay trên tên lửa; nếu các bạn muốn biết, con voi hay con cá voi khỏe hơn, thì hãy đến phòng chỉ dẫn. Thành phố nào cũng có những phòng chỉ dẫn bằng kính làm ngay trên các đường phố. Những phòng này trông chẳng khác gì các tháp đèn hiệu.

Trên quảng trường Sáng Sủa cũng có một phòng chỉ dẫn như vậy. Ngồi trong phòng là một cô gái đang đọc sách. Không hiểu sao hôm nay lại không có lấy một ai hỏi về nơi bán vé máy bay lên mặt trăng, do vậy cô gái nọ mới kịp đọc cả tám mươi tám trang sách và đang giở sang trang khác. Đến trang thứ tám mươi chín thì có thấy

mũi của Bút Chì và chòm tóc của Khéo Tay ló vào.

- Cô ơi, làm thế nào tụi em tìm được bé Phất? Thằng bé đã trở thành nhà kỹ thuật trẻ tuổi ấy mà.

- À, - Cô gái thờ dài – trong thành phố chúng ta có bốn mươi bảy nghìn hai trăm bảy mươi lăm nhà kỹ thuật trẻ tuổi. Chú ta bao nhiêu tuổi?

- Bé Phất ấy ạ? ... Mới được hai ngày.

- Các cậu đùa đấy hả! – Cô gái cười phá lên – Tôi không chỉ dẫn được những trò quấy đầu.

Cô gái thoáng nghĩ: “Các cậu bé này thật đáng buồn cười. Không hiểu chúng ở đâu ra vậy? Các cậu là ai?” – Cô gái muốn hỏi, nhưng lại thôi.

Có hai người kỵ mã lạ lung cười trên hai con ngựa khoang ló ra ở quảng trường. Một người cười ngựa có râu xồm, còn người gầy như que tăm, có cái mũi dài và cổ áo khoác bẻ cao. Cô gái nhìn hai con ngựa. Những con ngựa kiêu này cô chỉ thấy trong các bộ phim.

Những người cười ngựa vừa ngoái cổ lại nhìn đằng sau, vừa tiến đến cổng vườn bách thú. Cả hai xuống ngựa chạy theo vết con chó đen lông xù. Con chó dẫn chúng đến chỗ Bút Chì và Khéo Tay.

Một người cảnh sát bọc bệ phóng chiếc mô tô đỏ từ phố Hạt Dẻ lao ra quảng trường. Ông ta đến chỗ hai con ngựa và dừng lại nghiêm giọng nói:

- Laih hai con ngựa này. Chủ chúng đâu rồi?

Nhưng lúc đó lão thuyền trưởng Bun-bun và tên gián điệp Lỗ Thủng đang len lén theo dõi Bút Chì và Khéo Tay. Vậy mà Bút Chì và Khéo Tay không hề để ý đến ngựa và ông cảnh sát nọ. Cả hai đang đứng trước một quầy hàng bán đồ chơi. Có lẽ nào đứng trước một quầy hàng thú vị như thế này mà lại nghĩ sang chuyện khác được!

Chương 27

nói về quầy hàng bằng kính, về cục sắt bị phù phép, về con Sói xám và Cô bé mũ đỏ.

Con Sói Xám đang há mồm ngồi ở tủ đồ chơi to tướng bằng kính trong suốt. Nó đang ranh mãnh nhìn Cô bé mũ đỏ. Cô bé khoác trên tay một cái giỏ xinh xinh, còn tay kia cô cầm một bó hoa. Cô bé đang định hỏi Sói xám:

“Sói ơi, sao hôm nay to vậy?” Cô bé chỉ có ý định thôi, chứ không hỏi nổi vì cô chỉ là một thứ đồ chơi.

Lúc đó chắc Cô bé mũ đỏ nghĩ: “Phải chạy mau mau thôi!”. Còn Sói thì nghĩ: “Phải đuổi bắt con bé mới được!” nhưng nó cũng không chạy được. Nó đâu phải là con sói xám chạy bằng dây cốt, mà chỉ là con sói nhồi rơm. Người ta không làm sói

chạy bằng dây cốt vì không muốn cho nó chạy đi vô người.

Thế là cả Sói xám lẫn Cô bé mũ đỏ cứ một mực đứng nguyên như vậy. Những người đi đường nhìn chúng và nghĩ: “Mua một mình Cô bé mũ đỏ thôi để cho cô bé khỏi sợ. Còn con Sói xám thì để mặc cho đứng ở quầy hàng. Ai bảo nó có lỗi”.

Âm nhạc vui vẻ vang lên. Hai cánh cửa ở cửa hàng mở ra. Tiếng loa vang khắp quảng trường:

“Các nhà kỹ thuật trẻ tuổi thân mến! Xin mời các em mau mau đến cửa hàng chúng tôi. Trước kia chúng tôi chỉ bán đồ chơi, bây giờ các em có thể mua được ở đây tất cả mọi thứ hàng cần thiết... hàng nghìn chi tiết để lắp hàng nghìn chiếc xe hơi, hàng nghìn tàu thủy và tàu buồm, hàng nghìn máy bay và máy bay lên thẳng. Xin mời các nhà kỹ thuật trẻ tuổi đến cửa hàng chúng tôi! Các ông bố, các bà mẹ hãy mau mau dẫn con cái đến cửa hàng chúng tôi!”

Khéo Tay nói:

- Cậu nghe thấy không? Họ đang mời các nhà kỹ thuật trẻ tuổi. Như vậy là bé Phất của chúng ta sẽ đến đây!

Bút Chì bằng lòng:

- Đúng đấy!

Bút Chì và Khéo Tay rẽ vào cửa hàng. Cả hai không để ý thấy hai bóng đen của hai tên cướp hiểm ác cũng lướt theo họ.

Trong cửa hàng rất ồn ào: những con gà vặn dây cốt gáy, những con thú gặm; tiếng kèn thổi, trống đánh, chuông reo.

Kìa có tiếng búa gõ. Đó là các em bé gõ búa giống hệt như đang nện vào đinh thật. Có tiếng cưa rít. Đó là các em bé cưa gỗ.

Bút Chì và Khéo Tay cầm tay nhau chạy khắp cửa hàng, lung khắp các tầng để tìm bé Phất.

Giá vào lúc khác thì thế nào Khéo Tay cũng động đến búa và cưa, nhưng bây giờ lấy đâu thời gian. Bút Chì và Khéo Tay chỉ nghĩ đến việc bé Phất có thể xuất hiện bất cứ lúc nào trong cửa hàng.

Chú người sắt thở dài:

- Chẳng biết bao giờ thằng bé mới đến đây.

Còn hai thằng kẻ cướp thì len lỏi giữa những người mua hàng, lúc thì nấp sau cột, lúc nấp sau lưng một ông xách va-li, lúc lại nấp sau váy của một bà to béo...

Thằng gián điệp Lỗ Thủng rít lên:

- Không thoát được tay ta đâu!

Thằng cướp biển bảo:

- Hai con bò câu thế nào cũng bị bắt thôi!...

Muôn nhìn Bút Chì và Khéo Tay cho thật rõ, lên cướp biển trèo lên một cái bàn to. Trên bàn có đủ mọi thứ cần thiết cho các nhà kỹ thuật trẻ tuổi. Có một cục sắt trông như cái móng ngựa bất ngờ nhảy khỏi bàn, đập vào cạnh sườn thẳng cướp biển thật đau và dính chặt vào đó.

- Nó đánh tôi!

- Ai đánh? – Thằng Lỗ Thủng sợ hãi hỏi.

- Cái cục sắt đáng nguyên rửa này này! – Tên cướp biển giận dữ rút cục sắt ra và ném xuống sàn. Nhưng cục sắt không rơi xuống đất, mà lại nhảy lên đập vào bụng thằng cướp biển.

- Đồ khốn kiếp! – Thằng cướp biển rống lên. – Một cục sắt bị phù phép.

- Ôi, mày làm tao sợ quá! Thằng Lỗ Thủng nói. – Đừng sợ, đó là cục sắt bình thường thôi. Đó là cục nam châm. Nó bám vào con dao găm của mày đấy.

Tên gián điệp cầm lấy cục nam châm đút vào túi mình và bảo:

- Sẽ có lúc cần đến!...

Trong khi hai thằng kẻ cướp đang lúng túng với cục nam châm, thì Bút Chì và Khéo Tay hỏi cô bán hàng:

- Xin lỗi cô, cô cho chúng em chờ bé Phát ở đây. Cô có trông thấy bé đâu không? Bé Phát là nhà kỹ thuật trẻ tuổi.

- Chú ta đóng cái gì?

- Bé thích tàu buồm.

- Tàu buồm à? Thế thì các chú đến bờ sông Thái Bình. Các em bé đang thử tàu ở ngoài ấy. Tôi có cảm giác là chú bé Phát của các chú ở đấy. Đầu tiên các chú cần rẽ tay trái, sau rẽ sang tay phải...

Bút Chì và Khéo Tay đi ra cửa khi hai tên cướp lại trông thấy các chú.

- Chúng kia rồi! Kia rồi! – Tên cướp biển hét lên.

Quả thật là không ai để ý đến tiếng hét ấy, vì trong cửa hàng rất ồn ào.

ai tên kẻ cướp xô đẩy khách hàng, đuổi theo Bút Chì và Khéo Tay. Nhưng hễ cứ thử đuổi theo một người nào đó trong cửa hàng xem! Chỗ nào cũng có người. Mỗi người đi mỗi phía.

Hai tên cướp lao đại qua một cái cửa đề ra phố. Nhưng té ra đó không phải là phố. Trước mặt chúng lại có Cô bé mũ đỏ đồ chơi, con chó Sói xám láu lỉnh nhìn chúng và nghiêng răng.

- Ôi, đây là quầy hàng! Chúng ta “rơi” vào quầy hàng rồi. Quay lại đi!

Nhưng cánh cửa con bị bả vai của tên cướp biến va vào lập tức đã đóng sập lại.

Tên cướp biến tức tối:

- Chúng ta đã bị sa lưới! Tao sẽ phải tàn phá cái cửa kính đáng nguyên rửa này đi!

- Khoan đã, thuyền trưởng! – Thằng Lỗ Thủng thì thầm, chỉ tay ra phố. – Người ta đang đi kìa! Họ có thể phát hiện ra chúng ta. Im lặng! Đừng làm ồn!

Bút Chì và Khéo Tay bước đến gần quầy hàng. Đứng đến song Thái Bình buộc phải đi qua quầy hàng này.

Hai tên kẻ cướp hốt hoảng tìm chỗ trốn. Nhưng chả tìm thấy chỗ nào. Chỗ nào cũng lộ.

- Tao không muốn vào đồn công an đâu! Tao không muốn vò vào đồn công an đâu! – Tên cướp biến hét lên.

Tên gián điệp chạy khắp quầy hàng, vô tình chạm phải người Cô bé mũ đỏ, vội hất chân cô bé ấy một cái. Cô bé mũ đỏ tội nghiệp ngã lăn kềnh làm bó hoa bị văng ra.

- Con bé đáng ghét! – Thằng Lỗ Thủng giận dữ nhưng nó bỗng nhảy lên sung sướng. – Hình như tao nghĩ ra được một trò!

Nó lột của cô bé cái mũ đỏ, cái tạp dề, cái váy, cái giỏ, cái khăn quàng và mặc ngay vào người. Nó vòats cho lão cướp biến cái khăn quàng màu sáng.

- Này thuyền trưởng, hãy buộc kín bộ râu xồm đi! Ông sẽ làm người thợ săn! Còn tôi sẽ làm Cô bé mũ đỏ! Hi-hi!

Lão thuyền trưởng Bun-bun lấy khăn quàng quấn bộ râu xồm lại để mọi người không nhận ra. Nó rút sung chĩa vào con chó sói và đứng yên như là người thợ săn bằng đồ chơi.

Những người đi đường dừng lại quầy hàng nói với nhau:

- Nhìn kìa! Nhìn kìa! Người thợ săn. Trước đâyl àm gì có ông ta. Đây là một thứ đồ chơi mới. Hay thật. Không biết giá bao nhiêu? Ui dà, trông người thợ săn dũng cảm ghê. Cứ y như thật ấy. Này Sói xám, cẩn thận đấy!

Bút Chì và Khéo Tay dí sát mũi vào tủ kính. Cả hai đều không sao bỏ qua chuyện này mà đi được...

Bút Chì ngạc nhiên:

- Sao trông Cô bé mũ đỏ dữ tợn thế nhỉ? Sao Cô bé mũ đỏ bé tẹo mà có cái mũi đại thế?

Khéo Tay đáp:

- Tất cả các cô bé đều có tính tò mò. Vì thế mũi cô bé này mới dài.

- Nhìn kìa! Nhìn kìa! Cô bé mũ đỏ đầu bị quấn băng!

- Chắc là con chó Sói xám cắn cô ấy.

- Cậu thấy bác thợ săn giận dữ và có khẩu súng thật to.

- Những người thợ săn chó sói cần phải có khẩu súng thật to.

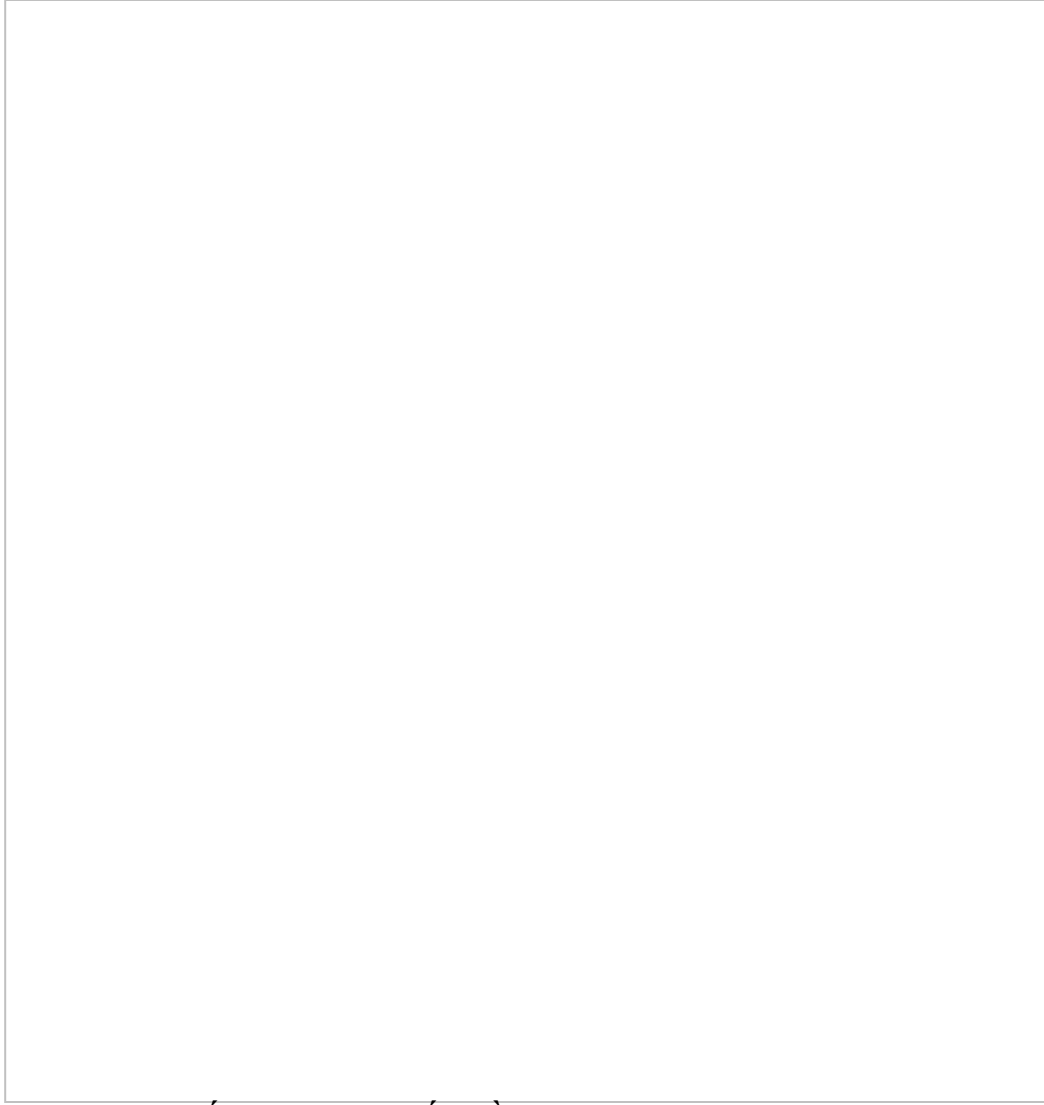
Bút Chì và Khéo Tay cứ nói chuyện mãi với nhau. “Cô bé mũ đỏ” nhìn chăm chăm vào hai chú bạn, đỏ mặt lên vì bức tức.

“Bọn khốn kiếp!” – “Cô bé mũ đỏ” nghĩ bụng. – “Đồ khốn! Tay chân tao đang tê dại đi đây”.

Có con ruồi, một con ruồi rất bình thường hay trước mũi “Cô bé mũ đỏ”.

- Vo-vo-vo-vo. – Ruồi kêu lên – Nóng-nóng-nóng-nóng!

“Cô bé mũ đỏ” khốn khổ xuyết khóc vì tức giận.

- Sao mát Cô bé mũ đỏ dữ thế? – Bút Chì lắc đầu nhận xét.

- Nóng-nóng-nóng-nóng! – Con ruồi kêu lên và đậu ngay vào cái mũi dài ướt đầm mồ hôi của “Cô bé mũ đỏ”.

“Cô bé mũ đỏ” không kìm được liền khịt mũi làm cho con ruồi bị bắn đi như một viên đạn, trúng vào mắt người “thợ săn”. Lão “thợ săn” khốn khổ giậm chân, thét lên man rợ.

- Ôi! Bút Chì kinh ngạc kêu lên.

- Ái chà! – Khéo Tay nhảy lên cười khoái trá.

- Xin chào ngài thầy thuốc đáng kính! Cái cục u của ngài còn đau không?

“Cô bé mũ đỏ” nghiêng răng như con chó sói xám thật, giơ nắm đấm dứ dứ và nhảy lên ở trong quầy hàng. Nó làm như vậy nom thật buồn cười.

- Khà-khà-khà! – Bút Chì và Khéo Tay đều cười.

- Đồ khốn kiếp! – Lão “thợ săn” gầm lên.

- Hu-hu-hu! ... Khéo Tay cười, trêu chọc bọn cướp.

Hai tên cướp quên mất tấm kính ngăn cách, điên cuồng lao đầu về phía trước, “Bi-i-ih!!!”.

Hai tên cướp đập trán vào mặt kính dày và chấn, liền bị ngã lăn kênh.

- Khà-khà-khà! – Những người đi đường cười vang.

- Tạm biệt! Chúc may mắn nhé! Bút Chì nói to.

- Tạm biệt!... Khéo Tay vẫy hai tên cướp.

là chương có một chiếc tàu đẹp tuyệt vời xuất hiện.

ai người bạn của chúng ta đi đến bờ sông Thái Bình, một con sông rộng, nước trong xanh.

Có một chiếc thuyền lộng lẫy chẳng cò rất đẹp từ từ bơi ở giữa sông. Gió thổi tung đưa những lá cò nhiều màu rực rỡ. Trên mỗi lá cò đều treo một chiếc nhạc nhỏ. Tiếng nhạc reo vui như tiếng chuông pha la ngày tết đến.

Có những chú bé đang ngồi trong thuyền reo hò âm ỉ; chúng vẫy tay, làm náo động khắp hai bên bờ sông. Chúng kêu lên:

- Cho tôi chiếc tàu kia kìa! Chiếc tàu có ống khói màu đỏ ấy!

- Còn tôi lấy chiếc tàu thủy màu trắng! Chiếc tàu ấy chạy nhanh nhất!

- Còn tôi chiếc tàu đen có hai ống khói!...

Một bác đứng tuổi có ria mép trông giống như thủy thủ đang ở trên thuyền. Bác khều những tàu thủy có dây cót, vẫy nước đi và đưa cho các chú bé theo dùng như sự lựa chọn của từng người. Trên sông đầy những tàu thủy có dây cót đang bơi. Tàu bơi đi tứ phía, tròn trành trên sông nước, phát đi tín hiệu và nhả khói.

Các chú bé đứng trên cầu, đứng trên bờ sông sốt ruột nhìn đám tàu thủy. Chúng nói ồn lên:

- Đến lượt chúng ta chọn tàu rồi! Bao giờ chiếc thuyền kia mới đến đây?

Nhưng không thấy bé Phát trong đám trẻ ấy. Có lẽ chú ở trong thuyền? Nhưng thuyền ở xa, đứng ở trên bờ không nom rõ.

- Bé Phát ơi! ... - Bút Chì và Khéo Tay cùng kêu lên.

Không có tiếng đáp lại. Không ai để ý đến hai người. Tất cả đều nhìn chiếc thuyền mang dòng chữ màu:

CỬA HÀNG NỔI TRÊN MẶT NƯỚC

Bán tàu thủy chạy bằng dây cót.

Nhưng các chú bé ở trên thuyền lại chưa muốn lên bờ ngay. Chúng còn chọn tàu thủy, chọn hết cái này đến cái khác: xem nó bơi ra sao, quay vòng như thế nào rồi còn kéo còi nữa. Chọn tàu thủy đâu phải là chuyện thường, ai mà chẳng biết điều đó.

Khéo Tay bảo:

Bút Chì ơi, cậu vẽ cái tàu đi. Bé Phát mà ở trên thuyền trông thấy tàu sẽ đòi lên bờ ngay.

- Đúng rồi – Bút Chì nói. – Tôi sẽ vẽ ngay. Nhưng tôi vẽ vào đâu? Tàu phải ở trên mặt nước, mà vẽ ở trong nước thì không được. Phải nghĩ cách mới được.

- Tôi nghĩ ra rồi. Bắt đầu cậu vẽ sợi dây. Tôi sẽ dùng dây cho cậu xuống để cậu vẽ vào bờ đá. Cậu vẽ một chiếc tàu chiến có súng đại bác. Không hiểu sao bọn con trai thích súng lắm...

Họa sĩ tí xiu vẽ sợi dây. Khéo Tay buộc dây vào lưng họa sĩ và họa sĩ trèo ra ngoài hàng lan can, trượt xuống bờ sông.

Khéo Tay đứng lại ở trên bờ.

không ai trông thấy Bút Chì vẽ con tàu. Nhưng đến khi trên sông nước xuất hiện chiếc tàu buồm đẹp tuyệt vời thì tất cả bọn con trai đứng trên bờ sông, ở trong thuyền, đứng trên cầu đều ngạc nhiên kêu lên; con thuyền thì cứ thế bơi vào bờ.

- Nhìn kia! Nhìn kia! Tàu buồm!

- Tàu của ai? Của ai?

- À, tôi biết rồi! Thế nào cũng sẽ quay phim!

- Phim nào?

- Quay phim những người thủ thủy.

- Thế à?

- Tất nhiên rồi!

- Thế mới là tàu buồm chứ!

Ai cũng háo hức muốn xem tàu.

Ở trên bờ sông có những công nhân xây dựng đang xây nhà. Họ đứng trên cao nhìn thấy rất rõ.

Những người công nhân bảo nhau:

- Nhìn kia, người thợ nào làm chiếc tàu buồm y như thật. Chắc là làm cho trẻ con. Giỏi thật!

Những cánh buồm trên tàu được hạ xuống, chiếc mỏ neo gắn vào một sợi xích sắt được thả xuống nước. Súng đại bác bằng đồng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Trên thành tàu sáng lên mấy chữ vàng:

“BÉ PHÁT”

Tàu kiêu hãnh rập rờn trên sóng sần sảng rời bến, ra khơi bất kỳ lúc nào, thậm chí có thể đi vòng quanh thế giới.

Bút Chì mỉm cười sung sướng, còn Khéo Tay nhảy lên vì phấn khởi.

- Thằng bé sẽ thích lắm đây!

Thuyền cập bến. Bọn trẻ con nhảy ngay lên bờ như những con ếch và chạy đi đến chỗ có chiếc tàu buồm.

Nhưng không thấy bé Phát trong đám trẻ ấy.

Bác đàn ông có ria mép trông giống như thủ thủy đứng một mình lơ lửng trong lòng thuyền. Bác nghĩ mãi, nghĩ mãi rồi phẩy tay và treo lên cột buồm tám biển nhỏ:

NGÀY NGHỈ

- Ái chà, chưa thấy cái tàu nào như thế bao giờ! Mình chưa thấy loại tàu này! ... - Bác đàn ông nói lẩm bầm và bước lên bờ.

Bút Chì hỏi bác:

- Bác ơi, bác có trông thấy bé Phát không?

Bác đàn ông vừa hút thuốc, vừa hỏi lại, giọng trầm trầm.

- Nó đã phục vụ làm sao được?! – Bút Chì lung túng hỏi. – Nó là nhà kỹ thuật trẻ tuổi...

- À, nhà kỹ thuật trẻ tuổi hả? Thế thì lại càng rồi tinh rồi mù. Mỗi ngày tôi trông thấy có đến hai nghìn nhà kỹ thuật trẻ tuổi. Trong số đó có một phần ba hẳn là bé Phát.

- Thế là thế nào?! – Bút Chì không hiểu gì cả, hỏi lại.

- Nói thế thôi chứ cậu bạn ơi, tôi đùa đấy! Nếu muốn tìm bé Phát thì sáng mai chú hãy đến đại lộ Mùa Xuân. Đúng trưa mai có cuộc tuần hành của các nhà kỹ thuật trẻ tuổi. Còn tại sao họ tập hợp ở đây thì tự chú sẽ biết. Nếu bé Phát của chú là nhà kỹ thuật trẻ tuổi thì thế nào cũng có mặt trong buổi tuần hành.

- Cảm ơn bác. – Hai chú nói không lấy gì vui vẻ lắm. – Nhưng chúng cháu không biết đại lộ Mùa Xuân đâu cả.

- Biết ngay các chú là người ở nơi khác đến đây! Thôi thế thì tôi sẽ kể cho các chú nghe. Nếu các chú không phản đối thì chúng ta hãy vào cửa hàng điếm tâm đã. Tôi đói rồi!

Ở trên bờ nhân dân đang kéo về xem chiếc tàu lạ.

Bọn con trai cứ búi lấy hàng lan can ngay trên bờ đá.

Có một chiếc thang gỗ mỏng manh bắc từ trên bờ xuống đến tàu. Chỉ có những thủy thủ lành nghề mới đi nổi loại thang này.

Nhưng làm gì có thủy thủ nào lành nghề trong đám con trai kia đâu.

ai con ngựa vẫn đứng nguyên ở cổng vườn bách thú.

Hai con ngựa buồn rầu đứng vẩy đuôi và lặng lẽ nhìn những người đi đường tò mò. Còn những người đi đường tò mò kia thì nhìn hai con ngựa và nói chuyện với nhau:

Người cảnh sát hỏi:

- Ngựa của ai đây?

Một người nào đó trả lời:

- Đây chắc là ngựa hoang.

Từ trong cổng vườn Bách thú có một người đeo kính, da dẻ hồng hào, chạy ra.

- Đâu, đâu, ngựa đâu? Các vị làm ơn cho tôi vào và chỉ cho tôi xem. Tôi là giám đốc vườn Bách thú.

- Thấy chưa? Ông ta là giám đốc. Vậy mà để cho thú xông chạy ra đường.

- Đây không phải là các con thú, các vị ạ. Đây là hai con ngựa! Chà, ngựa gì nhỉ? Một giống ngựa hiếm, rất hiếm!... Tội nghiệp quá, chúng đói!...

- Thật không ra sao cả! – Có một người nhận xét. – Bỏ ngựa đói! Vậy mà tự xưng là giám đốc! Ông ta là giám đốc mà bỏ đói ngựa đấy!...

- Cần phải đưa lên báo mới được. Không thể để yên chuyện này được! – Một người đi đường nói vậy và chia cho con ngựa một chiếc bánh mì ngon.

Một người khác quàng hẳn vào cổ con ngựa kia một túi bánh mì.

- Tôi sẽ đem ngựa về! – Ông giám đốc tuyên bố. – Ai muốn xem ngựa, xin mời vào vườn Bách thú. Ngựa sẽ dành cho các em nhỏ cười không mất tiền!

Hai tên cướp ngồi trong quầy hàng ngọt ngào như trong hộp kính nhìn thấy người ta dắt ngựa vào vườn Bách thú.

Lão cướp biển kêu lên:

- Họ ăn cướp ngựa của chúng ta! Ngựa riêng của chúng ta!

Nó chửi bới, nhưng nào có ai nghe thấy tiếng nó đâu.

Không ai nhìn thấy hai tên cướp ngoài con chó “Nhem Nhuốc”. Nó sốt ruột ngồi trong quầy hàng, thỉnh thoảng sửa khách qua đường.

Phía bên kia cửa quầy hàng có tiếng tra chìa vào ổ và mở khóa. Cửa mở. Người quét dọn đem máy hút bụi vào quầy hàng.

- Cha mẹ ôi. Chúng mày vào đây làm gì? Làm mất trật tự quá. Phải gọi cảnh sát mới được.

Hai tên cướp sợ hãi nói:

- Chúng cháu tình cờ rơi vào đây. Từ nay chúng cháu sẽ không thế nữa!

Bà quét dọn bảo thằng gián điệp giả dạng cô gái:

- Có không biết xấu hổ, cô bé? Cô lớn lắm rồi!

- A a a! –Thằng Lỗ Thủng rên rỉ.

- Thôi đừng khóc nữa! Tao không chịu được tiếng khóc của trẻ con đâu. Thôi đi đi. Lần sau đừng có thế nữa. Chắc mẹ mày đang chờ mày ở nhà rồi đấy.

Hai tên cướp phóng ra khỏi cửa hàng. Con chó “Nhem Nhuốc” sửa inh ỏi. Thằng gián điệp giờ nắm đầm dọa bà quét dọn đag sững người ra, và chạy mất.

Con chó “Nhem Nhuộc” dẫn hai tên cướp đến bờ sông Thái Bình, lần theo dấu vết của Bút Chì và Khéo Tay.

Chương 31

nói về việc mọi người đều kêu lên “rẽ trái!” và “rẽ phải!”.

ừa nhìn thấy chiếc tàu mang tên “Bé Phất”, tên cướp biển liền kêu lên.

- Ôi, có chiếc tàu! Một chiếc tàu thật sự! Tàu của ai thế này? Phải cướp mới được! Nào! Tấn công! Theo tao! Hoan hô! ... - Nó kêu lên, nhưng chính nó lại đứng yên một chỗ.

Xung quanh rất đông người. Rất nhiều trẻ em và có cả một vài người cảnh sát.

Con chó “Nhem Nhuốc” trung thành lôi sợi dây cho thằng gián điệp bấu vào.

Thằng Lỗ Thủng bảo:

- Hiểu rồi! Thằng Bút Chì khôn kiếp vẽ cái tàu này đây mà! Trên tàu bây giờ không có ai. Chúng ta làm thế nào lên tàu được bây giờ?

- Nhìn kia! Nhìn kia! Thuyền trưởng đang tới kia! – Bọn con trai trông thấy tên cướp may ô kẻ ngang liền kêu lên.

- Vâng, vâng! Tôi là thuyền trưởng đây! Tôi là thuyền trưởng đây! – Tên cướp biển sung sướng – Nào nào, cho tôi đi nào! Tôi là thuyền trưởng đây!

Hai tên cướp bám thang leo lên tàu.

- Hoan hô! – Tên cướp biển hét lên. – Tàu buồm! Tàu của ta! Hoan hô! Hoan hô! Vi-ra! Ca-ram-ba! – Tên cướp biển kêu lên những tiếng thật là khó hiểu.

Tên cướp biển nào cũng thường hay la hét những tiếng khó hiểu như vậy ở trên tàu, nếu không thì lại không phải là cướp biển.

- Rẽ trái! Rẽ phải! – Tên cướp biển hô lên. – Ca-ram-ba! Vi-ra! ca to-rơ-ca!... Rẽ trái! Rẽ phải!

- Rẽ trái! – Bọn con trai hớn hờ lặp lại.

- Hoan hô! – Tên cướp biển kêu lên.

- Hoan hô-ô! – Tất cả bọn con trai hưởng ứng. – Rẽ trái! Tiến lên phía trước!

- Ai chỉ huy! – Tên cướp biển bỗng sức nhớ. Lão nhìn bọn con trai và vẫy tay. – Giải tán! Không có gì phải nhìn cả!

- Phải đẩy đồng bào ạ. – Một người cảnh sát nói – đừng làm phiền mọi người.

Người lớn đều đã ai vào việc nấy. Còn bọn con trai thì được bố mẹ dẫn về nhà. Bọn chúng chỉ tay vào tên gián điệp mặc áo giả làm con gái đang ở trên tàu và làm ồn lên:

- Con gái được đưa lên tàu, mà con trai chúng con lại không!

Đến khi trên bờ sông không còn ai nữa, hai tên cướp biển mới kéo lên một lá cờ đen có hai cái xương bắt chéo.

Tất cả bọn kẻ cướp đều thích loại cờ này. Con chó “Nhem Nhuốc” thì lại thích những cái xương trắng.

ọn cướp họp Hội đồng quân sự ngay trên sân tàu.

- Ta mà chưa bắt được thằng Bút Chì thì không thể bơi ra đại dương được.

- Tôi cũng sẽ không đi đâu, nếu chưa vắn cổ được thằng bù nhìn Khéo Tay bằng sắt.

- Ta sẽ bắt!

- Tôi sẽ tóm lấy và tháo tung ra!!

Đó là câu chuyện giữa hai tên cướp.

Tên cướp biển bảo:

- Này Lỗ Thủng, mày là thằng gián điệp nổi tiếng. Mày sẽ theo dõi. Còn mày. “Nhem Nhuốc”, mày sẽ ngủ! Còn tao sẽ bắt! Tao sẽ bắt và cướp!

Hai tên cướp và con chó “Nhem Nhuốc” bước lên bờ sông.

Con chó “Nhem Nhuốc” chạy trước, vừa chạy vừa đánh hơi trên mặt đường. Lát sau nó dừng lại bên một thùng rác và cứ loanh quanh ở đó.

Tên gián điệp bảo:

- A, tao biết rồi, bọn chúng đã đứng ở đây!

Nó lấy ở trong túi một chiếc kính lúp và chăm chú xem mặt đường. Nó báo tin:

- Bọn chúng nói chuyện với một người nào đó. Tao soi thấy vết giày số bốn lăm. Dấu giày vẫn còn ướt. Bên cạnh lại có cả tàn thuốc lá nữa!

Tên gián điệp ngó vào thùng rác và úp ngược thùng lên. Một chiếc đầu mẩu thuốc lá duy nhất rơi xuống mặt đường. Tên gián điệp nhặt đầu mẩu thuốc lá lên và soi vào kính lúp.

- Người đi giày số bốn lăm hút thuốc lá nhãn hiệu “Biển Cả”.

- Không thể như thế được! Có lẽ nào người đứng đũa lại đúng là một thủy thủ? – Tên cướp biển hỏi lại.

- Tiến lên! – Tên gián điệp nói.

Con chó “Nhem Nhuốc” nhả nài lòi chiếc dây.

Cả ba chạy về phía chiếc lều vải rất to dựng trên bờ sông.

Trong lều có kê những chiếc bàn màu trắng. Âm nhạc vang lên nhẹ nhẹ. Từ trong lều bay ra khắp bờ sông một thứ mùi thơm tuyệt vời của chả rán.

Trong lều không một bóng người.

Bọn kẻ cướp lăm lét bò vào trong lều.

Con chó “Nhem Nhuốc” chạy vào góc lều và quanh quẩn xung quanh một chiếc bàn trống không.

- Bọn chúng đã ăn trưa ở đây! – Tên gián điệp đoán vậy.

- Chúng ăn gì? – Tên cướp biển đói meo bụng, nói khéo. – Bữa cơm trưa nào?

Tên gián điệp chui vào gầm bàn, nhưng không tìm thấy một dấu vết nào của bữa cơm.

- Lạ thật! – Nó nói và hít hít mũi. – Không ở đâu có một tí gì rơi vãi, kể cả một mẩu bánh! Không có một tí thức ăn nào! Thậm chí không sao đoán nổi là chúng đã ăn gì nữa.

Nhưng lão cướp biển không còn trí óc nào để nghĩ đến Bút Chì và Khéo Tay nữa rồi. Thuyền trưởng Bun-bun hau háu nhìn sang bàn bên cạnh. Trên mặt bàn có bày mấy đĩa bánh mì trắng, bánh mì đen, các chảo thịt băm viên rán nóng hôi hổi, các âu đùi gà, khoai rán và món xúp thơm ngon. Có các xoong nước quả anh đào khô và bánh thạch làm bằng hoa quả.

Bên cạnh bàn có chiếc khăn ăn đẹp để thêu các dòng chữ:

“Xin chào!”

Mời các vị cứ ngồi ăn uống tự nhiên như ở nhà. Các vị hãy tự mức xúp và dùng những thức ăn tùy thích.

Tiền ăn

xin bỏ vào chiếc hộp màu xanh.

Nếu tiện, các vị bỏ bát đĩa vào tủ kê bên cạnh bồn rửa bát đĩa. Chiếc tủ đó sẽ tự rửa bát đĩa.

Chúc sức khỏe các vị!”

Bọn cướp lao vào ăn. Chúng ăn vội vàng tất cả những gì có thể ăn được và vứt xương gà, vỏ bánh xuống gầm bàn. Sau cùng chúng lau tay dính đầy bánh thạch vào khăn bàn. Còn thằng gián điệp giờ nằm đầm ra “dọa” chiếc hộp màu xanh.

Chúng cắm đầu cắm cổ chạy ra khỏi lều.

Tên cướp biển và tên gián điệp vừa chạy vừa ngoái cổ lại đằng sau. Con chó “Nhem Nhuốc” gắng lời chúng chạy tới, lần theo dấu vết của Bút Chì và Khéo Tay.

“Gâu! Gâu!” – “Theo tôi!” – Con chó muốn nói như vậy.

Chương 33

ở đây bọn kẻ cướp định trở thành đội viên nhi đồng Tháng Mười.

Hôm nay “Nhem Nhuốc” dẫn bọn cướp đến ga tàu điện ngầm trông giống như một cung điện bằng kính.

- Chúng ta bị đánh lừa rồi! Bọn khốn kiếp trốn xuống dưới đất! – Thằng Lỗ Thùng đoán.

Nhưng hai tên cướp không xuống được tàu điện ngầm vì không có vé.

- Đồ khốn kiếp! – Thằng cướp biển tức giận toan rút khẩu súng to tướng ra bắn vào ai đó.

Nhưng tất cả những người đi đường cười, nói rất to, không một ai sợ tên cướp biển. Không sợ một chút nào. Còn tên cướp thấy không có ai sợ mình lại đâm ra sợ tất cả mọi người.

Mọi người đi lướt qua bọn cướp. Những người dân thành phố đang vội vã xuống tàu điện ngầm. Ai cũng thích đi tàu điện ngầm!

Có một chi đội nhi đồng Tháng Mười mặc áo sơ mi trắng, trên ngực áo cài một ngôi sao đỏ đang đi đến ga tàu điện ngầm. Dẫn đầu cả chi đội là một chị phụ trách mũi hếch. Các em đang hát một bài hát rất vui nhộn:

Chúng ta là những trẻ em vui tươi!

Một – hai!

Tên chúng ta là nhi đồng Tháng Mười!

Một – hai!

Những người đi đường nhìn các em, mỉm cười. Họ bảo nhau:

- Những đứa bé mới ngoan ngoan làm sao! Quả thật là một đội ngũ rất vững vàng!

Thằng gián điệp Lỗ Thùng nháy mắt với thằng cướp biển và chỉ tay về phía các em bé. Cả hai tên liền nhập vào đội ngũ. Lão thuyền trưởng Bun-bun lấy khăn quàng cuộc râu lại và hát rống lên:

Chúng ta là những kẻ vui tươi!

Một và hai!

Thằng Lỗ Thùng rầu rĩ hát tiếp theo:

Chúng ta là lũ nhóc con nhi đồng...

Bọn kẻ cướp cho là mình thật giống các em nhi đồng, nên chị phụ trách sẽ không thể nhận ra và sẽ cho chúng cùng xuống tàu điện ngầm.

Chị phụ trách bỗng quay lại, ngạc nhiên nhìn tên cướp biển:

- Chú bé, chú là ai thế này?

- Em là Pê-chi-a. – Tên cướp biển đáp.

- Sao giọng em khàn khàn thế?

- Em bị đau cổ họng.

- Nó ăn nhiều kem quá. – Thằng Lỗ Thùng nói theo.

Chị phụ trách tái mặt.

- Em bị đau họng à?! – Tất cả nghe thấy chưa? Chú bé bị đau họng. Chú bé bị ốm!!!

Những người đi đường hốt hoảng hỏi:

- Đâu, chú bé bị ốm đâu?

- Có chú bé bị ốm!

- Chú bé bị ốm!

- Cần phải đưa đi cấp cứu!

- Ôi, gay go quá đi thôi! Chú bé bị ốm!

Ô tô điện, ô tô buýt, các loại xe cộ khác đều dừng lại. Những người lái xe tái mét mặt nhìn ra ngoài cửa sổ buồng lái.

- Chú bé bị ốm thật là không may!

Hai tên cướp không kịp tính toán gì nữa. Chiếc xe ô tô trắng bóp còi dừng ngay lại. Cửa xe mở toang ra. Có hai người mặc áo choàng trắng đặt tên cướp biển nằm lên cáng và khiêng đến chiếc xe ô tô màu trắng có sơn dấu chữ thập đỏ.

Lão thuyền trưởng Bun-bun giãy giụa, hét lên:

- Tôi không ốm đâu! Tôi không vào bệnh viện đâu! Tôi là kẻ cướp! Tôi là thuyền trưởng! Lỗ thùng ơi, mày cứu tao với!

Mọi người thở dài:

- Tội nghiệp thằng bé ốm nặng quá! Nó nói mê sảng rồi!

Cửa xe đóng sập lại. Còi vang lên. Tên cướp biển bị đưa đến bệnh viện.

Làm thế nào được. Một khi trẻ con bị ốm, dứt khoát phải lên giường nằm, hét mặc hét. Rồi cho cặp sốt và uống thuốc.

Còn thằng Lỗ Thùng sẽ thế nào? Có lẽ nó buồn lắm hả? Hoàn toàn ngược lại. Nó cười hi hi và thích thú.

“Cho mày thế mới đáng kiếp, râu xồm ạ! – Thằng Lỗ Thùng sung sướng nghĩ. – Mày cứ nằm đấy và uống thuốc. Còn tao không có mày, sẽ tự lo liệu một mình. Hihi hi! Tao sẽ đoạt được tất cả tàu buồm và cả Bút Chì! Tất cả là của tao! Hi-hi-hi...”.

Các em bé đi vào tàu điện ngầm cùng với cả cái cô bé đội mũ đỏ cười hí hí lạ lùng này.

lại nói về những con chim phá rối luật giao thông.

on chó “Nhem Nhuốc” chạy đuổi theo chiếc xe ô tô trắng. Chiếc xe phóng nhanh như mũi tên qua hết phố này phố khác. Người lái xe muốn cho xe chạy theo con đường ngắn nhất. Chú bé bị ôm vẫn cứ hươ tay, hét ầm ĩ bằng cái giọng kẻ cướp:

- Tôi không vào bệnh viện đâu! Tôi là kẻ cướp!

Chiếc khăn buộc râu tung ra. Bộ râu xồm của tên cướp lộ ra ngoài làm cho bác sĩ rất đổi ngạc nhiên.

Bác sĩ tái mặt đi:

- Có râu, chú bé có râu! Lại một bệnh mới gì đây! Phải đến ngay bệnh viện!

Nhưng chiếc xe ô tô màu trắng dường như cố ý đứng chết dí ngay giữa đường.

- Nhanh lên! Nhanh lên! - Bác sĩ giục.

- Không được! – Người lái xe xanh xám chỉ tay ra đường. – Chim bồ câu, lũ chim bồ câu cản đường:

- Va-xi-a! – Bác sĩ rên rỉ. – Tại sao anh không đem theo cái cần đuổi chim?

- Tôi thật có lỗi, quên mất.

- Anh Va-xi-a, thật đáng buồn vì tôi phải trừng phạt anh! Anh sẽ bị thải hồi!

Bác sĩ bước ra khỏi xe ô tô và đuổi chim.

- Úi! Úi! Úi!

Tên cướp biến lao nhanh như gió ra khỏi cửa xe hé mở. Bác sĩ không còn kịp nhận ra thằng bé râu xồm, chạy vào ngõ nào. Lũ chim bồ câu thanh thản đi đi lại lại quanh xe ô tô không hề để ý đến ông bác sĩ đau khổ, đến anh lái xe Va-xi-a và chiếc xe ô tô màu trắng.

hưng các bạn nhỏ của chúng ta – chú Bút Chì vui tươi và chú thợ Khéo Tay đâu rồi?

Bác rậm râu trông giống như thủy thủ bên những chiếc tàu bơi bằng dây cột đã đãi Bút Chì và Khéo Tay một bữa ăn ngon và cùng với hai chú đi xuống tàu điện ngầm.

Bác nói:

- Này, các chú bé, thoáng trông đã biết ngay các chú là những người ở xa đến đây. Mà đã như vậy thì cần phải biết tàu điện ngầm.

Cả ba bước xuống một chiếc thang tự chuyển động rất đẹp vào nhà ga ngầm dưới đất và lên một chiếc tàu thật dài màu xanh.

Tàu đi đến ga “Ngõ Sạch” thì bác rậm râu trông giống như thủy thủ bắt chặt tay chào từ biệt hai bạn nhỏ và xuống tàu.

Còn Bút Chì và Khéo Tay chạy đi ngắm tòa cung điện ngầm dưới đất. Cả hai vỗ tay cười vui vẻ.

Khéo Tay thốt lên:

- Ôi chào, đẹp quá!

- Ái chà, đẹp thật! – Bút Chì nói. – Tôi rất thích, rất thích chỗ này! Tôi sẽ vẽ những cây dừa có quả, giếng phun có những con cá vàng, cỏ hoa tươi! Tôi nhất định phải vẽ tất cả.

Bút Chì thậm chí đã vạch được một nét trên tường, nhưng vừa lúc đó có một bà khó tính giận dữ nói:

- Này anh bạn trẻ, đừng có vẽ bậy lên tường! Hãy xóa đi!

Khéo Tay láu lỉnh bảo:

- Để đến đêm hãy vẽ. Lúc ấy không có ai.

- Phải đấy! Đến đêm ta sẽ vẽ - Bút Chì nháy mắt với Khéo Tay.

Bởi thế, Bút Chì và Khéo Tay đi tàu điện ngầm cho mãi đến đêm. Đến ga nào hai chú cũng xuống, rồi lại lên tàu khác đi tiếp mà chẳng biết là đi đến đâu. Hai chú hoàn toàn không ngờ rằng thẳng gián điệp Lỗ Thủng vẫn bám sát hai chú từng bước ở ngay bên cạnh.

ác bạn thử đoán xem: “Đêm ở đâu ngắn nhất?”. Không đoán nổi đâu! Đêm ngắn nhất là ở dưới tàu điện ngầm.

Trên mặt đất là ban đêm, nhưng ở tàu điện ngầm lại sáng như ban ngày. Chỉ có điều hơi tĩnh mịch một chút.

Và kìa, chiếc tàu cuối cùng đã chạy trên đường ray. Trong toa tàu trống trải có một người đang thiu thiu ngủ. Người công dân nhỏ bé đó ngủ thật là say. Chiếc áo khoác trùm lên đầu. Chỉ có cái mũi dài cứ thò ra ngoài thở phì phò nghe ngóng “Phì phò! Phì phò! Chúng mày ở đây! Chúng mày ở đây!”

Thực ra, thì đây cũng là do chúng ta tưởng thế thôi. Người công dân nhỏ bé này đang ngủ đấy. Cứ nhìn ông ta thì biết. Ông ta rõ ràng là đang ngủ!

Còn con tàu chạy rất vội vã. Nó còn đi vượt qua mấy ga nữa. Nhưng loa truyền thanh đã vang lên.

- Quý khách chú ý, tàu điện ngầm sẽ dừng lại ở đây. Cửa ga sắp đóng. Xin chào quý vị! Chúc quý vị một đêm tốt lành!

Bút Chì và Khéo Tay bước xuống tàu và lên bờ xuống dưới gầm một chiếc ghế dài nào đó.

Trên sân ga lờ mờ tối, tựa như buổi hoàng hôn ở trên đường phố vậy. Những ngọn đèn sáng trưng đã tắt. Bởi vậy không một ai trông thấy việc làm của hai bạn nhỏ. Không một ai, trừ ... Nhưng tôi vẫn chưa biết là ai đã trông thấy hai chú ấy.

Những người quét dọn mặc áo choàng bước ra sân ga. Họ mở máy phun nước, quét dọn và lau rửa sân ga thật lâu. Sau đó họ bước lên chiếc thang tự động và lên mặt đất.

Những người quét dọn đã đi khỏi rồi mà chiếc thang vẫn cứ chuyển động mặc dầu chẳng đưa ai lên xuống cả. Bác thường trực cho thang dừng lại, khóa cửa ga và đi về nhà.

Trên sân ga chỉ còn những ngọn đèn đêm.

Khéo Tay kéo Bút Chì ra khỏi gầm ghế và bảo:

- Đến giờ rồi đây!

- Ôi, tôi quá, sợ quá!

- Sợ quá! – Có một người nào đó nhai lại.

- Ôi! – Bút Chì rung mình.

- Ôi! – Có người nào đó trêu chọc.

- Đừng sợ! – Khéo Tay sáng ý bảo: - Đây chỉ là tiếng vọng. Đừng sợ!

- Sợ! Sợ! ... - Tiếng vọng lặp lại.

- Sợ sợ là. – Bút Chì nói thì thầm.

- Cậu đừng để ý nữa. – Khéo Tay bảo. – Cậu về đi.

Họa sĩ tí xiu thò tay vào túi lấy bút chì màu.

- Bị bắt rồi, lũ bò câu nhỏ ơi! Ra là chúng mày ở đây! Tao đuổi theo chúng mày mãi!

Ồ, tất nhiên đây là thằng gián điệp Lỗ Thủng.

Trong lúc những người quét dọn làm việc trên sân ga thì nó ngồi ở chiếc ghế dài bên cạnh.

- Giơ tay lên! – Thằng Lỗ Thủng rút súng ra hét to.

- Chạy mau, Bút Chì chạy mau!

Khéo Tay nhanh trí lôi Bút Chì đi.

“Tạch!...” Súng nổ.. “Tạch!...”

Viên đạn bắn trúng ngọn đèn đêm. Bóng đèn vỡ tan tành. Xung quanh lại càng tối đen khủng khiếp.

- Chạy mau! Chạy mau! – Khéo Tay kêu lên.

Cả hai nhảy trên đường ray, chạy trong đường hầm tối đen. Dọc theo đường hầm này ban ngày các chuyến tàu vẫn thường vui vẻ lại qua.

- Các chú chạy đi đâu đấy? Đứng lại! Tao đùa đấy mà! Khà-khà-khà! Tao đùa đấy! Đứng lại! Thằng trưởng có lời hỏi thăm các chú đấy! Đứng lại ngay! Hú-hú! Các chú ở đâu rồi?! Thằng Lỗ Thủng la âm lên rồi lắng tai nghe ngóng tiếng giày của hai bạn nhỏ.

Nó bước chệch qua bên và ngã xuống đường ray. Nó rống lên:

-Đồ khốn kiếp!

Tiếng vọng đáp lại: "...khốn kiếp!"

Tên gián điệp bật dậy, vung súng lên.

- Nhanh lên, Bút Chì ơi, nhanh lên! – Khéo Tay giục. Phía sau thằng Lỗ Thủng đang vừa chạy vừa hét:

- Chúng mày dừng hòng chạy thoát! Đồ khốn kiếp! Chúng mày bị bắt rồi!

Cứ thế cả ba đuổi nhau chạy trong đêm ngấn ngủ tới ga sau.

Ở trên mặt đất, sáng sớm tinh mơ có một người thợ điện đi đến ga. Ông ta rút chìa khóa ở trong túi ra mở toang hai cánh cửa đúng lúc Bút Chì và Khéo Tay đang nhảy theo từng bậc cầu thang một để chạy lên trên. (Ban đêm các thang ở ga tàu điện ngầm không chuyển động).

Thằng Lỗ Thủng cố đuổi theo mong tóm được chân một trong hai chú. Nó van nài:

-Đứng lại! Đứng lại! Bảo mà! Cửa ga khóa rồi! Chúng mày hết đường chạy rồi! Hết đường rồi! Đừng hấp tấp, những chú bé khốn khổ kia! Để yên cho tao thở đã! Chao ôi, tao mệt quá!

Thằng gián điệp kiệt sức ngồi phịch xuống bậc thang trên cùng để nghỉ. Bút Chì và Khéo Tay mặt mũi tái xanh tái xám đứng ngay trước mặt nó.

Hết đường chạy rồi.

“Thế là hỏng hết!” – Bút Chì nghĩ.

- Hi-hi-hi! Hề-hề-hề! – Thằng Lỗ Thủng sung sướng. – Chao ôi, tao mệt quá! Nào ngồi xuống đây ta nói chuyện.Nói tất cả. Ôi, tao thương các chú quá! Hi-hi-hi! Đây, chú mày, cái hộp rỗng này! Tao sẽ phá mày tung ra thành từng mảnh!

Nó giơ ra cho Khéo Tay trông thấy cái tuốc-vít lấy cấp được của người thợ nguội vào hôm Khéo Tay nghĩ ra cách làm cần đuổi chim.

Bỗng dưng sân ga sáng choang. Đó là người thợ điện đã bật đèn.

Chiếc thang nơi thằng Lỗ Thủng đang ngồi bỗng chuyển động về phía dưới. Thằng Lỗ Thủng tức giận:

-Đùa già mà ngốc thế này! Cứu tôi với! Dừng lại!

Nhưng chiếc thang vẫn cứ mặc nhiên đưa thẳng kẻ cướp xuống dưới mỗi lúc một xa hai người bạn nhỏ mệt lử của chúng ta.

ột ngày mới đã bắt đầu trong thành phố. Hai người bạn mệt mỏi bước đi trên vỉa hè.

Bút Chì ngáp:

- Ôi, tôi buồn ngủ quá! Đi về nhà đi, Khéo Tay.

Khéo Tay bảo:

- Hãy khoan đã. Chúng ta lạc vào đâu thế này, biết không?

Trên đường phố trang hoàng bằng những lá cờ nhiều màu. Ngay ở ga tàu điện ngầm còn treo tấm biển lớn:

CÁC EM NHỎ!

Hôm nay trong thành phố chúng ta có ngày hội lớn của các nhà kỹ thuật trẻ tuổi.

Bất kỳ em trai em gái nào cũng có thể tham dự ngày hội!

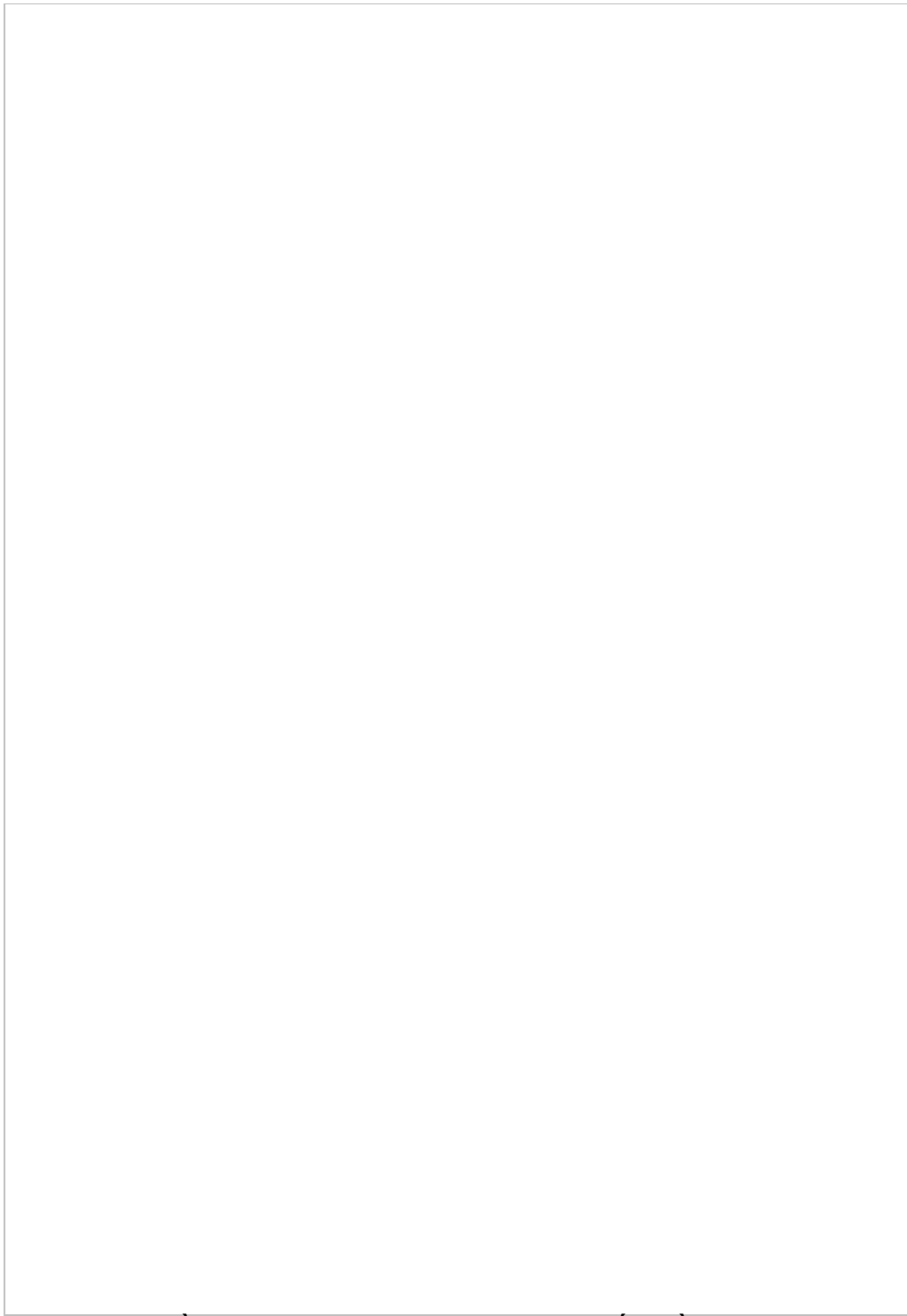
Thoạt đầu tất cả sẽ đi khắp các sân nhà, các phố xá và các ngõ hẻm với danh nghĩa đi để

THU NHẬP SẮT VUN

Ai thu nhập được nhiều, người ấy sẽ được công nhận là thắng cuộc.

Đúng mười hai giờ trưa trên đại lộ Mùa Xuân sẽ bắt đầu cuộc diễu hành của CÁC NHÀ KỸ THUẬT TRẺ TUỔI. Sau khi diễu hành xong, sẽ phát phần thưởng cho những người thắng cuộc. Có các trò chơi! Chiếu phim! Ca nhạc!

-Bút Chì ơi, chúng ta sẽ dừng lại ở đây thôi! Chúng ta sẽ tìm thấy bé Phất ở trong cuộc diễu hành đấy!

- Tôi bong lòng. Nhưng ta ngồi nghỉ một chút, không tôi mệt lắm rồi!

Chú người sắt bảo:

- Đứng đây, ta nên nghỉ một chút. Chân tôi đâu có phải sắt thép gì...

Ngồi nghỉ ở giữa đường không tiện. Vì vậy Bút Chì và Khéo Tay rẽ vào một vườn hoa nhỏ rập rập, bò xuống dưới một lùm cây và nằm ngủ trên đám cỏ mềm mại ấm áp.

Gió mùa hè lay động những ngọn cỏ. Lá cỏ khẽ cọ vào người Bút Chì và Khéo Tay. Tiếng lá cỏ rì rào như bài hát ru:

Bút Chì nói về tội nghiệp:

- Tôi díp cả mắt lại rồi.

- Tôi cũng vậy.

- Nhưng chúng mình có thể ngủ quên, lỡ mất cuộc điểu hành.

- Có vẻ lắm.

- Vậy thì làm thế nào?
- Cậu hãy vẽ một cái đồng hồ báo thức. Chúng ta lên đây và để chuông đánh thức chúng ta đúng lúc mười hai giờ.
- Tôi không biết vẽ đồng hồ báo thức.
- Thế thì vẽ con gà trống vậy.
- Vẽ gà trống á? Hà-hà. – Bút Chì cười khẽ và vẫn không mở được đôi mắt ngái ngủ.
- Cậu đừng ngủ vội, hãy vẽ con gà trống đi!
- Cậu nhạo mình làm gì? Tại sao tôi lại phải vẽ con gà trống?
- Vì gà trống bao giờ cũng gáy đúng giờ. Trước kia người ta nhờ có con gà trống mới đoán được giờ đây. Cậu vẽ con gà trống đi. Nó sẽ gáy đúng vào lúc mười hai giờ và chúng ta sẽ tỉnh dậy.
- Nửa phút sau Bút Chì và Khéo Tay đã ngủ say. Bên cạnh đó có con gà trống – đồng hồ báo thức đang oai vệ dạo chơi. Nó đang mổ những bãi cỏ và vẩy vẩy bộ lông đuôi ngũ sắc.

hằng gián điệp độc ác bước ra khỏi ga tàu điện ngầm, tả tơi như con chó no đòn. Nó lôi chiếc kính lúp ra nói lầm bầm:

- Bọn vô lại chạy đi đường nào rồi?

Nó nhìn mặt nhựa đường, nhưng không tìm thấy một dấu hiệu gì cả. Những người đi đường sớm nhất ngạc nhiên nhìn thẳng gián điệp. Bởi vậy thằng Lỗ Thủng vội vàng giấu kính lúp vào túi:

Có những chiếc xe ô tô chở hàng trên đường. Trên thành xe có dòng chữ:

“KẸO, SÔ-CÔ-LA, KEM”

Nhân ngày hội, xe chở kẹo, sô-cô-la, kem và hàng ngàn thức ăn ngon lành đến. Thằng gián điệp đói quá, cứ nhìn các xe chở bánh kẹo bằng cặp mắt thèm thuồng, mũi hít hít tứ phía.

“Cục! Cục! Cục!” – Thằng gián điệp thoáng nghe thấy âm thanh lạ lung. Âm thanh đó vang ra từ khu vườn nhỏ.

Thằng Lỗ Thủng tò mò và thận trọng rẽ vào lùm cây. Nó xuýt hét lên vì sung sướng, nhưng kịp nhét ngay cái mũi đang đội đầu vào mồm.

- Hề-hề! – Thằng Lỗ Thủng rút cái mũi ra, nói thì thầm: - Ra là chúng nó ở đây! Y như cá nằm trên đĩa vậy! Lần này chúng mày không thoát khỏi tay tao đâu. Cứ ngủ đi, lũ bò câu ơi! Ngủ đi, ngủ đi! Đến đêm tao sẽ đánh thức chúng mày dậy. Hề-hề! Còn mày, thằng người sắt ạ, thoát đầu tao sẽ dọa mày một chút, sau đó sẽ tháo mày ra thành từng mảnh. Còn mày thằng thợ vẽ đáng thương, tao sẽ đưa mày lên tàu của tao! Ngủ đi, ngủ đi!...

- Cục-cục-cục! – Con gà trống kêu bực bội.

- Xuyt! Con gà chết toi kia! Mày đánh thức chúng nó bây giờ!

- Cục-cục-cục! Cục-cục-cục!

- Ái chà, cái con gà quay gà rán này! – Thằng Lỗ Thủng nói run rít. – Lại đây! – Lại đây!

Nó vẫy tay gọi gà. Con gà trống kiêu hãnh không hề nghĩ đến chuyện chạy lại với nó. Thằng kẻ cướp giả vờ rắc rắc thức ăn xuống đất.

- Chích! Chích!

- Cục-cục? – Gà trống kêu lên, hỏi ra vẻ không tin.

- Chích! Chích! Chích! – Thằng kẻ cướp vẫn gọi gà làm ra vẻ hiền lành lắm.

Con gà ngốc nghếch tiến lại gần, kêu:

-Cục-cục!

Thằng gián điệp xông vào con gà, chả khác gì con cáo. Thế là mất chiếc đồng hồ báo thức.

Thằng kẻ cướp nhặt lá khô, bẻ cành cây, nhóm lửa, vật lông gà và thui.

Không ai trông thấy khói bốc lên. Mọi người còn mãi đi hướng khác.

Trong thành phố kèn trống đã vang lừng. Các chi đội em trai, em gái đang đi trên phố. Cùng đi với các em còn có nhiều xe ô tô vận tải mang biểu ngữ:

“THU NHẬT SẮT VUN”

Cuộc diễu hành bắt đầu.

Cửa sổ các căn nhà mở tung. Các cụ bà đứng trên ban công vẫy gọi:

- Mời các em đến nhà tôi! Tôi có một cái ấm sắt cũ không dùng được nữa.

Một cụ già khác kêu lên:

- Làm cứ như là ghê lắm ấy! Này các cháu, bà có một cái ấm cũ đun nước thật to. Nhận lấy, các cháu! Bà buộc dây thả xuống cho các cháu nhé!

Mọi người ở khắp xung quanh kêu lên:

- Các em ơi, lại nhà tôi đi! Đến gần nhà tôi đi!

Mọi người tự đem ra cho các em những đồ dùng bằng kim loại đã hỏng, hoặc không cần đến. Các em chắt lên xe ô tô nào xoong, nồi bếp, ấm chầy, vành bánh xe đạp và nhiều thứ lặt vặt khác.

Những em trực nhật phóng ngay đến chiếc lều vải và đem về Bộ tư lệnh các nhà kỹ thuật trẻ tuổi một tờ báo cáo về số lượng sắt vụn thu lượm được.

Kèn trống vang lên, vậy là Bút Chì và Khéo Tay vẫn không hề nghe thấy gì hết. Các chú ngủ quá say.

Tên kẻ cướp gặm xương gà, nhai rau rầu như một con chó.

- Ngon quá! Ngày nào tao cũng phải bắt thằng thợ vẽ vẽ gà mới được. Nhưng tao ngại rán lắm. Thôi, cứ để nó vẽ gà rán. Hề-hề!

Chuông đồng hồ thành phố gõ mười hai tiếng. Dàn nhạc lớn bắt đầu chơi một bản nhạc vui. Các nhà kỹ thuật trẻ tuổi, các nhà lắp máy trẻ tuổi đang đi thành đội ngũ đều đặn trên đại lộ Mùa Xuân.

Trong đoàn có bé Phất, chú bé người vẽ.

Các em mang theo các mô hình máy bay, tên lửa, vệ tinh nhân tạo, tàu, xe ô tô, máy liên hợp và hàng ngàn loại mô hình khác nhau. Các mô hình máy bay chong chóng quay tít; vệ tinh nhân tạo phát tín hiệu nhấp nháy phía trên đầu. Tên lửa cứ như muốn lao ra khỏi tay, phóng lên bầu trời xanh.

Dân phố đứng trên bao công hoan hô và tung hoa xuống. Ai cũng trông thấy tám biểu ngữ bé Phất vác trên vai:

Trên bầu trời thành phố có bóng bay và hàng đàn chim bồ câu. Trên quảng trường Những người chiến thắng, những người thắng cuộc đang bước lên lễ đài. Đó là ba em gái và ba em trai vui vẻ.

Các em được tặng xe đạp và máy ảnh.

Mọi người reo vang:

- Hoan hô! Hoan hô!

Khéo Tay tỉnh dậy. Chú mở một mắt ra và vội nhắm lại ngay vì trông thấy thằng gián điệp.

- Ôi, tôi nằm mơ, giấc mơ khủng khiếp quá!

- Đây không phải là giấc mơ đâu! – Bút Chì tỉnh dậy bảo.

- Im ngay! Không được làm ồn! – Thằng kẻ cướp rút súng ra. – Ngồi im! Đến tối sẽ theo tao đi!

- Bé Phất của chúng ta ở đâu? – Bút Chì thờ dãi. – Không có chúng ta, bé sẽ khổ lắm. Bé còn bé quá...

Chương 39

kể về chuyện tên cướp đã giúp Bút Chì và Khéo Tay ra làm sao.

hông hiểu sao các ngày hội thường trôi đi rất nhanh.

Chiều đến. Những người dân phố vui vẻ ca hát, nhảy múa trên các đường phố. Họ mua kem, mua kẹo và sô-cô-la.

Có hai người bạn buồn rầu đi qua các ngõ hẻm tĩnh mịch. Cùng đi với hai người có một thằng cướp vui tính.

Thằng cướp mĩa mai:

- Tao sẽ không tháo tung mày ra đâu. Tao sẽ quăng mày xuống sông. Mày làm bằng sắt, mày vốn sợ nước.

Chú người sắt Khéo Tay kiêu hãnh không trả lời. Chú đang tìm cách làm sao cứu được Bút Chì—anh bạn họa sĩ thần kỳ. Nhưng khẩu súng to khủng khiếp quá! Người to khỏe nhất trên đời cũng phải sợ khẩu súng này. Chú Khéo Tay bé nhỏ cũng sợ.

Thằng Lỗ Thủng ra lệnh:

- Đi đi! Đi đi! Cái tàu kia rồi! Cái tàu đẹp tuyệt vời.

Cả bar a đến bờ sông Thái Bình. Ở đó có một con tàu ba cột buồm mang tên “BÉ PHẤT”. Có một người chạy ra đón cả ba. Các bạn có biết là ai không?

Thuyền trưởng Bun-bun.

Bút Chì thì thầm:

- Chúng ta chết mất! Thôi, vĩnh biệt Khéo Tay!

Nhưng sao thằng Lỗ Thủng lại run lên thế kia.

- Đồ phản bội! Đồ phản bội! – Lão thuyền trưởng Bun-bun rống lên, chạy lại. – Đồ phản bội.

- Đứng lại gần tao! Tao bắn đây! – Thằng Lỗ Thủng xoay người chĩa súng vào thằng cướp biển.

Nhưng tay nó cứ run lên như thể không phải là cầm súng nữa mà là cầm một chiếc chổi ớn.

Thằng cướp biển lao đến như vũ bão. Thằng Lỗ Thủng hét the thé. Hai thằng kẻ cướp túm lấy nhau giằng co, lăn lông lốc trên đường nhựa.

Thằng Lỗ Thủng la lên:

- Nó giết người! Cứu tôi với! ... Mẹ ơi!

Thằng cướp biển gầm lên, đâm vào mũi thằng bạn nó.

- Tao sẽ không thế nữa! Tao đùa đây! Thằng Lỗ Thủng thét lên. – Tao đùa đây!

- Đây thì cho mày một quả đấm để thưởng cái trò đùa ấy! – Thằng cướp biển đáp lại và tông cho thằng bạn một quả vào tai.

- Tao bắt được thằng Bút Chì! Tao đã tìm thấy nó! Tao thật tốt! Tao là người thật thà nhất đời!

Trên trái đất này làm gì có người nào thật thà mà lại là gián điệp. Nhưng thằng gián điệp nào cũng muốn nhận mình là thật thà.

Thằng cướp biển định túm chỏm tóc thằng bạn, nhưng nó thôi không đánh nữa.

- Thế tại sao mày không nói ngay cho tao biết? Nào, đưa thằng Bút Chì ra đây!

Thằng gián điệp nhạo báng nó:

- Đưa ra! Lại thế cơ! Chúng chạy mất rồi!... Ôi, đau quá! A a a!...

Thằng cướp biển ra lệnh:

- Đuổi bắt! Theo tao! “Nhem Nhuốc” tiến lên!

Thằng Lỗ Thủng lau nước mắt, chạy theo nó.

út Chì và Khéo Tay nấp dưới thành cầu. Nhưng con chó “Nhem Nhuốc” đã chạy đến đây.

Khéo Tay nói thầm:

- Cậu vẽ con mèo đi!

Bút Chì run run vẽ ngay một con mèo xù lông.

“Meo!” – Con mèo cất tiếng kêu nhức nhối và cong lưng lên khi nhìn thấy con chó “Nhem Nhuốc”.

Con chó đen “Nhem Nhuốc” không chịu nổi sự láo xược như thế liền sủa lên chát chúa và xông vào con mèo. Mèo ta chạy luôn vào ngõ. Con chó và hai tên cướp lao ngay theo.

Khéo Tay và Bút Chì chạy dọc theo bờ sông Thái Bình.

“Gâu! Gâu!” – có tiếng chó sủa ở đằng xa.

- Nhanh lên, Bút Chì ơi, nhanh lên!...

Nhưng hai tên cướp sau khi nguyên rửa con chó ngu ngốc đã vội chạy tới bờ sông.

Hai chú bé chạy trốn gõ cửa mọi nhà kêu cứu, nhưng không ai mở cửa cho các chú. Mọi người đều ra đại lộ Mùa Xuân.

Lúc các chú đang còn ở trong ngõ thì có một chiếc ô tô chạy vượt qua. Không phải xe thường, mà là chiếc xe tưới nước, chiếc xe tưới nước sạch xuống đường phố, bụi cây.

Bút Chì và Khéo Tay chạy lại chỗ chiếc xe, vừa chạy vừa vẫy tay.

- Bác lái xe ơi, dừng lại chở chúng cháu đi với. Bọn cướp đang đuổi theo chúng cháu!

Nhưng người lái xe không nghe thấy. Bác ta nghĩ: “Bọn trẻ con đến là kỳ lạ. Tối rồi mà còn đuổi theo xe tưới nước”. Bác ta nghĩ thế nên cứ cho xe chạy qua và còn tưới nước ướt hết cả Bút Chì và Khéo Tay.

“Gâu! Gâu! Gâu!”

Bọn cướp đuổi kịp hai chú đến nơi rồi.

Bút Chì bảo Khéo Tay:

- Cậu chờ một tí để tôi vẽ khăn mặt. Cậu cần phải lau khô người ngay không có gì mát.

- Không có thời giờ nữa đâu! Chạy mau!

Nhưng Bút Chì bỗng nhận thấy Khéo Tay chạy bị chậm lại.

- Ôi, trông cậu làm sao ấy! Cậu ốm à?

“Tôi bị gì, - Chú người sắt buồn rầu nghĩ – tôi không thể chạy nhanh được nữa!” Ấy thế nhưng chú lại trả lời:

- Tôi cố tình không muốn chạy nữa! Tôi biết mình phải làm gì! Tôi sẽ đánh nhau!

- Cậu ốm thật sự rồi!

- Không, tôi không ốm đâu! Cậu chạy nhanh lên! chúng nó không bắt tôi đâu mà là bắt cậu đấy! Bọn cướp đang cần có cậu! Chạy đi! Tôi sẽ đánh nhau! Tôi sẽ cho chúng nó biết tay! Tôi sẽ bắt chúng nó phải thua! Tôi dũng cảm! Tôi khỏe! Rồi cậu sẽ thấy!

Chú Khéo Tay đứng sững lại ngay tại chỗ như người đánh bốc chuẩn bị bước vào trận đấu. Khéo Tay vung tay thật dũng mãnh làm cho Bút Chì phải tin.

- Thôi được, tôi sẽ chạy đi gọi cảnh sát!

Chú hôn bạn và chạy đi.

- Ái chà, mày bị bắt rồi! – Tên cướp biển quát Khéo Tay. – Thăng Bút Chì đâu?

- Chúng mày không thấy được Bút Chì đâu!

- Tao sẽ đập nát mày! – Thăng cướp biển giương oai.

Khéo Tay quát lại:

- Ái chà, mày chỉ là một cái chổi lông xù. Cứ lại đây! Tao thì vật cho trụi râu!

- Cái gì? – Lão thuyền trưởng Bun-bun tái mặt đi vì tức giận.

- Đánh! – Thăng Lỗ Thủng xui. – Này Khéo Tay mày hãy khai Bút Chì ra không có thì tao bắn!

Nhưng chú người sắt không hề run sợ. Chú cười vang như chuông.

Thăng Lỗ Thủng giơ khẩu súng lục khủng khiếp ra ngắm.

Viên đạn trúng vào ngực Khéo Tay và bị bật ra.

- Hoan hô! Đạn không xuyên thủng được người tao! – Khéo Tay nhảy lên nhúc nhúc vào thăng gián điệp Lỗ Thủng.

Thăng Lỗ Thủng ngã xuống mặt đường.

- Chiến thắng rồi! – Khéo Tay kêu lên và húc vào tên cướp biển.

Lão thuyền trưởng Bun-bun tái người đi vì đau. Nhưng chú Khéo Tay bị han gỉ không còn đứng vững được nữa. Chú ngã. Mọi thứ đảo lộn trước mắt chú. Con chó “Nhem Nhuốc” ngoan vào gót chân chú lôi đi.

Thăng cướp râu xồm lao người vào đâm chú. Thăng Lỗ Thủng còn nằm trên đường nhựa cũng nói chen vào:

- Hãy đánh thăng Khéo Tay đi! Nó kiệt sức rồi! Đánh!...

Khéo Tay nhảy lên – và -... “huých”! Thăng râu xồm hai hàm răng vập vào nhau, đổ kênh vào thăng gián điệp.

- Cứu tôi với! ... - Thăng Khéo Tay bị nghẹt thở, van nài.

- Chiến thắng rồi! – Khéo Tay nói không ra hơi. Tay chân chú cử động rất khó khăn.

Thăng gián điệp Lỗ Thủng láu cá lén thò tay vào túi lấy ra cục nam châm ăn cắp được ở trong cửa hàng đồ chơi, nhìn về phía Khéo Tay. Chú người sắt bị ngã mê man bất tỉnh. Chú bị dính chặt vào cục nam châm.

- Hề-hề! – Thăng Lỗ Thủng giọng khàn khàn – Chiến ... thắng!

- Chiến thắng! – Lão thuyền trưởng Bun-bun rên rỉ. – Cần phải trói nó lại.

Hai tên cướp ra sức trói chú Khéo Tay đáng thương.

- Đây mới là lúc tao phá tung mày ra thành từng mảnh, cái thăng người sắt kia!

Tên cướp rút luôn cái tuốc-nơ-vít ra. Cái tuốc-nơ-vít này nó ăn cắp được của bác thợ nguội. Nó xoay đầu nọ sang đầu kia, quay tít trong tya rồi lại còn ngửi nữa. Nhưng hai tên cướp làm sao biết sử dụng cái tuốc-vít. Trước đây nó đã dùng đến tuốc-vít bao giờ. Bởi thế nó không sao làm được nên chuyện gì.

Thăng Lỗ Thủng vứt cái tuốc-vít đi. Cái tuốc-vít rơi xuống đất kêu thành tiếng và lăn đi.

- Kia có lỗ thủng! Thăng cướp râu xồm bảo.

- Tao không phải ở đây. Tao ở đây cơ mà! – Thăng Lỗ Thủng đáp.

- Tao không nói mày. – Thăng cướp biển nói lại. – tao nói là ở trên mặt đường có lỗ thủng. Trên miệng lỗ có tám lưới.

Thực ra, trên mặt đường có một lỗ thủng có nắp đây bằng những thanh gang. Đường phố trong bất kỳ thành phố nào cũng có những tấm “lưới” gang như vậy. Đó chính là cái cửa cống. Nước mưa thường chảy dồn vào đó.

Mắt thăng gián điệp sáng lên:

- Chúng ta vứt thăng Khéo Tay xuống đấy! Nước ở đấy sẽ chảy thành sông! Hề-hề! Thăng này sẽ

chết chìm và không bao giờ đánh được chúng ta nữa.

- Nước chảy đi đâu tao không biết! – Lão thuyền trưởng Bun-bun cất tiếng. – Lão thuyền trưởng Bun-bun cất tiếng. – Nhưng cái thằng thợ vẽ Bút Chì bậy bạ lại tự chạy đến với tao kìa!

Chú Bút Chì đang cố sức chạy trong ngõ hẻm không một bóng người. Chú nghe thấy tiếng súng. Thế là chú chạy lại cứu bạn.

- Không được động đến Khéo Tay! Phải thương Khéo Tay!

- Đâu có chuyện ấy! – Thằng cướp Lỗ Thủng vẫn kéo chú Khéo Tay bất động đến cửa cống.

Bút Chì thất vọng lao vào hai tên cướp có vũ khí. Chú khóc lóc, chú hét lên và giãy giụa. Nhưng bọn cướp vẫn trối chú, cho vào bao, sau đó ném Khéo Tay xuống cửa cống.

Có tiếng nước róc rách ở phía dưới...

Chú người sắt nhỏ chết mất rồi! Khéo Tay chết rồi! Bọn cướp đem Bút Chì đi! Tôi không thể nào kể tiếp được nữa! Tôi chỉ còn nói được mỗi câu:

“THẾ LÀ HẾT”.

ôi không định kể tiếp nữa thì Vê-nhi-a bỗng xuất hiện trong ngõ hẻm. Vê-nhi-a có vẻ không được vui. Cậu ta không được tham gia tuần hành. Cậu ta cũng thu nhặt sắt vụn. Lúc đầu cậu ta lượm được cái thùng đựng rác. Nhưng mọi người bảo cậu:

- Đây không phải là sắt vụn. Đây là một thứ đồ dùng rất tiện lợi, nhất là đối với những trẻ em nhỏ vừa đi đường vừa ăn kẹp hộp hoặc gói giấy...

Nhưng Vê-nhi-a không chịu nghe cho hết câu. Cậu ta chán nản nhổ bọt vào cái thùng rác và đặt nó ra giữa quảng trường. Cậu ta trở về nhà với vẻ hết sức bức bối và ngồi xem truyền hình.

Cậu ta bật máy lên, xem chính các cảnh ngày hội diễn mà cậu ta không được tham dự.

Vê-nhi-a ngồi mãi xem bọn trẻ vui vẻ. Cậu ta tự bảo: “Mình chưa hề thấy chuyện thu nhặt sắt vụn bao giờ! Mình đâu có làm cái trò vớ vẩn ấy!”

Trên màn ảnh, mọi người nhảy múa ngay trên quảng trường có cái thùng rác mà Vê-nhi-a định nhặt. Các em nhỏ ăn kem, vứt giấy gói vào thùng rác.

Vê-nhi-a tắt máy truyền hình. Cậu ta thấy buồn liền đi ra phố. Và khi cậu đến bờ sông Thái Bình thì nhìn thấy như có hai người xách bị rẽ ngoai vào phía đầu hồi một căn nhà.

Vê-nhi-a nhìn suốt dọc đường và huýt sáo miệng. Trên mặt đường nhựa sạch bong, ngoài cái nắp cửa cống ra không thấy một cái gì, nếu như không có ai đánh rơi.

Vê-nhi-a đi đến chỗ cửa cống và bước qua.

“Có cái gì đó sáng lấp lánh”.

Vê-nhi-a thò tay vào khe nắp cống lôi ra chú Khéo Tay bị dính vào cục nam châm.

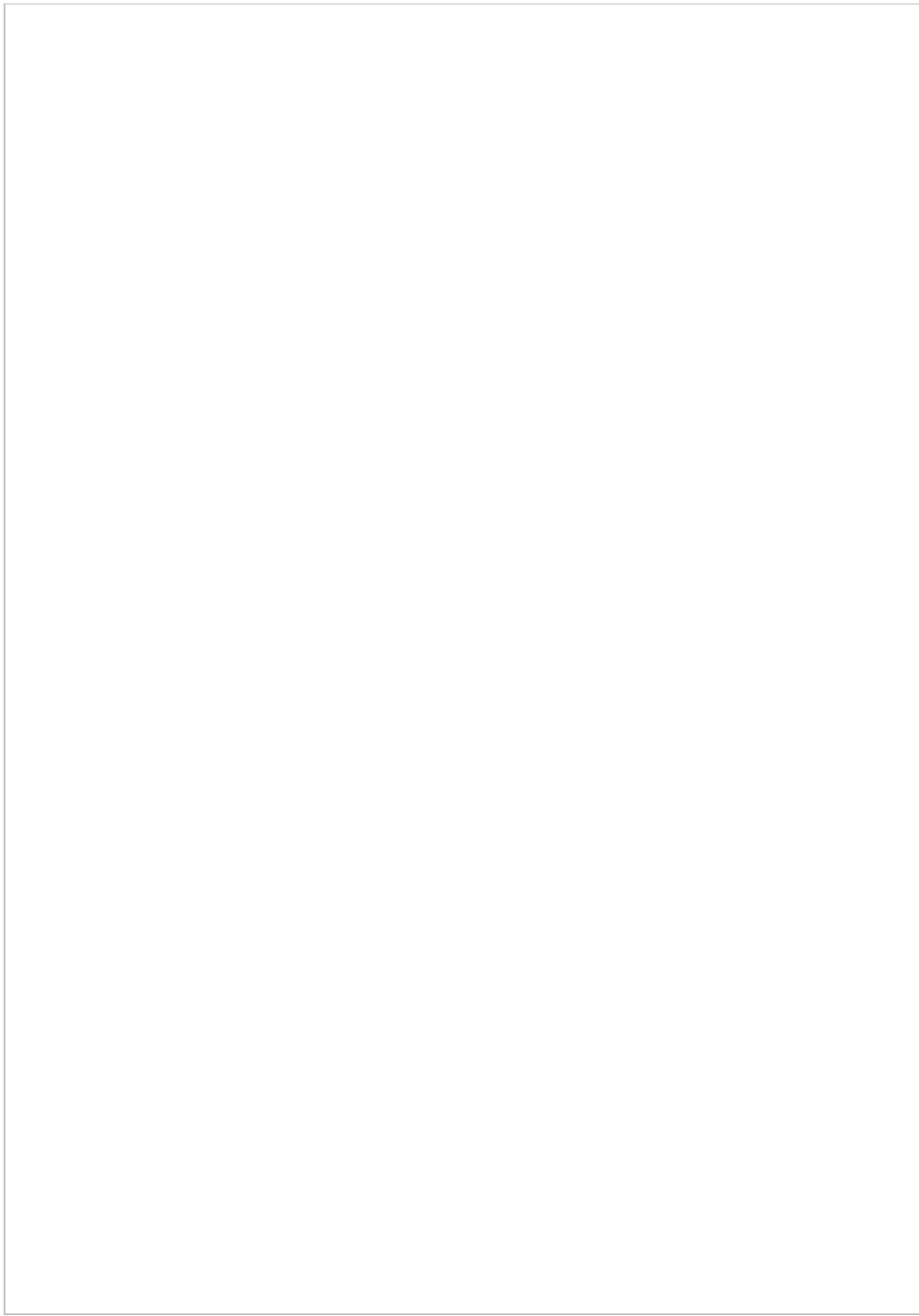
Không thể như thế này được! Chẳng lẽ đây lại là Khéo Tay!

Đúng! Đúng là Khéo Tay! Chú người sắt đã không bị rơi xuống đáy. Cục nam châm dính vào nắp cống. Khéo Tay bị treo dính vào cục nam châm. Ohias dưới người chú nước chảy cuồn cuộn. Nhưng Khéo Tay không nhìn thấy gì và cũng không nghe thấy gì hết.

- Sắt! Sắt vụn! – Vê-nhi-a mừng rỡ - Ta tự tìm thấy! Ta sẽ được thưởng một cái xe đạp! Lại còn cả máy ảnh nữa chứ! Mọi người sẽ chết vì ghen tị... Ta phải chạy ngay đến quảng trường Những người chiến thắng!

Cậu ta vung chú người sắt lên chạy tới.

đếm Quảng trường. Vê-nhi-a tự hào đứng vào đội ngũ những nhà kỹ thuật trẻ tuổi và giơ lên phía trước thứ đồ vật mình tìm thấy.

Mọi người khen ngợi Vê-nhi-a”

- Cậu giỏi lắm! Cậu đã đem về được những chi tiết máy rất lạ bị gỉ, nhưng vẫn hãy còn tốt. Chúng ta sẽ đưa cái này đến nhà máy để nấu lại. Từ những kim loại này sẽ làm thành những đồ chơi; có khi làm được cả xe ô tô nữa. Cậu có muốn ăn kem không?

- Thế máy ảnh đâu?

- Máy ảnh hết rồi.

- Thôi thế thì đưa cho tôi xe đạp cũng được. Ngày mai tôi sẽ đến lấy máy ảnh.

- Chúng tôi đã tặng hết xe đạp cho những người thắng cuộc rồi. Cậu đem đến một cân chín lạng sắt vụn thôi. Còn người thắng cuộc chiếm giải nhất đã lượm được những hai mươi một cân...

Vê-nhi-a về tay không. Cậu ta đi lững thững dọc theo phố và bỗng trông thấy cái thùng rác. Cái thùng rác này chính là cái mà Vê-nhi-a định nhặt làm sắt vụn.

- Mày sa lưới rồi!

Cậu ta đã tung cái thùng rác.

Thùng rác lăn lông lốc; giấy gói kem bay tung ra. Không ai nhận thấy điều ấy vì mọi người đều đang vui vẻ.

Vê-nhi-a đuổi theo cái thùng, đá bồi thêm một cái nữa và chạy theo đà lăn của cái thùng về phía bờ sông Thái Bình.

- Tất cả là tại mày! – Vê-nhi-a nổi xung với thùng rác. – Tao sẽ lấy đinh đâm thủng mày ra và đem làm sắt vụn. Để cho mọi người không còn nói được mày là một vật có ích nữa!... Không, tao không cần phải đâm thủng mày nữa. Dù sao thì cũng hết xe đạp rồi. Tao sẽ ném mày xuống sông. Cho mà cười!

Vê-nhi-a chạy huỳnh huých ra bờ sông Thái Bình, ra con sông giữa đêm tối, chạy dọc theo các lối ngõ yên tĩnh.

Chương 42

là chương Vê-nhi-a trở thành tên cướp biển và hét: “Ồi, mẹ ời!”.

ên đến tàu bọn cướp lôi Bút Chì trong bị ra và trói lại. Thằng Lỗ Thủng nhìn nọt:

- Chú Bút Chì bé bỏng ời! Để mở đầu xin chú hãy vẽ cho chúng tôi một cái bánh ngọt đi!

- Một thùng rượu vang! – Thằng cướp biển đòi hỏi. Như những kẻ cướp được miêu tả trong sách, thằng nào trong bọn chúng cũng thích rượu vang. – Rượu vang! Tao đang khô cả cổ đây!

- Tôi không vẽ gì hết! – Bút Chì nói nhỏ, nhưng cương quyết. – Các ông đã giết Khéo Tay. Tôi thà chết, chứ nhất định không vẽ.

- Không vẽ hả? – Thằng cướp biển nhăn mặt. – Thế thì tao sẽ nện mày! Vẽ ngay! Đã bảo mà! Nào!

Nhưng chú họa sĩ tí xiu không trả lời. Chú buồn rầu nhìn qua khuôn cửa sổ tròn tròn xuống mặt nước sông đen thẫm mà anh bạn Khéo Tay rất sợ.

Mặc cho bọn cướp quát nạt, dỗ dành, Bút Chì không hề nói một lời.

- Nhốt nó lại! Trói lại! Cho nhìn đói!

- Còn chúng ta thì sao?

- Chuyện vặt! – Thằng cướp biển râu xồm phẩy tay. – Chúng ta sẽ bắn lấy vài chục con bò câu. Sẽ ăn thịt bò câu rán. Ngày mai tàu của tao sẽ rời bỏ cái thành phố chết tiệt này bơi ra đại dương, ở đó tao sẽ bắt thằng thợ vẽ phải vẽ! Trên con tàu này tao là thuyền trưởng! Ngày mai tao sẽ ra lệnh: “Kéo buồm lên!...”.

Thằng Lỗ Thủng sợ hãi hỏi:

- Ai sẽ kéo buồm?

- Tất nhiên là thủy thủ rồi!

- Thủy thủ! Thủy thủ nào? Thủy thủ ở đâu?

- Một khi tao đã là thuyền trưởng. – Thằng cướp biển bảo – thì thủy thủ sẽ là mày!

- Tao không phải là thủy thủ! Tao không biết kéo buồm! Tao yếu lắm! – Thằng gián điệp rên rỉ.

- Chuyện vặt! Chuyện vặt! Tao sẽ dạy mày. Sức mày dùng là yếu rồi. Trên tàu của tao không có đội thủy thủ. Giá mà chúng ta có thêm một thằng cướp nữa. – Lão thuyền trưởng Bun-bun nói.

Có tiếng gì lẩn lộn cọc ở trên bờ. Hai tên cướp nhảy lên sàn tàu. Vê-nhi-a lăn thùng rác ra đến bên dò của cửa hàng bán đồ chơi trên mặt nước. Thùng rác lăn lông lốc trước bàn chân của Vê-nhi-a chẳng khác nào quả bóng văng ra khỏi chân cầu thủ. Nhưng Vê-nhi-a vẫn cố đuổi theo cái thùng tác và lại dùng chân đạp. Vê-nhi-a đã làm thùng rác bị bẹp một bên. Cậu ta hét:

- Sút! Sút! Gôn này!

Vê-nhi-a cảm thấy thật vui là đằng khác. Tha hồ làm ồn, hò hét mà chẳng hề bị ai mắng. Không có ai ở đây biết: mọi người đều đi dự hội.

- Ái chà, mày đúng là một thằng kẻ cướp.

Đó là cánh cửa sổ ở trên gác ba mở ra. Một bà cụ già ngái ngủ, thò đầu ra ngoài.

- Mày làm cái gì đấy hả?! Đồ kẻ cướp! Tao sẽ cho mày biết tay!

Thằng Lỗ Thủng kêu lên:

- Thuyền trưởng, ngài nghe thấy không? Nó là một tên cướp! Chúng ta đang thiếu nó. Nó sẽ làm thủy thủ! Tao cũng muốn chỉ huy!

Lão thuyền trưởng Bun-bun rung rung bộ râu, vỗ vỗ vào ngực.

- Này, ngài kẻ cướp đáng kính ơi! Ngài có muốn lên tàu của tôi không? Tôi là thuyền trưởng! Xin mời lên đây!

- Ai? Tôi lên tàu hả? – Vê-nhi-a không tin vào chính cả tai mình, hỏi lại.

- Tất nhiên là ngài rồi! Xin mời ngài lên tàu!

Vê-nhi-a say sưa bước đến chỗ lan can. Trước mắt cậu ta hiện ra một chiếc tàu buồm đẹp tuyệt vời đang trông chừng trên sóng.

- Chào! – Lão thuyền trưởng Bun-bun ra lệnh. – Bắn súng chào!

Cứ y như là ở trong phim ấy. Súng đại bác nổ. Khói trắng bốc lên phía trên cột buồm. Trên tầng ba cửa sổ đóng sập lại.

- Hoan hô! – Thằng kẻ cướp Lỗ Thủng kêu lên.

- Tuyệt thật! Vê-nhi-a cười.

Một chiếc cầu gỗ mảnh được lao ra nối tàu với bờ. Sóng đẩy tàu sát tận bờ. Vê-nhi-a nhảy lên sàn tàu. Thoạt đầu thuyền trưởng ôm lấy Vê-nhi-a như ôm bạn cũ và cọ cọ râu vào cậu ta. Sau đó thằng gián điệp Lỗ Thủng vỗ vỗ vào vai cậu.

Thằng cướp biển nháy mắt:

- Tuyệt quá, anh bạn ạ! Làm ăn ra sao? Cướp được nhiều không?

Vê-nhi-a ngạc nhiên:

- Tôi ấy hả? Tôi không ăn cướp...

- Cứ kể đi! Khả-khà! Cứ nguyên như vậy cũng đủ để tụi mình tin chú mày rồi! Chính cậu là kẻ cướp! Hãy nói cho bọn này biết biệt danh của cậu là gì?

- Cái gì? Biệt danh nào?

- Thì tên cậu là gì chẳng hạn?

- Tôi là Vê-nhi-a.

- Còn tao là thuyền trưởng Bun-bun.

- Hình như ông là thuyền trưởng nổi tiếng lắm thì phải. – Vê-nhi-a nói. – Tôi đã được thấy ông ở đâu đó.

- Tất nhiên là tao nổi tiếng! Mày có muốn đi biển nhảy sóng với tao không? Rẽ trái, rẽ phải ấy mà.

- Muốn! – Vê-nhi-a kêu lên. – Tôi muốn lái tàu rẽ trái, rẽ phải.

- Rất tốt! Tao sẽ tuyển mày vào đội cướp... Chúng ta sẽ cùng đi ăn cướp. Sẽ bắn, giết, đốt, cướp.

- Tôi không biết ăn cướp! – Vê-nhi-a nói.

- Hi-hi! Cu cậu này khôn thật! – Thằng Lỗ Thủng cười. – Có lẽ nào mày chưa bao giờ cướp tàu và đánh đắm tàu của kẻ khác.

- Khả-khà! Chúng tao sẽ dạy mày! – Thằng cướp biển nói. – Bây giờ chúng ta đã có một đôi tàu rồi! Chúng ta sẽ là những kẻ vô công rồi nghề... những tên cướp!

- Tôi không phải là cướp! – Vê-nhi-a không hiểu gì cả, nói nhanh. – Tôi không muốn ăn cướp!

Đến bây giờ cậu ta mới ngấm nhìn bộ mặt của bọn cướp, nhìn con dao găm và súng lục. Vê-nhi-a thấy khiếp đảm.

- Mày muốn gì?! – Tên cướp biển tối mặt lại.

- Tôi muốn đi biển, muốn vượt sóng...

- Đi biển hả? Lỗ Thủng ơi, mày nghe thấy chưa, nó muốn đi biển! Rẽ trái! Rẽ phải! Thế mày còn muốn gì nữa? – Lão thuyền trưởng lạnh lùng hỏi.

- Tôi muốn về nhà! – Vê-nhi-a sụt sịt.

- Đồ phản bội! – Tên cướp biển “sủa” lên. – Đồ phản bội! Mày muốn chạy hả?! Treo cổ nó lên cột buồm, đồ dê tiện!

Lão thuyền trưởng lấy dây, nhưng thằng Lỗ Thủng nói thêm vào tai nó:

- Đừng treo cổ nó, thuyền trưởng. Chúng ta sẽ không lấy đâu ra thủy thủ.

Vê-nhi-a sợ hãi, hét lên:

- Tôi sẽ mách mẹ!

- À-à-à – Bọn cướp cười. - Ồ-ồ-ồ!

- Mẹ ơi! – Vê-nhi-a kêu lên.

Cậu ta muốn nhảy lên bờ. Nhưng bọn cướp túm lấy cậu ta, trói lại và tống vào chỗ Bút Chì bị giam.

Ở trên bờ sông các xe tải chạy âm ầm, trên thành xe có dòng chữ:

“THU NHẬT KIM LOẠI”

Xe ô tô tải chạy đến cuối thành phố, đến quảng trường Thợ Luyện Kim.

ạn đã thấy người ta quấy bột thế nào chưa? Còn cách nấu bột khoai tây? Bột có thể quấy được. Quấy bột không có gì khó lắm. Nhưng còn định sắt liệu có thể quấy lên như bột được không? Quấy làm sao cho định chảy ra thành nước ấy? Chúng ta sẽ khám phá ra chuyện này.

Ở cuối thành phố, trên quảng trường Thợ Luyện Kim có một nhà máy khổng lồ làm việc suốt đêm. Trong nhà máy này, có một lò nấu bằng đá khổng lồ.

Ở đó có một ngọn lửa rất nóng, chói sáng đến mức không thể nhìn bằng mắt bình thường được. Người ta nấu chảy kim loại trong những lò như vậy. Kim loại nóng như lửa, sánh như hồ. Kim loại chảy như chiếc kem đặt lên trên bếp.

Người thợ luyện kim đi đến bên lò. Người thợ luyện kim có tên gọi như vậy là vì người đó biết nấu chảy tất cả các loại thép rắn. Người đó nhìn được thép chảy nhờ chiếc kính xám và bảo:

- Ôn rồi!

Có điện thoại gọi người thợ luyện kim.

- Thợ luyện kim nghe đây. – Người đó nói vào máy điện thoại.

Có tiếng đáp lại:

- Xin mời anh đến kho một chút. Anh xem giúp hộ các em bé đem đến đây thứ kim loại gì.

- Được. Sắp hết ca rồi. Thế nào tôi cũng đến.

Đến sáng thì ca đêm xong việc: Người thợ luyện kim cởi áo bảo hộ ra và đi đến kho.

- Thứ kim loại các em đem đến đây tốt lắm! – Người đó khen. – Các em bé rất giỏi! Nhưng cái máy gì mà buồn cười thế này?

- Máy gì? – Người giữ kho hỏi. – À, cái này ấy à? Tôi cũng chẳng biết nữa. Nào là lò xò, nào là ốc vít, cái máy đến lạ! Nhưng một khi nó đã đến tay chúng ta thì có nghĩa là không ai cần cái máy han gỉ này nữa. Cần phải đem luyện và đúc lấy một cái gì đó cần thiết. Nhưng này, trông nó giống như người ấy! Anh có cảm thấy thế không?

- Vâng, rất giống. Thôi tôi đây là một thứ đồ chơi. Đồ chơi bị hỏng! Này bác, bác cho tôi đi. Thằng bé Chi-mua nhà tôi nó đã là nhà kỹ thuật trẻ tuổi từ lâu rồi. Nó chữa được đồ chơi.

- Thì anh cầm lấy. Nhưng chữa được cái này, con trai anh mất khối thì giờ ra đấy.

- Cái này sẽ có ích đối với cháu. Cháu nó thích làm thợ. – một người thợ chính cống. Cảm ơn bác. Chào bác!

- Xin chào!

Người thợ luyện kim đi ô tô điện số mười lăm đến ngõ Sạch Sẻ. Ông ta gói chú người Sắt bé nhỏ han gỉ vào tờ báo.

Người thợ luyện kim bước lên tầng sáu, bấm chuông phòng số 21. Chú bé Chi-mua ra mở cửa. Vâng, đúng là chú bé Chi-mua ấy! Các bạn còn nhớ cha Chi-mua là thợ luyện kim chứ?

- Con chào bố! – Chi-mua nói.

- Chào con! Này quà cho con đây – một chú người sắt. Con nghĩ xem chúng ta làm thế nào chữa được chú ta?

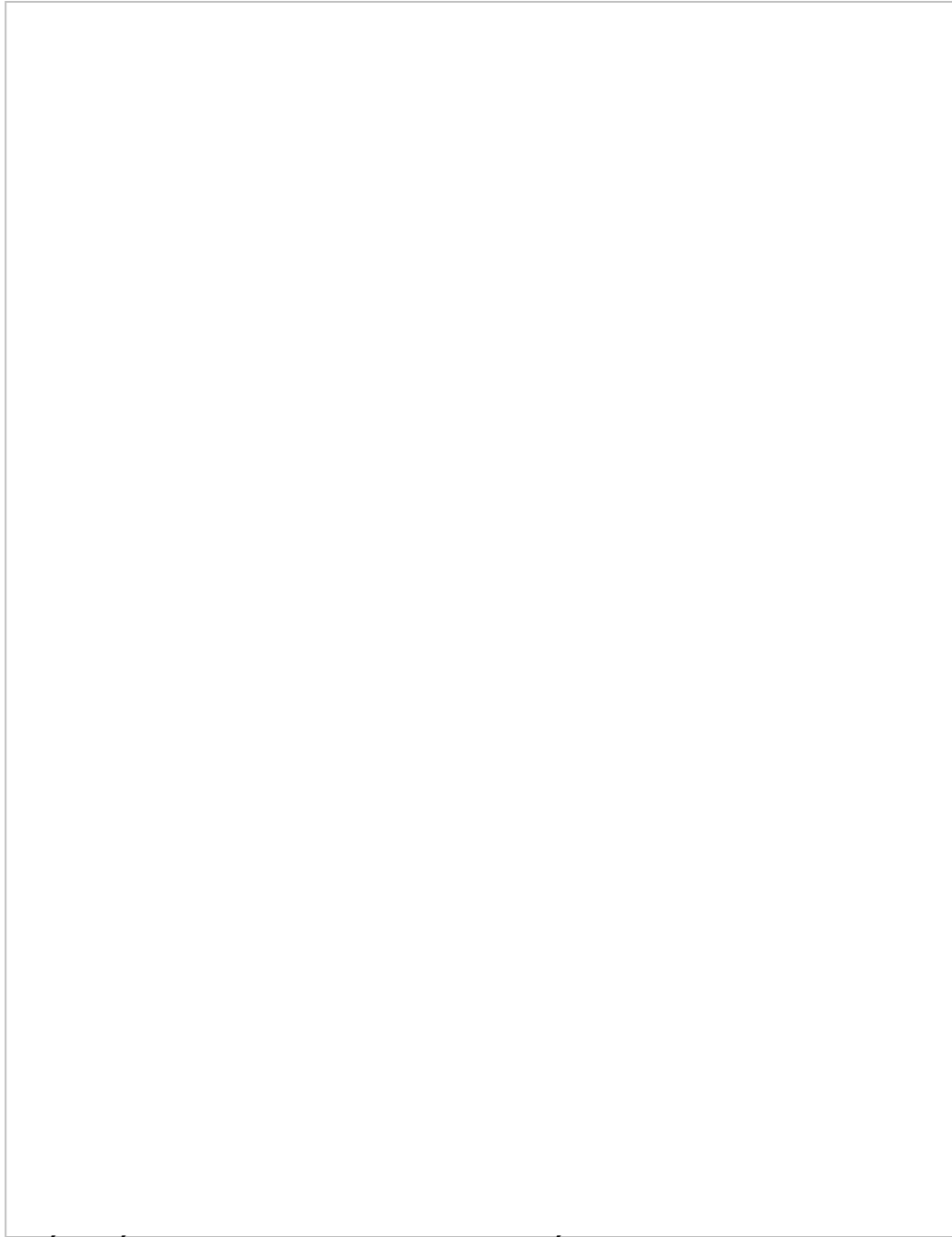
Chi-mua nói:

- Cần phải lau dầu, xiết lại ốc vít và sơn chú ấy.

Chi-mua nhìn món quà của cha cho và bỗng kêu lên.

- Con biết chú ta rồi! Ba ơi, đây là Khéo Tay.

- Khéo Tay nào? ... À, ừ! – Cha Chi-mua bỗng nhớ ra. – Ba không nhận ra đây! Chú ta bị lỏng lẻo hết! Chắc hẳn gặp chuyện gì không may! Cần phải chữa ngay chú ấy! Chú Khéo Tay thật tội nghiệp.

Chi-mua lau dầu, lấy giấy nhám đánh cho chú người sắt sáng lên như mới. Chú ta lấy tuốc-vít vặn chặt các đinh ốc. Sau đó chú ta lấy giẻ lau khô Khéo Tay rồi sơn một lớp sơn ê-may trông như mới. Khéo Tay trở nên rất đẹp. Nhưng chú người sắt vẫn bất động.

- Làm gì bây giờ? – Người thợ luyện kim nhún vai.

Chi-mua tự nhận:

- Có lẽ con không chữa được. Ba ơi, để con vào Câu lạc bộ các nhà kỹ thuật trẻ tuổi, gọi cậu bé con ông Bút Chì nổi tiếng, tên là Phát ấy! Cậu ta rất khéo tay! Cậu ta sẽ chữa được!

- Thôi! Khoan đã, - Cha Chi-mua ngăn lại. – hai cha con mình sẽ đem Khéo Tay đến đây. Ở đây có nhiều thợ. Ba nói thật là ba chưa tin cái cậu bé con ông Bút Chì ấy lắm đâu...

ở đây có những cái thảm biết chạy và cái cửa biết nói.

âu lạc bộ các nhà kỹ thuật trẻ tuổi nằm trên phố Thiết Kế. Chi-mua và người thợ luyện kim bước đến một chỗ có cái cửa cao, không tay nắm. Nhưng hai cánh cửa bỗng tự mở ra.

Cửa tự động mở. Nó nói rất lễ độ: “Xin chào”.

Một tấm thảm rất đẹp, bỗng tự trải ra dưới chân hai cha con và cũng nói được tiếng người:

- Các vị tới bộ môn nòa?

Đây cũng là một tấm thảm tự động.

- Chúng tôi chưa biết. – Người thợ luyện kim đáp, và tấm thảm dừng lại.

Trong phòng lớn có treo chân dung bé Phất nổi tiếng con ông Bút Chì. Phía trên trái phòng có mấy em bé đang xem xét một cái máy gì đó. Các em gõ gõ, vắn vắn. Các em nói với người thợ luyện kim, lúc bấy giờ đi đến chỗ các em:

- Chúng cháu đang làm một người máy giữ áo khoác ngoài. Người máy sẽ tự cởi áo, cởi giày cho khách.

Người thợ luyện kim bảo:

- Các em ạ, chúng tôi đem đến đây một chú người sắt bị hỏng, cần phải chữa. Có em nào chữa được không?

Chi-mua nói:

- Cậu Phất, con ông Bút Chì ấy!

- Tất nhiên rồi, - Các em bé tán thành – con ông Bút Chì là một người thợ nổi tiếng. Không có ai giỏi hơn cậu ấy đâu!

Người thợ luyện kim đề nghị:

- Thế thì xin mời chú ấy ra đây giúp.

Các em bé đáp:

- Ô, phải chờ, bác ạ. Cậu ấy rất bận. Hiện giờ có đoàn đại biểu của nhà máy sản xuất kem đến gặp cậu ấy có một việc cần thiết. Cậu ấy phải nếm kem nhãn hiệu “Bé Phất”. Đây là một loại kem mới!

- Nếu kem đúng là một việc quan trọng – Người thợ luyện kim nói – nhưng tôi đề nghị cứ gọi giúp chú ấy ra đây. Chú người sắt này gặp chuyện không may!

Các em bé nhìn chú người sắt nằm bất động rồi lắc đầu. Sau đó các em ấn vào những cái nút gì sáng sáng gắn trên tường. Trong phòng vang lên một tín hiệu báo đồng trầm trầm. Trên màn ảnh vô tuyến truyền hình hiện ra. Mọi người trông thấy bé Phất đang ngồi nếm kem ở trong phòng. Chú bé hỏi, giọng không được hài lòng:

- Ai gọi tới đây?

Các em bé nói:

- Chúng tôi đang cần ảnh. Rất cần được anh giúp đỡ!

- Không thấy tôi đang bận sao?

- Xin lỗi anh. Việc này rất cần, không có anh không xong được.

- Thôi được, nếu đã vậy, - Cậu bé con ông Bút Chì nói rít giọng vẻ quan trọng. – tôi sẽ ran gay.

Cậu ta từ từ đi ra chẳng khác gì cách đi của một con người nổi tiếng:

- Có chuyện gì vậy?

Cậu chữa giúp cho chú người sắt...

Bé Phát trông thấy Khéo Tay, liền chạy bổ lại. Bé kêu lên:

- Anh Khéo Tay ơi! Anh Khéo Tay ơi! Sao anh lại không đi được thế này? Ai làm cho anh bị hỏng thế này?!

- Cần phải chữa cho anh ta đã! Rồi anh ấy sẽ nói ai làm hỏng. – Các em bé góp ý.

- Tôi... Tôi không chữa được. Tôi không biết chữa! – Bé Phát khóc nức nở, đau xót nói. – Tôi không biết làm gì hết! Tôi không làm được tàu buồm đâu. Chính anh Khéo Tay làm đấy! Anh Khéo Tay khổ quá đi! – Chú bé nói, nước mắt chảy tràn xuống má.

Người thợ luyện kim điềm tĩnh nói:

- Thôi đừng để phí thời gian. Ai chữa được cho chú người sắt bây giờ?

- Chúng cháu! – Các em bé đáp.

- Để con thử! – Chi-mua thốt lên.

- Tốt lắm! Lấy dụng cụ ra đây! Theo tôi cần phải kiểm tra lại các ốc vít mới được.

Các em bé vặn chặt lại ốc vít cho chú người sắt, rồi kiểm tra lại các lò xo.

Và thế là Khéo Tay mở được mắt ra.

- Ô, bé Phát! Chi-mua! Sao tất cả lại ở đây? Bọn cướp đâu rồi? Bút Chì đâu? – Khéo Tay kêu lên và đứng bật dậy. – Bọn cướp giết chú Bút Chì mất thôi! Chúng có súng lục! Chúng chiếm tàu rồi!

Người thợ luyện kim nhún vai:

- Bọn cướp nào? Súng lục nào?

- Tên cướp biển và thằng gián điệp Lỗ Thùng ấy!

Người thợ luyện kim thở dài:

- Hiểu rồi! Chú người sắt tội nghiệp đọc nhiều sách về bọn gián điệp và bọn cướp biển...

Chú người sắt kêu gọi:

- Hãy mau mau ra bờ sông Thái Bình cứu Bút Chì!

Bé Phát bật khóc:

- Cứu Bút Chì, ba em, mau đi!

- Ba ơi, ba giúp chúng con mau đi! – Chi-mua nói.

hiếc tàu “Bé Phát” với lá cờ kẻ cướp màu đen đã ra khơi. Hai tù binh bị trói ngồi trong buồng tàu chật chội. Thuyền trưởng bộ râu xồm hung đỏ, mặc áo may ô kẻ ngang với khẩu súng lục to tướng đặt bên hông, đang đứng trên sàn tàu.

Thuyền trưởng Bun-bun ra lệnh:

- Giương buồm lên!

Cứ như thế lão ra lệnh có tới hai mươi sáu lần. Thằng thủy thủ ác độc tên là Lỗ Thủng đi chân đất trèo lên mà chửi rửa. Nó giương buồm đã mất cả hai tiếng rưỡi đồng hồ. Và bây giờ đang giương nốt cánh buồm cuối cùng.

Bọn con trai hiếu kỳ đứng chật cả bờ sông. Cửa hàng nổi trên mặt nước đang đậu ở bến chờ khách. Nhưng khách hàng bây giờ không để ý đến tàu thủy.

Chiếc tàu buồm đã ra khơi!

Ngồi trong cửa hàng là một bác rậm râu trông như thủy thủ. Bác ta xem cảnh giương buồm và khẽ nói những lời khó hiểu.

- Vụng về quá! Thủy thủ gì mà lại như vậy? Không phải thế! Không phải! Đừng kéo!...

Những người công nhân đang xây nhà ở trên bờ sông dừng cần cầu lại để hút thuốc lá. Người nào cũng thích thú ngắm xem chiếc tàu buồm ra khơi.

Và kia cánh buồm cuối cùng đã no gió.

Thuyền trưởng ra lệnh:

- Nhỏ neo!

Chiếc tàu rung mình và từ từ rời bến.

- Dừng lại! Hãy giữ chúng lại! – Có tiếng kêu thất thanh.

Một chiếc xe tắc xi vừa chạy đến bến tàu. Cánh cửa bật mở. Chi-mua, người thợ thuyền, Khéo Tay và bé Phát từ trong nhảy ra.

- Giữ chúng lại! – Người thợ luyện kim nói. – Chúng là bọn cướp đấy!

- Thấy chưa, ra là bọn cướp đấy! – Các cậu con trai nói ồn lên. – Bọn cướp chính cống! Thế mới ghê chứ!

- Dừng lại! – Người thợ luyện kim ra lệnh.

- Bút Chì đâu? Hãy trả ngay Bút Chì! – Chi-mua và Khéo Tay quát lên.

Bọn cướp nhìn Khéo Tay hết sức kinh ngạc.

Thằng Lỗ Thủng làm ra vẻ mạnh bạo:

- Sao lại như vậy được! May hầy còn may mà sống sót được! Cúc-cu. Tạm biệt nha!

Người thợ luyện kim nói với bác rậm râu trông giống như thủy thủ:

- Bác hầy nổ máy và đuổi bắt chúng ngay đi!

- Tôi sẽ cố gắng. Nhưng động cơ thuyền của tôi không được êm lắm. Tôi sợ không chữa được ngay!

- Tạm biệt nhé! – Bọn cướp múa điệu múa kẻ cướp ở trên sàn tàu và chế nhạo – Cúc-cu!

- Làm thế nào bây giờ? – Người thợ luyện kim nói. – Tôi mà bơi thì làm sao đuổi kịp – Ông ta nhìn quanh. – Này các đồng chí ơi! – Ông nói với những người công nhân đang lái cần cầu – Các đồng chí hãy dùng cần cầu câu hộ chiếc tàu buồm lên! Cầu được đấy.

Tàu bơi mỗi lúc một xa. Nhưng bọn cướp kinh hoàng nhận thấy cần cầu hạ thấp cánh tay đòn xuống

mặt nước, móc lấy chiếc tàu và nâng lên nhẹ bổng.

- Cứu với! – Bọn cướp rống lên. – Có cướp!

Bọn cướp chạy rồi rít ở trên sàn tàu và định nhảy xuống tàu. Tàu tròn tránh làm chúng bắn vọt ra ngoài boong tàu và ngã xuống sóng nước cùng với con chó “Nhem Nhuốc”.

- Chết đuối! – Thằng Lỗ Thủng hò hét. – Cứu với!

- Bun-bun-bun!... Lão thuyền trưởng Bun-bun thả bong bóng phập phồng.

Hóa ra tên cướp biển không biết bơi!

- Có người ngã xuống nước! – Bác rậm râu trông giống như thủy thủ nói.

Bác ta nhảy ngay xuống nước bơi ra cứu người chết đuối.

Chiếc tàu được đưa lên bờ. Khéo Tay trèo lên sàn tàu. Người thợ luyện kim mở khóa buồng tàu nơi có giam tù binh.

Khéo Tay chạy vào buồng tàu mãi chưa thấy ra.

Và kìa Vê-nhi-a bước ra khỏi buồng tàu. Hai tên cướp ướt lướt thướt được đưa lên bờ. Bác rậm râu trông giống như thủy thủ túm cổ áo chúng như túm gáy mèo.

Người canh sát phòng mô tô tới. Ông hỏi:

- Đây chính là hai tên cướp à?

- Chính chúng.

- Được, được!

Bọn cướp kêu lên:

- Chúng cháu không cố ý! Từ nay chúng cháu sẽ không thế nữa!

Mọi người xung quanh đều cười.

Người canh sát hỏi:

- Chúng mày sẽ không làm gì?

- Sẽ không ăn cướp nữa ạ!

- Tốt lắm! Thế thì chúng mày sẽ làm gì?

Bọn cướp lắc đầu:

- Chúng cháu sẽ không làm gì!

- Thế không được! Đối với chúng ta thì không thể “không làm gì” được. Cần phải làm việc! Cần phải làm việc!

- Chúng cháu không biết làm.

Người canh sát ngạc nhiên:

- Lần đầu tiên thấy loại người như vậy! Chúng mày không thấy buồn chán vì vô công rồi nghề à?

Chúng mày phải biết làm một việc gì chứ?

Tên cướp biển khoe khoang:

- Cháu biết chỉ huy. Rẽ trái! Rẽ phải!

Thằng Lỗ Thủng nói:

- Còn cháu biết đánh hơi, biết rình mò.

- Tài nghề của chúng mày đều không dùng được vào việc gì cả. Chúng tao không có cần tụi bay phải đánh hơi, phải rình mò.

- Ái dà! – Mọi người kêu thốt lên. – Thật không thể tin được! Hãy nhìn hai cái đĩa ướt như chuột này! Bọn chúng chẳng biết làm gì cả.

- Thằng ấy biết rình mò hả? – Một người chỉ tay vào thằng gián điệp và hỏi. – Thế thì chúng ta đang cần! Tôi là người coi vườn. Xin cho nó đến làm việc ở chỗ tôi. Trong vườn cây, vườn hoa. Nó

sẽ đánh hơi, sẽ theo dõi bọn sâu bọ phá hoại.

“Gâu-gâu!” – Con chó “Nhem Nhuốc” sủa – “Tôi cũng muốn đánh hơi sâu bọ” – Con chó muốn nói như vậy.

- Theo dõi sâu bọ, một việc tốt đấy. – Bác rậm râu trông giống như thủy thủ nhận xét và nói thêm:

- Còn tên thủy thủ ướt lướt thướt này, tên thuyền trưởng đau khổ này, tôi sẽ nhận vào làm việc ở cửa hàng của tôi. Tôi cần có người giúp việc. – Nó sẽ dùng vọt vọt những cái tàu thủy vặn dây cót lên. Chúng tôi sẽ tổ chức một chi nhánh ở trên tàu buồm.

- Hoan hô! – Các em trai kêu lên. – Hoan hô!

Nhưng các em kêu lên như vậy hoàn toàn không phải vì lão thuyền trưởng Bun-bun, từ giờ phút này trở thành người bán hàng trong cửa hàng nổi lên mặt nước.

Từ trong buồng tàu có hai người bạn bé nhỏ bước ra.

Khéo Tay cười rạng rỡ vì vui sướng.

Họa sĩ vui vẻ mỉm cười, vẫy tay chào các em bé.

Còn các em bé vừa được nghe Chi-mua và bé Phất kể chuyện xong liền reo lên. Hoan hô Khéo Tay dũng cảm!

- Hoan hô Bút Chì, họa sĩ thần kỳ nhất trên trái đất này.

-Hoan hô! Hoan hô! Hoan hô!

Người thợ luyện kim bé Chi-mua nâng lên để chú nhìn rõ tất cả.

- Hoan hô! – Chi-mua kêu lên. – Chiến thắng rồi! Hoan hô!

Yury Druzhkov
Cuộc phiêu lưu của Bút chì và Khéo tay

Chương 46
là chương cuối cùng.

ấy ngày sau, ai cũng có thể thấy được một tấm biển to trên quảng trường Sáng Sủa đẹp nhất thành phố với những dòng chữ sau đây:

Cưng tất cả các em bé!

Có em nào muốn học vẽ những bức tranh thần kỳ không?

Mời các em hãy đến trường học mới của Bút Chì và Khéo Tay.

Nhà trường khai trương trên quảng trường Thợ Mộng, tại phố Ước Mơ, số nhà 21. Ở đây các em sẽ được học vẽ những bức tranh thần kỳ!

Những căn nhà mà các em vẽ trên trang giấy, sẽ mọc lên trên các phố xá xanh

tươi đẹp dễ.

Sống trong các căn nhà đó là những người vui tươi, hiền hậu

Họ sẽ đi xe hơi do các em vẽ,

họ sẽ mặc quần áo do các em vẽ,

họ sẽ đi vào nhà hát do các em vẽ.

Thành phố, xe cộ, nhà máy, trường học, đường phố, máy bay – hàng triệu những đồ dùng cần thiết – sẽ do các em vẽ và chế tạo ra!

Tên lửa thoát đầu do các em vẽ ra sẽ đưa các em lên mặt trăng!

Ai muốn học vẽ những bức tranh thần kỳ

HÃY GHI TÊN VÀO TRƯỜNG HỌC MỚI!

Họa sĩ thần kỳ dạy vẽ:

Và bác học, bác cơ khí:

BÚT CHÌ

**KHÉO TAY
KÍNH MỜI**

Trong khi các em ghi tên vào trường học mới thì Bút Chì và Khéo Tay bắt đầu bước vào một cuộc du lịch xa. Cả hai muốn nhìn tận mắt tất cả mọi thứ, muốn biết và kiểm tra được tất cả mọi thứ để trở về trường mới, dạy các em được tốt và đúng đắn.

Bé Phát, chú bé người vẽ, được nhận vào học lớp dự bị của nhà trường mới.

Thế là kết thúc câu chuyện của chúng ta kể về họa sĩ thần kỳ tí xíu, về chú người sắt dũng cảm, chú đúng là một người bằng sắt bình thường nhưng biết làm được rất nhiều không kém gì các vị thần thực

sự. Nhưng cũng xin mách thêm các bạn một điều bí mật: “Ai mà tự mình làm được tất cả mọi việc, thì người đó nhất định trở thành thần kỳ!”.

Tạm biệt các bạn đọc nhỏ tuổi, các bạn kể chuyện nhỏ tuổi! Chú thợ Khéo Tay và chú Bút Chì vui tươi nhờ tôi chuyển tới các em một điều: Nếu em nào muốn gặp họ thì cứ tìm trong tạp chí “Những bức tranh vui”.

TẠM BIỆT

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

.

-

NXB măng non . TP HoChiMinh năm 1982